

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Deaver_Jeffery-Katedrala_hruzy.pdb

PDB Name: Deaver Jeffery-Katedrala hruzy
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.9.2007
Modification Date: 19.9.2007
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

KATEDRÁLA HRÚZY

JEFFERY DEAVER

Copyright © 2000 by Jeffery Deaver
Translation © 2001 by Milada Suderová

Na počátku bylo slovo.
Člověk je uvádí v čin. Je jeho vykonavatelem, nikoli hercem.
Henry Miller

I

ŠEPTAJÍCÍ MEDVĚDI

1

Megan zaparkovala auto.

Vůbec se mi tam nechce, říkala si. Ani za mák.

Zůstala ve voze a poslouchala déšť...

Vypnula motor a podívala se na své oblečení. Měla na sobě obvyklý ohoz: džíny a pod tmavou pracovní košilí bílé tílko.

Výstroj doplňovaly vojenské boty. Přestože tak chodila oblékaná běžně, dnes se v tom nějak necítila. Rozpačitě zalitovala, že si nevzala alespoň sukni. Kalhoty na ní visely jako pytel a rukávy košile jí sahaly až k černě nalakovaným nehtům. Ponožky v barvě rajske polévky působily jako pěst na oko. Ale vždyť je to fuk, ne? pomyslela si. Terapie stejně za chvíli končí.

Třeba se doktor soustředí na moji lepší stránku - smutné modré oči a blondáté vlasy. Jo - a taky na kozy! Je to koneckonců chlap.

Pytlovitý oděv aspoň schoval ty tři... no jo, spíš pět kilogramů navíc.

Megan stále otálela. K psychoterapeutovi se jí ani trochu nechtělo.

Promula si prsty horní ret a skrz deštěm smáčené okno se podívala ven na lesknoucí se stromy a keře. Letošní duben připomínal spíš červen nebo červenec. Na horkém asfaltu se srážela pára. Je to tady tak opuštěné, pomyslela si. Nikdy předtím jsem si toho nevšimla.

Bláznivá Megan jí našeptávala: Prostě si řekni ne a vypadni.

Jenže nemohla. V nitru se jí odehrával urputný zápas.

Z krku si alespoň sundala dřevěný přívěsek se symbolem míru, který se jí pohupoval mezi ňadry, a odhodila jej na zadní sedadlo. Odhrnula si vlasy z obličeje. Klouby na prstech jí natekly do velikostí golfových míčků. Koukla se na sebe do zpětného zrcátka. Setřela si černou rtěnku, stáhla si blondáté vlasy do ohonu a sepnula zelenou gumičkou.

Tak jo, jdu na to. Ať už to mám za sebou.

Vyběhla na déšť, zazvonila a po chvílce se ozval bzučák u dveří.

Megan McCallová vešla do čekárny, v níž v posledních sedmi týdnech trávila každé sobotní ráno od toho incidentu.

Pořád čekala, že si na sezení s terapeutem zvykne, ale nějak se to nedařilo.

Všechno tady nenáviděla. Sezení byla sama o sobě dost otravná, ale tohle čekání ji skutečně ubíjelo. Doktor Hanson ji pokaždé nechal čekat. Ačkoliv přišla včas a žádní pacienti v čekárně neseděli, vždycky musel začínat alespoň o pět minut později. Přestože ji to štvalo, nikdy si mu nepostěžovala.

Dnes však ve dveřích stál jiný doktor. Zvedl obočí a usmál se na ni. Tenhle přišel včas.

"Ty jsi Megan?" zeptal se a nenuceně se usmál. "Já jsem Bill Peters." Byl to hezký muž ve věku Meganina otce. Na

rozdíl od plešatého Hansona, který vypadal jako typický cvokař, měl tenhle nový lékař pořádnou hřívu. Vypadá tak trochu jako George Clooney, pomyslela si Bláznivá Megan. Mírně opadla její ostražitost.

Ani se nepředstavil jako "doktor". Zajímavé.

"Ahoj."

"Pojď dál," pokynul jí. Vešla do kanceláře.

"Jak se má doktor Hanson?" zeptala se a sedla si do křesla u jeho stolu. "Onemocněl mu snad někdo z rodiny?"

"Jeho matka - měla nějakou nehodu. Prý bude v pořádku, ale doktor Hanson se za ní vypravil na týden do Leesburgu."

"Takže vy jste něco jako supl ve škole?"

Zasmál se. "Tak nějak."

"Nevěděla jsem, že cvokař... terapeuti přebírají cizí pacienty."

"Někteří to nedělají, ale doktor Hanson upřednostňuje návaznost," vysvětlil a odmlčel se, jako by si nebyl jist, zda Megan ví, co to slovo znamená.

Doktor Peters - Bill Peters - jí zavolal včera po škole a řekl jí, že na něho doktor Hanson převedl své pacienty. Jestli prý má zájem, může se zúčastnit sezení jako obvykle. Ani náhodou, našeptávala jí Bláznivá Megan. Po chvilce povídání s doktorem Petersem si však umínila, že to přece jen zkusí. Z jeho hlasu vyzařovalo cosi uklidňujícího. S plešounem Hansonem jen mrhala časem. Byl to budižkničemu. Z jeho sezení si zapamatovala jen to, že si u něj mohla postěžovat na školu, na samotu, na Amy, Joshe a Brittany. Doktor Hanson jen pokyvoval hlavou a navrhoval, že ze všeho nejdřív musí mít ráda sama sebe. Čert ví, co tím myslel.

"Možná se budu trochu opakovat," řekl Peters, "ale pokud ti to nevadí, mohli bychom si projít pár základních věcí."

"Tak jo."

Zeptal se: "Ty jsi Megan Collierová?"

"Ne, Collier je můj otec. Já používám matčino příjmení:

McCallová." Zavrtěla se v křesle a přehodila si nohu přes nohu.

Z bot jí vykoukly červené ponožky. Raději zase spustila obě nohy na podlahu.

"Ty tahle sezení nemáš moc v lásce, že?" zeptal se najednou.

Na tohle se Hanson nikdy neptal. Tak neomalenou otázku by jí nikdy nepoložil. Hanson se jí taky na rozdíl od Peterse nedíval do očí, když s ní mluvil. Zpřítomně mu řekla: "To nemám."

Zatvářil se pobaveně. "Viš, proč jsi tady?"

Nastalo ticho. Bláznivá Megan odpověděla v duchu za ni:

Protože jsem něco zblblá, mám duševní poruchu. Jsem cvok, psychouš, zkrátka jsem praštěná. A ví o tom půlka školy.

Zřejmě vůbec nemáte ponětí, jak je těžké projít po chodbě, když na vás všichni civí a říkají si: Je to cvok, je to cvok.

Bláznivá Megan se neopomněla zmínit o tom, co by normální Megan nepřiznala ani za milion o obrázku Megan ve svěrací kazajce, který kdosi vytiskl z počítače a před dvěma týdny nechal kolovat po jeffersonské střední škole.

Megan jen odpověděla: "Protože kdybych nechodila na sezení, předali by mě k soudu pro mladistvé."

Před dvěma měsíci ji našli opilou na můstku obecního vodojemu, čímž se dopustila zločinu. Do celého incidentu se zapletla okresní policie a všechno se zkomplikovalo. Nakonec se vše vyřešilo tím, že Megan nebude právně stíhána, pokud začne chodit na sezení k psychiatrovi.

"To je pravda, jenže to není odpověď."

Zvedla obočí.

"Odpověď zní: Jsi tady, aby ses cítila líp."

Proboha, začala Bláznivá Megan a obrátila oči.

Jeho slova zněla hloupě, ale... ale... doktor Peters je říkal takovým způsobem, že Megan uvěřila, že je terapeut opravdu myslí vážně. Tenhle chlapík žije v naprosto jiném světě, než ten ztroskotanec Hanson.

Otevřel kufík a vytáhl z něj žlutý blok. Na stůl hodil nějakou brožuru. Všimla si foto San Franciska na obálce.

"Chystáte se do San Franciska?" zeptala se.

"Koná se tam konference," řekl a poklepal prstem na brožurku. Pak ji podal Megan.

"Mám to město rád," pokračoval. "Býval jsem hipík. Byl jsem na jeffersonské planině... Ale o tom ty nemůžeš nic vědět - bylo to dávno předtím, než ses narodila."

"Právě naopak - Janis Joplinovou a Hendrixu přímo zbožňuju."

"Vážně? Nikdy jsi nebyla v Bay?"

"Zatím ne, ale někdy si tam vyrazím. Matka o tom sice ještě neví, ale stejně tam pojedu."

Přimhouřil oči. "Viš, že jsi Joplinové podobná? Kdybys neměla vlasy stažené nahoru, měla bys je jako ona."

Megan teď litovala, že si vlasy stáhla do culíku.

Doktor dodal: "Jsi samozřejmě hezčí a štíhlejší. Umíš zpívat blues?"

"Ráda bych..."

"Ty si přece hippies nemůžeš pamatovat," uchechtl se.

"Kdepak!" vyhrkla nadšeně. "Woodstock jsem viděla osmkrát."

Škoda že si nenechala na krku dřevěný přívěšek se symbolem míru.

"Ale teď ruku na srdce: Chtěla ses opravdu zabít?"

"Ne," odpověděla.

"Jak se to tedy stalo?"

"Tak jo - vypila jsem trochu likéru Southern Comfort. No, možná víc než trochu."

"Oblíbený drink Joplinky," řekl. "Mně se zdá děsně sladký."

No vida! Odvázal se! Je docela fajn, řekla si Megan. Začínal se jí skoro líbit.

Podíval se na její vlasy a ofinu a zahleděl se jí do očí. Jeho pohled jí připomněl Joshovo něžné laskání, vždycky ji potěšil na duši a dodal jí sebevědomí.

Megan pokračovala: "Kdosi pak plácnul, že nahoru na vodojem nikdo nevyleze. Já řekla, že to dokážu, a vylezla tam. To je celé."

"A policisté tě sebrali na základě nesmyslného obvinění."

"Tak nějak."

"Řekl bych, že se nejedná o zločin století."

"Taky si myslím. Jenže oni byli tak..., však víte."

"Vím," řekl. "Teď mi pověz něco o sobě. O své tajemné minulosti."

"Mí rodiče jsou rozvedení. Žiju s Bett. Říká si bytová architektka, protože to zní líp, ale v podstatě je aranžérka. Tate má farmu v Prince William. Kdysi byl slavný právník, ale teď se zabývá jen závěťmi, prodejem domů a tak. O farmu se starají lidi, které si najal - pachtýři."

"Jak s nimi vycházíš? Vaří kaši moc horkou, studenou, nebo tak akorát?"

"Akorát."

Přikývl a poznamenal si něco do bloku - i když si do něj možná jen čmáral. Třeba ho nudím, pomyslela si, a píše si seznam věcí, které má nakoupit. Co je třeba koupit po schůzce s Bláznivou Megan.

Vyprávěla mu o tom, jak vyrůstala, o smrti matčinyh rodičů, o smrti tátova otce, o škole i o přátelích. O tetě Susan o matčině dvojčeti. O tom, že si chudinka teta prožila své, protože byla celý život nemocná. Že to je milá paní, která marně toužila po dětech.

"Ach tak," řekl.

Nic z toho, s čím se mu svěřila, však pro ni nebylo důležité.

Pro něj jistě ještě mň.

"A co přátelé?"

Spočítala bych je na prstech jedné ruky, řekla Bláznivá Megan.

Psst.

"Potloukám se většinou s romantiky," řekla doktorovi.

"S novogotiky?"

"Jo, jenže...", rozhodla se jít s pravdou ven. "Jsem spíš samotář. Scházím se sice s různými lidmi, ale nakonec jsem se rozhodla, že se na ně vykašlu. Je to jen banda povalečů."

"To je fakt, takových je hodně," zasmál se. "Proto jsou v tomhle oboru takové žně."

Překvapeně zamrkala a pak se usmála také.

"A jak jsi na tom s kluky?"

"Tohle bude stručné," poznamenala a smutně se usmála. "Chodila jsem s klukem - jmenoval se Joshua. Byl fajn, jenže byl starší. A taky černoch. Žádný gangster - jeho otec je voják, pracuje v Pentagonu, a jeho máma je ředitelka. Má fakt vysoké postavení. Rasové problémy jsme neměli, ale doktor Hanson tvrdil, že jsem se s ním zapletla jen proto, abych rozrušila rodiče."

"A podařilo se ti to?"

"Nevím. Měla jsem ho celkem ráda. Vlastně jsem ho opravdu měla ráda."

"A rozešli jste se?"

"Jasně. Doktor Hanson řekl, že bych ho měla pustit k vodě."

"To opravdu řekl?"

"Ne přesně takhle, ale měla jsem takový dojem."

Bláznivá Megan vysvětlovala: Copak může cvok jako já s někým chodit? Kdybych ho nepustila k vodě - což jsem obřečela, bulila jsem snad dva týdny v kuse -, kdybych ho nenechala, všichni ze školy by na něj ukazovali: "To je ten, co chodí s tou cáklou holčkou." Doneslo by se to i jeho rodičům - nejmilejším lidem pod sluncem a trápilo by je to... Samozřejmě jsem musela odejít...

"A nikdo jiný není na obzoru?" zeptal se.

"Ne," zavrtěla hlavou.

"Vraťme se ještě k rodině. Popovídejme si o tvé matce."

"S Bett vycházím dobře." Zaváhala. "Je zvláštní - na jedné straně seriózní podnikatelka, ale přitom věří těm nesmyslům okolo hnutí New age. Jsou to jen kecy! Ale mně to nevádí. Vlastně se vůbec nehádáme, máme skvělý vztah. Fakt skvělý. Jediný problém je v tom, že si našla takového pošuka."

"Povídáš si s mámou? Nebo spolu mluvíte jen tak, aby řeč nestála - jak říkala moje babička?"

"Určitě... Vlastně má moc práce. Jenže kdo nemá? Jo, mluvíme spolu."

Doufala, že se jí nezeptá o čem. Musela by si něco vymyslet.

"A co táta?"

Pokrčila rameny. "Je fajn. Bere mě na koncerty, na nákupy. Vycházíme spolu skvěle."

"Skvěle?"

Bláznivá Megan poznamenala: Jiné slovo než "skvěle" neznáš, ty huso?

"Jasně," řekla Megan. "Jen..."

"Jen co?"

"Asi se spolu nemáme moc o čem bavit. On třeba chce, abych chodila surfovat, jenže zkusila jsem to s ním jen jednou - připadá mi to jako strašně plytká zábava. Radši bych si četla knížku."

"Čteš ráda?"

"Jo, čtu hodně."

"Jaké máš oblíbené autory?"

"Nevím." Najednou měla v hlavě prázdno.

Bláznivá Megan jí moc nepomohla. Jo, bude si myslet, že jsi nějaká vadná.

Ticho! poručila Megan. Vzpomněla si na poslední knihu, kterou četla. "Znáte Márqueze? Čtu Podzim patriarchy."

Zvedl obočí. "Moc se mi líbila."

"Neděláte si srandu? Já..."

Doktor Peters rychle dodal: "Láska za času cholery - nejlepší milostný příběh, jaký kdy byl napsán. Četl jsem ho třikrát."

Znovu zahrál na citlivou strunu. "Já taky. Já ji vlastně četla jen jednou." Kniha ležela na jejím nočním stolku.

"Řekni mi víc o otci," pokračoval.

"No, je pořád docela hezkej - myslím na čtyřicátníka. A má docela kondičku. Pořád se s někým tahá, ale nějak nemůže najít trvalejší vztah. Touží prý po rodině."

"Opravdu?"

"Jo, jenže když to myslí vážně, proč chodí s prsatýma blondýnama, které vypadají jako Bambi...? Dělán si legraci." Oba se zasmáli.

"Pověz mi o rozvodu."

"Já si rodiče vlastně spolu ani nepamatuju. Rozvedli se, když mi byly tři."

"Proč?"

"Brali se moc mladí. Aspoň to tvrdí Bett. Každý se vyvíjel jiným směrem. Máma byla celkem přelétavá a pak ještě začala s New age. Táta byl pravý opak."

"Rozvod byl čí nápad?"

"Myslím, že tátův."

Něco si zase načmáral a pak vzhlédl. "Jak moc tě rodiče štvou?"

"Neštvou mě."

"Opravdu?" zeptal se, jako by ho její odpověď překvapila.

"Víš jistě, že tvoje kaše není příliš horká?"

"Mám je ráda, oni mají rádi mě. Vycházíme spolu... dobře. Kaše je akorát. Z čeho ta kaše vůbec bývá?"

"Nemám ponětí," vybafl Peters rychle. "Co si vybavíš, když řeknu tvá matka?"

"Cože?"

"Rychle! Řekni to hned! Honem!" zablýskal očima.

Megan polilo horko. "Já..."

"Neváhej," šeptl. "Řekni, co ti bleskne hlavou!"

Vykoktala: "Bett se chystá na rande, líčí se, hledí do zrcadla, natahuje si vrásky a doufá, že se samy vyhladí. Tohle dělá vždycky. Jako by pro ni obličej byl tou nejdůležitější věcí na světě. Vlastně celý její vzhled."

"Co se ti honí hlavou, když ji takhle pozoruješ?" Tvářil se zaujatě.

Znovu se zarazila. "Nesmíš váhat, pověz mi to!"

"Běhna."

Pokyvoval hlavou. "Báječné, Megan."

Byla sama na sebe pyšná a ani nevěděla proč.

"Úžasné. Teď rychle - co bys řekla o otci?"

"Medvědi." Zalapala po dechu a plácla se přes pusu. "Ne, počkat..., musím přemýšlet."

Doktor se však prvního vyřčeného slova hned chytil. "Medvědi? Myslíš ty v zoo?"

"Ne, zapomeňte na to."

"Pověz mi o nich."

Zavrtěla hlavou.

"Pověz mi to, Megan," trval na svém.

"Není to důležité."

"Ale kdepak, to je důležité," řekl. "Poslyš, Megan, jsi na sezení se mnou. Zapomeň na to, co jsi kdy povídala Hansonovi. Mám jiné metody, netápu ve tmách. Já jdu do hloubky."

Podívala se mu do očí a ztuhla jako srna ve světle reflektoru.

"Bez obav," řekl vlídně. "Důvěřuj mi, mám v úmyslu navždy změnit tvůj život."

2

"Nebyli to skuteční medvědi."

"Hračky?"

"Medvědi z knížky."

"A proč je tak těžké o nich mluvit?" zeptal se doktor Peters.

"Nevím."

Bláznivá Megan se jí vysmála: To se ti teda povedlo, ty pošuku!

Tos zbodala! Teď mu o té knížce musíš říct!

Megan však uvažovala: v posledních sedmi týdnech jsem s nablýskaným plešounem Hansonem nezažila nic než nudu.

Za deset minut s doktorem Petersem si připadám jako nabitá elektřinou.

Bláznivá Megan namítala: je to moc těžké. Až příliš to bolí.

Bill ji však slyšet nemohl.

"Pokračuj," povzbudil ji.

A ona spustila: "Bylo mi asi šest a trávila jsem víkend s Tatem. Bydlí ve velkém domě, kolem kterého není na míle daleko ani živáčka. Stojí uprostřed kukuřičných polí. Je tam takový klid, až je to strašidelné. Cítila jsem se tam divně, bála jsem se, a proto jsem ho prosila, aby mi přečetl pohádku. Tvrdil, že doma žádné dětské knížky nemá. Posmutněla jsem a rozplakala se.

Nemohla jsem pochopit, proč žádné pohádky nemá. Zatvářil se zmateně a zaběhl do staré stodoly, kam jsem já nesměla - a po chvíli se vrátil s knihou. Jmenovala se Šeptající medvědi. Ukázalo se, že to vůbec dětská knížka není. Teprve mnohem později jsem se dozvěděla, že to je sbírka evropských pověstí."

"Pamatuješ si ten příběh?"

"Jasně."

"Vyprávěj mi ho."

"Je hloupý."

"Ne," řekl Peters a přiklonil se blíž. "Vsadím se, že není hloupý. Povídej."

"Na okraji lesa stálo městečko a všichni lidé v něm žili šťastně - jak už to v pohádkách bývá, než se něco semele. Lidé tam chodili po ulicích, zpívali, chodili na trh a večereli v kruhu svých rodin. Jednoho dne však z lesa vyšli dva velcí medvědi a zastavili se až na kraji městečka. Naklonili hlavy k sobě, jako by si něco šeptali.

Zpočátku jim nikdo nevěnoval pozornost, ale později se obyvatelé jeden po druhém začali pozastavovat nad tím, co si ti medvědi mohou šeptat. Nikdo nic nezaslechl. Téže noci se medvědi vrátili do lesa. Obyvatelé města se tedy sešli a jedna žena s jistotou tvrdila, že si medvědi utahovali z místních lidí. Všichni si najednou začali všimnout, jak ten či onen chodí legračně, jak hloupě vypadá nebo jak divně mluví. Skončilo to tak, že se ve městě jeden druhému vysmívali, až se úplně rozhádali.

Dalšího dne medvědi znovu vyšli z lesa a začali si opět šeptat. Určitě si to umíte živě představit. Pak se zase v noci vrátili do lesa. Tentokrát se ozval nějaký stařík. Tvrdil, že pomlouvali lidi z městečka. Všichni dostali strach, že medvědi znají všechna jejich tajemství, zavřeli se ve svých domovech a báli se vycházet ven.

Pak - třetího dne - vyšli medvědi z lesa znovu. Opět si šeptali, jenže tentokrát starosta prohlásil: „Já vím, co říkají! Plánují útok na městečko.“ A tak lidé zapálili pochodně, aby medvědy vyplašili, ale nešťastnou náhodou podpálili dům. Oheň se rychle rozšířil i na ostatní domy a celé město shořelo."

Megan se zachvěla. Sklouzla pohledem ke stolu; nedokázala se doktorovi Petersovi podívat do tváře. Pak pokračovala:

"Tate mi tenhle příběh přečetl jen jedinkrát, ale poslední větu slyším jako dnes: „Víte, o čem si medvědi opravdu šeptali? Přece o ničem - copak nevíte, že medvědi neumějí mluvit?"

Vždyť je to tak praštěmé, ušklíbala se Bláznivá Megan. Co si teď o tobě pomyslí?

Doktor Peters se jí však klidně zeptal: "A tenhle příběh tě rozesmutil?"

"Jo."

"Proč?"

"Ani nevím. Možná proto, že si všichni ničí život pro nic za nic."

"Jenže v tom příběhu existoval důvod."

Megan pokrčila rameny.

Doktor pokračoval: "Město lehlo popelem, protože si lidé vytvořili představu o své malosti, žárlivosti a malicherné útočnosti. Z tohoto příběhu plyne poučení - je o tom, jak lidé ničí sami sebe."

"Nejspíš ano. Jen jsem si říkala, že to není pohádka pro děti. Asi jsem spíš chtěla slyšet Lvího krále nebo Sto jedna dalmatinů."

Usmála se. Peters však její úsměv neopětoval.

"Co se stalo, když ti otec příběh dočetl?"

Proč se ptá zrovna na tohle? napadlo ji. Proč?

Megan znovu pokrčila rameny. "Nic, to je celý. Přijela Bett, vyzvedla mě a odvezla domů."

"Je to drsné, vid', Megan?"

To víš, že jo.

Buď zticha! snažila se umlčet Bláznivou Megan.

Podívala se na doktora Peterse. "Asi ano."

"Nebylo by lepší, kdybys své pocity napsala na papír? Dělá to mnoho mých pacientů. Tady máš," řekl a podal jí dva prázdné listy.

Vzala je a položila na brožurku, kterou jí dal jako podložku.

Váhavě zvedla pero.

Chvilí civěla na prázdný list. "Nevím, co mám psát."

"Napiš, co cítíš."

"Nevím, co cítím."

"Ale víš." Přiklonil se blíž. "Myslím, že se jen bojíš si to přiznat."

"No..."

"Napiš všechno, co tě napadne. Cokoliv. Nejprve napiš své matce. Napiš jí dopis. Piš!"

Znovu ji polilo horko.

Do popředí se dostávala Bláznivá Megan...

Šeptl: "Jdi do hloubky."

"Nic mě nenapadá!"

"Stačí se chytit jedné věci. Proč jsi na ni tak naštvaná?"

"Nejsem!"

"Ale jsi!"

Sevřela ruku v pěst. "Protože..."

"Proč?"

"Nevím. Protože je... protože se tahá s usmrkancema. Myslí si, že si je dokáže omotat kolem prstu."

"No a?" vyzval ji. "Může přece chodit, s kým uzná za vhodné. Je svobodná. Co tě tak štve?"

"Nevím!"

"Ale víš!" vybafl.

"Je to podnikatelka a přitom se tahá s takovými šašky. Není taková princezna, jak si pořád namlouvá. Ani žádná krasotinka z obálky časopisu."

"Hraje si na exotickou ženu? Proč to dělá?"

"Asi aby se cítila spokojená. Chce zůstat mladá a hezká až do smrti. Myslí si, že asi s tím pitomým Bradem bude šťastná. Jenže to se plete."

"Chceš tím naznačit, že je sobecká?"

"Ano!" vykřikla Megan. "To je ono! Vůbec jí na mně nezáleží! Kde myslíte, že byla tu noc, kdy jsem vyšplhala na vodojem? Byla u Brada!"

Měla mi zavolat, jenže se na to vykašlala."

"Brad je její snoubenec?"

"Jo. Jela za ním do Baltimoru a ani mi nezavolala. Vsadím se, že si to pěkně rozdávali a že na mě prostě zapoměla. Přesně tak se chovala, když jsem byla malá. Pořád mě nechávala samotnou."

"Úplně samotnou?"

"Ne - vždycky mě někdo hlídal. Většinou strejda."

"Jaký strejda?"

"Manžel tety Susan, matčiny sestry. Té, co byla celý život hrozně nemocná - už jsem vám o ní vyprávěla. Bett s ní trávila v nemocnici veškerý čas, když jsem byla malá. Strejda Harris mě hlídal. Byl sice fajn, ale..."

"Ale tobě chyběla máma, vid'?"

"Chtěla jsem, aby byla u mě. Tvrdila, že to je jen na chvíli, protože teta Susan je moc nemocná. Říkala mi, že jsou si velmi blízké. S nikým si tak nerozuměla jako se sestrou."

Vyděšeně zavrtěl hlavou. "Tohle že ti řekla? Vlastní dceři?"

Megan přikývla.

"Tys pro ni přece měla být nejbližší osobou na světě!"

Při těchto slovech se jí sevřelo hrdlo. Setřela si slzy a zalapala po dechu. Nakonec pokračovala: "Tetička Susan by udělala cokoli, aby otěhotněla, ale nepovedlo se jí to. Měla slabé srdce. Když pak máma čekala mě, Susan to bylo moc líto. Proto s ní máma trávila hodně času."

"Tohle přece není omluva za zanedbávání dítěte. Neměla se vymlouvat!"

Megan vytáhla kapesník a otřela si slzy.

"A ty ses na ni nezlobila? Proč ne?"

"Protože má matka dělala správnou věc. Moje teta je moc milá. Často volá, ptá se na mě, chce, abych ji přijela navštívit. Jenže já to nikdy neudělám, protože..."

"Protože jsi na ni naštvaná. Vzala ti mámu."

Zamrazilo ji. "Jo, myslím, že to tak bylo."

"A dál, Megan? Co dál? Proč ty pocity viny?"

"Protože teta tehdy mámu potřebovala víc než já. Když jsem byla malá..."

Bláznivá Megan jí skočila do řeči: "To mu přece nemůžeš říct!"

"Ale můžu. Jemu můžu říct všechno."

"Víte, strejda Harris se zabil."

"Skutečně?"

"Bylo mi tety moc líto."

"Na to zapomeň!" vybafl.

Megan zamrkala.

"Ty jsi přece Bettina dcera! Ty jsi pro ni měla být středem vesmíru. Co provedla, je neomluvitelné. Řekni to. Řekni to!"

"Já..."

"Řekni to!"

"Bylo to neomluvitelné!"

"Dobrá. Teď jí to napiš. Zapiš všechnen vztek, který v sobě dusíš. Ven s ním."

Megan upustila pero na zem. Sehnula se a zvedla ho. Připadalo jí, že váží snad padesát kilo. Z nosu jí teklo, z očí se jí řinuly slzy a kapaly na papír.

"Jen jí to napiš," ponoukl ji doktor. "Jen jí napiš, jak je sobecká. Jak se obrátila k dceři zády a místo ní se starala o svou sestru."

"Jenže...", podařilo se Megan vykoktat, "...tohle je zas sobecké ode mě."

"Samozřejmě, ale byla jsi dítě a měla jsi ji- chtít pro sebe. Rodiče jsou tady proto, aby uspokojovali potřeby dětí. Proto

tady jsou. Jen jí napiš, co cítíš!"

Hlava se jí zatočila - pod temným pohledem doktorových očí - touhou a strachem zároveň.

A vztekem..

Za pouhých pár minut popsala téměř celý list. Upustila ho na podlahu. Vznášel se jako list padající ze stromu. Doktor si jej nevšímal.

"Teď otec."

Megan ztuhla a pomalu zavrtěla hlavou. "Až příště, prosím."

"Ne - teď!"

Stáhlo se jí hrdlo. "Štve mě, že se se mnou nechce stýkat. Ale proč? U soudu ani nebojoval, aby mě dostal do péče.

Vídám ho jednou za dva až tři měsíce."

"Napiš mu to."

"Já..."

"Napiš mu to!"

Začala psát. Zapomněla na pravopis, na interpunkci a myšlenky se z ní jen řinuly. V půli listu se pero náhle zastavilo.

"Co máš ještě na srdci, Megan? Co mi nechceš říct?"

"Nic."

"Ale co to slyším?" řekl. "Najednou tě hněv začíná opouštět. Není to v pořádku. Něco mi tajíš. Šeptající medvědi. Co máš společného s tím příběhem?"

"Nevím."

"Musíš najít nejbolavější místo a jít do hloubky. Vím, jak to funguje, jsem skvělý psychoanalytik."

Bláznivá Megan už to nedokázala dál snášet. Netoužila po ničem než schoulit se do klubička a zmizet.

Doktor si přisunul židli blíž, až se dotýkali koleny. "No tak, co je to?"

"Ne. Nevím, co to je..."

"Musíš mi to říct. Potřebuješ mi to říct." Klekl na kolena a chytil ji za ramena. "Dotkni se nejbolestivějšího místa. Dotkni se jej! Otec ti čte knihu, dostává se až k poslední větě: Medvědi neumějí mluvit, a odloží knihu stranou. Co se stane pak?"

Rozechvělá Megan narovнала záda a upřela pohled na podlahu. "Jdu si nahoru sbalit věci."

"Přijíždí pro tebe matka."

Přimhouřila bolavé oči. "Je tady. Slyším auto na příjezdové cestě."

"Vchází dovnitř, ty jsi nahoře, rodiče v přízemí. Povídají si?"

"Ano. Zpočátku jsem je neslyšela, ale přikradla jsem se blíž."

"Ale pak jsi je slyšela?"

"Ano."

"Co říkají?"

"Nevím. Nepodstatné věci."

"Co říkají?" rozlehl se místností doktorův zvukný hlas. "Pověz mi to!"

"Mluví o pohřbu."

"O pohřbu? Či je to pohřeb?"

"Nevím, ale mluví o něčem špatném. Moc špatném."

"Je v tom i něco jiného, že, Megan? Zmínili se i o něčem jiném, že?"

"Ne!" vyhrkla zoufale. "Jen o pohřbu."

"Megan, řekni mi to."

"Já..."

"Jen do toho! Dotkni se bolestivého místa."

"Tate řekl..." Megan pocítila slabost. Zoufale se snažila potlačit slzy. "Řekl o mně... Mluvili o mně. A můj táta řekl..."

Zhluboka zalapala po dechu, jako by ji pátilo v plicích a v hrdle.

Doktor překvapeně zamrkal, když vykřikla: "Nebýt té zatracené holky, všechno by dopadlo jinak! Všechno nám zkazila!"

Megan svěsila hlavu až ke kolenům a rozplakala se. Doktor ji objal kolem ramen a hladil ji po hlavě.

"A jak ti při tom bylo?" zeptal se a setřel jí slzy.

"Nevím..., plakala jsem."

"Chtěla jsi utéct?"

"Asi ano."

"Chtěla jsi to tátovi nandat, že? Řekla sis, že když si o tobě myslí tohle, že mu to oplatíš. A odejdeš. Myslela sis to, vid?"

Přikývla.

"Chtěla jsi utéct někam, kde lidé nejsou sobečtí, kde tě budou milovat, kde mají dětské knížky, kde by ti četli a povídali si s tebou."

Posmrkávala do papírových kapesníků, které jí podal.

"Jen mu to pověz, Megan. Napiš mu to. Dostaň to ze sebe, abys tomu mohla čelit."

Psala dlouho a z očí se jí řinul takový přívál slz, že neviděla ani papír před sebou. Pak se sesunula na doktorovu hrud' a vzlykala.

"Dobře, Megan," zareagoval. "Moc dobře."

Tiskla ho pevněji, než kdy k sobě tiskla milence, tulila se k jeho hrudi. Na okamžik se nikdo z nich nepohnul. Jako by v

této poloze ustrnula. Chvilí dokonce měla dojem, že doktor cítí stejnou bolest. Megan se od něj odtáhla, aby se mu podívala do laskavé tváře a černých očí, ale on ji stále pevně svíral v objetí - tak pevně, že náhle ucítila bolest v rameni. Její tělo zachvátila vlna znepokojivého tepla. Pak se od ní odtáhl. Úsměv jí povadl, když v jeho tváři spatřila podivný výraz. Výraz děsivého triumfu. Oči měl chladné a na rtech krutý úsměv. "Co...?" zeptala se. "Co se stalo?" Neodpověděl. Snažila se otázku zopakovat, ale najednou ze sebe nemohla vypravit jediné slovo. Jazyk jí ztěžkl a otekl, v ústech ji vyschlo a před očima měla nžitky. Znovu se pokusila něco říct, ale nešlo to. Doktor se zvedl a otevřel plátěnou tašku, kterou měl na podlaze za stolem. Odložil injekční stříkačku a natáhl si latexové rukavice. "Co to...?" začala a pak si všimla malé červené tečky po vpichu na svém rameni. "Ne!" chtěla ho poprosit o vysvětlení, ale její slova splynula v jakési komické mumlání. Pokusila se křičet, ale z hrdla se jí vydralo pouhé zašeptání. Přistoupil blíž, sehnul se a uchopil její hlavu do dlaní. Bláznivá Megan překročila hranici šílenství. Miluje ho, bojí se ho a chce ho zabít. "Jen spi," řekl laskavým hlasem, jakým k ní vlastní otec nikdy nepromluvil. "Spinkej." Díky účinku drogy či ze strachu ji najednou obklopila temnota a Megan se doktorovi svezla do náruče.

3

Před sto třiceti lety se touto krajinou potuloval Mrtvý Reb. Možná se v horkém dubnovém dešti šoural po téže stezce, po níž právě kráčel vysoký a štíhlý muž. Tate Collier se ohlédl přes rameno a představil si před očima ducha opředeného legendami. Zdálo se mu, že na něj vykukuje z nedalekého křoví. Pak se Tate sám sobě vysmál a našlapoval dál na kukuřičné stvolky, které zbyly z loňské úrody. Překontroloval prasklé zavlažovací potrubí. Potřebuji rozvádět víc vody než dosud. Budu ho muset nechat vyměnit do příštího týdne, usoudil Tate a v duchu si počítal, na kolik ho to přijde. Se žlutým nepromokavým kloboukem na hlavě a v zabláčených galoších nemotorně klusal v předklonu kolem potrubí. Přijel sem přímo ze své fairfaxské kanceláře, v níž strávil hodinu s Mattií Howeovou. Snažil se ji přesvědčit o zbytečnosti žaloby na místní plátek Advocate pro urážku na cti: pravdivě v něm vyličili její zatčení za řízení vozidla pod vlivem alkoholu. Vyrázil s ní ve vši slušnosti dveře a pak se hned vydal zpátky na svou osmdesátihektarovou farmu. Prohrábl si nepoddajné černé vlasy, které mu déšť připlácl k hlavě, a podíval se na hodinky. Za třicet minut dorazí Bett a Megan. Při té představě se mu nepříjemně sevřel žaludek. Znovu se podíval přes rameno k místu, kde zahlédl ducha vojáka, hledícího na něj zpoza borovicového porostu. Vrátil se k poškozenému potrubí a vzpomněl si, co mu jeho dědeček vlastním jménem Charles William Collier, kterého však v celé severní Virginii nenazval nikdo jinak než "pan soudce" - vyprávěl o Mrtvém Rebovi. Mladého vojína při pokusu o vytvoření Konfederace zasáhla kulka z muškety mezi oči v první bitvě u Bull Run. Podle všech fyziologických a milosrdných zákonů měl prostě ihned padnout mrtev. Reb však jen upustil svou pušku, vstal a vydal se na jihovýchod, až přišel k rozlehlému lesu u zaprášeného města Manassas. Žil v lesích ještě celých šest měsíců, vykrádal hnízda a živil se vejci (to, že vykrádal i zásoby lidí, byly podle soudcova názoru jen povídačky). Díky Mrtvému Rebovi tehdy po setmění v centrevilleském lese člověk nepotkal ani živáčka - tedy do doby, než našli jeho zcela nahé a mrtvé tělo v místech, kde teď stála Collierova farma. Žádní duchové tu přece nejsou, říkal si Tate. Jen je třeba vyměnit třicet metrů potrubí... Narovnal se a oťel si skličko hodinek. Ještě dvacet minut. Uklidni se, říkal si. Asi kilometr a půl vzdálený bílý dům, který postavil před osmnácti lety, viděl přes dešťový závoj jen matně. Tenhle dům snad jedinou životní radost - vybudoval jako zmenšený model Tary s dórskými sloupky. Zčásti stavbu zaplatil ze zděděných peněz a zčásti z marných nadějí, že se mu jako mladému, talentovanému a vynikajícímu prokurátorovi peníze jen pohnou. Přitom se všeobecně vědělo, jak hubené platy mívají státní zaměstnanci. Dům se spoustou pokojů stále zatěžoval hypoteční úvěr. Když před dvaceti lety "pan soudce" na Tatea převedl úrodnou piedmontskou půdu - a přeskočil tak v dědickém právu Tateova otce z důvodů bytí nevyřčených, ale všem z klanu Collierů známých -, mladík se impulzivně rozhodl vybudovat na tomto místě rodinný dům (sídlo "pana soudce" se nenacházelo na samotné farmě, nýbrž v deset kilometrů vzdáleném Fairfaxu). Tate tehdy nechal jednu sezonu parcelu ležet ladem a příští rok započal stavbu. Dům se rozprostíral mezi dvěma stodolami - mezi původní a novou - uprostřed zatravněného pole s lučními květy, jetelem a řadou amerických buků, bílých borovic a hikory. Skučivý vítr se opíral do Tateovy pláštěnky a divoce jí zamával. Tate si ji přitáhl a mimoděk se zahleděl na dům - zaregistroval, že se v přízemí zhaslo. Takže Megan už přijela. Určitě to je ona; Bett přece nemá od domu klíč. Návštěva už se tedy nedá zrušit. Když člověk žije pět kilometrů od bitevního pole, kde se odehrávala občanská válka, pořád jej obklopuje minulost. Znovu se podíval na polámané trubky a ve ztěžklých botách zamířil po nezoraném poli k domu.

Kráčel jako Mrtvý Reb. Vlastně ne - neodehrává se přece žádné drama, uvědomil si. To jenom čtyřiačtyřicetiletý muž v duchu rozebírá své myšlenky a pocity.

Entymém je důležitý řečnický prvek, který se hojně používá ve formální řečnické diskusi. Je to typ sylogismu ("Všechny kočky vidí ve tmě. Půlnoc je kočka. Proto Půlnoc vidí ve tmě."), i když entymém je zjednodušený. Opomíjí totiž jednu část logiky ("Všechny kočky vidí ve tmě, proto i Půlnoc vidí ve tmě."). Zkušeni řečníci a právní zástupci, jakým byl i Tate Collier, této pomůcky často využívali ve svých diskusích a při argumentaci u soudu. Má však háček - funguje jen tehdy, pokud publikum právníkovi rozumí. Všichni totiž musejí pochopit, že nejdůležitější na celé věci je kočka; právníci pak musejí jen dodat chybějící informace, které podpoří logiku.

Tate si uvědomil, že on, jeho bývalá žena a Megan nemají nic společného. Způsob myšlení Betty Susan McCallové mu byl právě tak vzdálený jako jí ten jeho. Kromě nenadálé návštěvy bývalé ženy před sedmi týdny - když mu přijela sdělit zprávu o tom, jak Megan v opilosti vyšplhala na fairfaxský vodojem - ji neviděl téměř dva roky a jejich telefonické rozhovory se omezovaly na praktické věci týkající se děvčete a několika finančních problémů, které probírají patnáct let rozvedení manželé.

Pokud šlo o Megan - copak někdo může rozumět sedmnáctiletému děvčeti?

Nemá v ničem jasno. Když se jí zeptal na sezení s terapeutem, jen suše poznamenala: "Terapie je jen pro pošuky, táto," a nasadila si na uši sluchátka walkmanu. Ani dnes nečekal, že bude sdílnější nebo výřečnější.

Když se přiblížil k domu, všiml si, že někdo všechna světla v domě zhasnul. Meganino ani Bettino auto však nikde neviděl.

Odemkl dveře a vešel do prázdných prostor domu. Na stolku u vchodu si všiml Meganiných klíčů. Přihodil k nim své a nakoukl do šera haly. Prostornou místnost osvětloval jen tenký paprsek světla zvenčí.

Co je to za zvuk?

Odněkud z prvního patra do přízemí doléhalo jakési mlaskání, doprovázené hltavým chrčením.

Hrůzou ho zamrazilo v zádech.

"Megan?"

Na okamžik ten podivný zvuk ustal. Pak se znovu ozvalo praskání a cvakání zubů. Tateovi se sevřel žaludek a po zádech mu začal běhat mráz. V tom zvuku je něco zoufalého, pomyslel si.

A ten zápach... pronikavý zápach uleželého masa.

Určitě to je krev! Páchlo to jako ještě teplá mršina.

"Megan!" zavolal znovu a vystrašeně pospíchal za zvukem.

Zvuk najednou utichl, zato pach zesílil, až se Tateovi obrátil žaludek.

Vzpomněl si na zbraň. Revolver měl pod zámek ve stodole, ale na takové pochůzky teď nebyl čas. Rázně vkročil do pracovny, nahmatal na stole nožik na dopisy a rozsvítil světlo.

Pak se nahlas rozesmál.

Jeho dvouletý dalmatin ležel na podlaze a zuřivě cosi žvýkal.

Tate položil nožik na dopisy zpátky a přiblížil se k psovi. Úsměv mu však povadl na rtech. Co to má? podíval se přimhouřenýma očima.

Najednou pes zavrčel, prudce se otočil a zaútočil. Tate zděšeně zalapal po dechu, uskočil a praštil se loktem do rohu stolu.

Zvíře se pak stejně rychle vrátilo ke své kořisti.

Tate psa obloukem obešel a zarazil se. Dalmatin držel v zakrvácených packách kost se zbytky syrového masa. Právník znovu vykročil, ale zvíře se otočilo a vrhlo na něj zuřivý pohled.

Ohrnulo černé pysky, vycenilo zakrvácené tesáky a z hrdla se mu vydralo hrozivé zavrčení.

Proboha...

Co to jen má? zauvažoval neklidně. Ulovil snad nějaké zvíře, které se dostalo do domu? Z rozkousaných zbytků se dalo stěží poznat, jakému zvířeti mohla kost patřit.

"Nesmíš," přikázal. Pes však stále bránil svou kořist a hrozivě vrčel.

"K noze!"

Pes ale sklonil hlavu a žvýkal dál, jen občas vrhl na Tatea zlostný pohled. Kost hlasitě zapraskala.

"K noze!"

Bez výsledku.

Tate začal ztrácet trpělivost, přistoupil ke zvířeti a snažil se ho chňapnout za obojek. Pes se vymrštil, vycenil zuby a ohnal se po pánovi. Tate jen tak tak stačil ucuknout před kousnutím do prstů.

Teprve teď zakrvácenou kost uviděl pořádně. Nejspíš to byla hovězí kolenní kost. Chovatel, od něhož dalmatina koupil, ho upozornil na to, že takové kosti mohou být nebezpečné. Tate mu je proto nikdy nekupoval. Napadlo ho, že mu ji koupila Megan.

Občas psovi vozila žvýkáci kosti nebo gumové hračky.

Strategicky se dal na ústup a vklouzl do haly. Nezbuďte než počkat, až pes usne. Pak se k němu přikradu a tu zatracenou kost vyhodím, umíní si.

Sešel po schodech dolů do společenské místnosti, kterou tam kdysi ve sklepě vybudoval pro rodinné oslavy a setkání. Představoval si, jak kulečnickový stůl obklopují hosté, postávají u baru, popíjejí daiquiri a pojídají pečená kuřata. Nikdy se u něj žádná podobná akce nekonala, ale Megan v tmavých katakombách často mizela, když u otce trávil víkend.

Sestoupil dolů a prošel místnůstky. Nikde nikdo. Zastavil se a zvedl hlavu. Nahoře se znovu ozvalo vztekklé vrčení.

"To jsi ty, Megan?" rozezněl se ve sklepě Tateův zvučný baryton.

Začínal se zlobit, protože Megan s Bett měly dvacet minut zpoždění. Že jsem je sem zval, říkal si. Budou z toho jen

potíže.

Snažil se plnit otcovské povinnosti a takhle se mu obě odvděčily...

Vrčení náhle ustalo. Tate se zaposlouchal, zda neuslyší kroky v přízemí, ale nic - všude bylo ticho. Vyběhl tedy nahoru a znovu ven na déšť.

Zamířil ke staré stodole. Volal Megan. Bez odezvy. Znepokojeně se rozhlédl po strašidelných prostorách, posbíral hromadu starých farmářských časopisů, které se sesunuly na zem, pohlédl na zeď - a na ušpiněnou plaketu s citátem Seamana Knappa, státního úředníka, který se kdysi na přelomu století zasazoval o zavedení zemědělského programu ve zdejší kraji.

Tateův dědeček si tento epigram opsal pro inspiraci - stejným přepečlivým a úhledným písmem, jakým psal zápisy do farmářských knih a poznámky, které dával sekretářce k přepsání na stroji.

Člověk může pochybovat o tom, co slyší. Může pochybovat i o tom, co vidí, ale nesmí pochybovat o svých činech.

"Megan?" křikl a vykročil ven.

Pak spočinul pohledem na staré zahradní lavičce a vzpomněl si na pohřeb.

Ne, řekl si v duchu. Už na to nemysli. Je to jen dávno zapomenutá vzpomínka - stejně jako Mrtvý Reb. Budeš se za to jen nenávidět.

Přesto však nedokázal zapomenout. Stále se v myšlenkách vracel do minulosti, jako by všechno prožíval znovu. Před očima viděl pohřeb, zahradní lavičku, lucerničky, Bett i tříletou Megan..., sladkosti rozsypané v trávě, teplý listopadový den. Je to tak dávno...

Dokud se Bett před téměř dvěma měsíci neobjevila se zprávou o Megan na vodojemu, hezkou řádku let si na ten den ani nevzpomněl.

Člověk nemůže pochybovat o svých činech...

Rozpršelo se ještě víc. Tate proto vběhl do domu a zamířil do druhého patra. Nakoukl do Meganina pokoje a pak i do ostatních.

"Megan?"

Nikde ji nenašel.

Seběhl znovu dolů a sáhl po telefonu. Sluchátko nezvedl, jen se posadil na gauč a naslouchal tlumenému zvuku zubů drtících kost ve vedlejších pokojích.

Doktor Peters alias doktor Aaron Matthews mezitím v Meganině Fordu typu Tempo rychle ujížděl z Collierovy farmy.

Ruce se mu tráslý a prudce oddechoval.

Málem byl přistižen při činu.

Nechápal, proč se dnes ráno Collier vrátil do domu. Každou sobotu přece trávil v kanceláři - alespoň v uplynulých třech měsících. Býval tam od desíti do čtyř - na minutu přesně. Dnešek byl zřejmě výjimkou. Po příjezdu na Collierovu farmu Matthews s hrůzou zjistil, že se právník vrátil domů. Ještě štěstí, že Tate zamířil do polí. Když byl mimo dohled, zaparkoval vůz v uličce zarostlé křovím. Pak se přikradl k domu a Meganinými klíči si odemkl. Dalmatinovi hodil hovězí kost, aby ho zaměstnal a zajistil si klid na uskutečnění svého plánu.

Zpátky do auta, v němž ležela omámená Megan, se mu podařilo utéci těsně předtím, než se Collier vrátil zpátky.

Nenadálá situace Matthewse naprosto vyvedla z míry. Taková smála!

Přestože vystudoval psychologii na Harvardu a jako profesionál nepočítal se štěstím, stačil stín pochybnosti a už měl rozmrzelou náladu. Matthews trpěl maniodepresivní psychózou. Aby mohl unést Megan, musel vysadit léky; nemohl si totiž dovolit otupit smysly vysokými dávkami prozaku a wellbutrinu, které pravidelně bral. Když mu účinné látky vyprchaly z krve, ocitl se v maniakální fázi, což mu umožnilo sledovat Megan dobrých osmnáct hodin a rozpracovávat svůj plán. Postupem času ho však začaly přepadat obavy, že je odsouzen k nezdaru. Z předchozích zkušeností věděl, jak snadno se dostane do stavu apatické deprese.

Strach z přistižení při činu však už pominul a Matthewse opět zaplavila vlna dětinského nadšení a optimismu. Ujížděl směrem k dálnici I 1 a odtud pak na východ - k parkovišti před stanicí podzemní dráhy Vienna, vzdálené necelých třicet kilometrů západně od Washingtonu, D. C. V sobotu ráno bylo parkoviště přečpané auty návštěvníků památek, muzeí i galerií hlavního města.

Matthews přivezl Meganino auto k místu, kde parkoval jeho šedý mercedes, vystoupil z auta a obezřetně se rozhlédl.

Všechna auta v okolí byla prázdná - až na bílý sedan o několik řad dál. Jeho řidiče - nebo řidičku - neviděl jasně, ale zdálo se mu, že se dívá jinam. Rychle vzal Megan do náruče a ze zavazadlového prostoru fordu ji přemístil do kufru mercedesu.

Nejprve omráčené děvče v embryonální poloze s rukama svázanýma za zády zkontroloval. Zdála se mu nějak moc bledá.

Přitiskl ruku k jejímu hrudníku, aby se ujistil, že dýchá. Její stav ho trochu znepokojil; ve Virginii totiž neměl licenci k provozování lékařské praxe, a proto jí nemohl předepsat lék, který by ji probral z dávky tišících a uspávacích prostředků, jež mu předepsal veterinář na údajné záchvaty jeho rotvajlera. Léky sice rozmixoval v destilované vodě, ale nebyl si jist správnou koncentrací.

Dívka upadla do hlubokého spánku, ale zdálo se, že dýchá pravidelně a tep má v normě.

Mezi předními sedadly fordu nechal jízdní řád vlaků, který Megan předtím použila jako podložku při psaní dopisů rodičům. Zůstaly na něm tedy otisky prstů (pouze její, protože on měl na ruku rukavice). Zakroužkoval v nich všechny sobotní vlaky do New Yorku.

Únos naplánoval tak pečlivě, jako kdysi léčení silně duševně vyčerpaného pacienta: přepečlivě zvážil každíčký detail. Z Meganina pokoje v Bettině domu ukradl dopisní papír. Prošmejdil v bytě celé hodiny, když byla Bett v práci a Megan

ve škole. Právě tam získal důležitý náhled na dívčinu osobnost: všiml si tří plakátů Joplinové, černého světla, Márquezových knih i vzkazů od spolužáků se spoustou sprostých slov. (Matthews kdysi napsal do psychiatrického časopisu průkopnický článek o tom, jak adolescenti podvědomě zvyšují či snižují emoční bariéry vůči terapeutům podle jazyka a slovního vyjadřování lékaře; sám teď vyzoroval, jak během ranního sezení s Megan použitím nevybíravých slov získal klíč k její duši.) Dával si pozor, aby po sobě v bytě Bett McCallové, ani u matky doktora Hansona v Leesburgu nezanechal žádné stopy.

Největším problémem bylo odklizení doktora Hansona. Musel to provést nenápadně, avšak dostatečně naléhavě. O terapeutovi si mohl zjistit - třeba to, že jeho matka žije v městečku na severozápadě Washingtonu, D. C. a že má chatrné zdraví. Ve středu v noci Matthews uvolnil před východem na zahrádku horní schod. Pak staré paní zavolał, aby se šla podívat na zraněného psa, který ležel za domem. Chvilí váhala, zda má jít ven tak pozdě, ale po několika minutách ji přesvědčil - málem se nad nešťastným zvířetem rozplakala a pak už jen padala ze schodů. Přistála až na chodníku. Byl to opravdu vážný pád -

Matthews měl chvíli strach, že by v případě její smrti mohl Hanson zařizovat pohřeb mimo plánovaná sezení. Počkal však, až přijede záchranka, a s úlevou zjistil, že si jen zpřelámala kosti. Když pak Hanson zrušil svá pravidelná sezení, Matthews zavolał Megan a sdělil jí, že přebírá Hansonovy pacienty.

Nastartoval mercedes, Meganino auto zaparkoval na jeho místě a pak rychle ve svém voze opustil parkoviště.

Nahmatl si tep a zjistil, že jeho nálada nijak neutrpěla.

Nezaznamenal ochromení, vztek, lítost či halucinace, které ho přepadaly od mládí. Jeho neuróza se projevovala jen tak, že neustále tiše mluvil sám se sebou. Ted' si opakoval, co mu Megan řekla. Je to sice poněkud vyšínuté chování, ale jak občas říkával svým pacientům: Co na tom?

Nakonec zabočil k výjezdu na I f a devadesátikilometrovou rychlostí za hodinu ujížděl ke vzdáleným horám. K Meganině novému domovu.

4

Do domu vešla žena, která kdysi byla tři roky jeho paní, a zastavila se v gotické hale s obloukovými stropy. Připadala si, jako by se tam ocitla poprvé v životě.

"Bett," řekl Tate.

Vešla pomalu dovnitř a poctila bývalého manžela formálním úsměvem. Zastavila se až ve dveřích pracovny. Dalmatin zvedl hlavu a zavrčel.

"Můj bože, Tate..."

"Megan mu dala kost - jen brání, co je jeho. Pojďme do obývacího pokoje."

Zavřel dveře pracovny a oba zamířili do obývacího pokoje.

"Tys s ní mluvila?" zeptal se Tate.

"Myslíš s Megan? Ne. A kde vůbec je? Neviděla jsem její auto."

"Byla tady, ale odešla. Nemám potuchy proč."

"Nenechala nějaký vzkaz?"

"Ne, ale zůstaly tady její klíče."

"Ach tak," řekla Bett a zmlkla.

Tate zkrřížil ruce a okamžik jen tak postával na koberci. Pak šel k oknu a skrz déšť pohlédl na stodolu. Za chvíli se vrátil zpět.

"Dáš si kávu?" zeptal se.

"Ne, díky."

Bett se posadila na gauč a štíhlé nohy v upnutých černých džínách si přehodila přes sebe. Měla na sobě taky černou hedvábnou halenku a složitý stříbrný náhrdelník s fialovými a černými kameny. Chvilí seděla mlčky, ale pak vstala a začala si prohlížet složitý krb, který Tate nechal vybudovat před několika lety.

Přejela rukou omítku a světle růžovým nehtem dloubla do kamene. Pak s přimhouřenýma očima sjela pohledem krbovou římsu.

"Hezké," utrousila. "Přírodní kámen je drahý," poznamenala a zase se posadila.

Tate ji pozoroval z opačného konce místnosti. Betty Susan McCallová měla nevšední podlouhlý obličej a zářivě

kaštanovou bohatou hřívu. Tato žena v sobě skrývala tajuplnou keltskou krásu, která se ve Virginii jen tak neviděla.

Jih byl plný svůdných, zdravím kypících farmářských děvčat a panovačných žen, ale bylo tady jen málo čarodějek. Bett sice nyní byla podnikatelka, ale pod touto rouškou zůstala stále éterickou dívkou, kterou spatřil poprvé v zakouřeném bytě na předměstí Charlottesville před třidvaceti lety, když zpívala tesknou lidovou píseň.

Od chvíle, kdy ho tato žena lapila do svých sítí, však uplynulo mnoho let. Měl se proto na pozoru. Najednou si vzpomněl na všechny ty ošklivé okamžiky z doby jejich rozvodu.

Jak jsem si od ní dokázal udržet takový odstup?

Bett mezitím přešla od zkoumání krbu k nábytku v obývacím pokoji, pak k tapetám a lištám. Sledoval výraz jejích očí.

Výčetl z něj, že Bett tento dům považuje za nehostinný a strohý.

Jistě by potřeboval víc čalouněného nábytku, polštářů, nové závěsy a veselejší malbu. Tate si připadal trapně.

Po několika minutách Bett konečně řekla: "Když tady nemá auto, nejspíš si pro něco odskočila."

"To je docela možné."

Jelikož o sobě Megan ani po dvou hodinách nedala nijak vědět, Tate přivolal policii.

Ze všeho nejdřív si všiml, jak se Konnie uznale podíval na Bett.

Konečně se doktůrek vzpamatoval a přestal se tahat s mladičkými blondýnkami! vyčetl z jeho tváře. Však už bylo načase!

Těhle hezké paní může být něco málo přes čtyřicet, má hebkou pleť, bystré oči a působí jako chytrá dáma. Detektiv Dimitri Konstantinatis z fairfaxského policejního okrsku kdysi trefně poznamenal:

"Proč všechny ženské, se kterými chodíš, jsou o polovinu mladší než ty a mají třetinovou inteligenci? Možná i menší. Pročpak to děláš, doktůrku?"

Konnie vešel energicky do obýváku a napřáhl pravici. Rázně potřásl ženě rukou a Tate je představil. "Tohle je Bett, má bývalá žena. A to je Konnie. Starý přítel z dob, kdy jsem dělal u soudu."

"Těší mě." Ach tak, tohle je bejvalka, zatvářil se Konnie zklamaně.

Udělal jsi velkou chybu, že ses těhle ženy vzdal, starý brachu, pomyslel si. Detektiv se podíval na Tatea. "Takže dcera přišla pozdě na oběd, není-liž pravda?"

"Už má zpoždění víc než dvě hodiny."

"Moc pospíháš, Tate," řekl a šťouchl do Tatea prstem. K Bett prohodil: "Tenhle pan prokurátor býval největší padavka na světě. Museli jsme ho v noci doprovázet až k autu."

"Alespoň jsem vždycky věděl, kde to auto mám," odsekl Tate.

Jedním z důvodů, proč měl Konnie Tatea rád, byl fakt, že si právník utahoval z jeho problémů s alkoholem; už čtyři roky totiž abstinoval a živá duše by si nedovolila s ním o těhle věci žertovat - kromě Tatea Colliera.

Bett se rozpačitě usmála.

V době, kdy byl Tate státním zástupcem, s Konniem spolupracoval často.

Záměrný detektiv toho za prvních šest měsíců jejich čistě profesionálního vztahu moc nenamluvil. Nikdy o sobě neprozradil nic osobního. Té noci, kdy však společnými silami odsoudili jistého masového vraha k "propuštění v horizontální poloze", jak se říkalo trestu smrti, přiopilý Konnie Tatea objal se slovy: "Díky tomuto případu se z nás stali pokrevní bratři. Jsme spolu navždy spjatí."

"My a spjatí?" zblekotal stejně opilý Tate a rozchechtal se. "Co to je za hovadinu?" A od té doby se z nich stali nerozluční přátelé.

Kdosi zaklepal na dveře.

"Možná je to Megan," vyhrkla Bett netrpělivě.

Když však Tate otevřel dveře, vešel dovnitř nakrátko ostříhaný muž s pokleslými rameny v laciném šedém obleku. Napřimil se a podíval se Tateovi do očí. "Jsem detektiv Ted Beuridge z fairfaxského oddělení pro mladistvé, pane Colliere."

Tate ho uvedl dál a představil mu Bett, zatímco Konnie užasle přepínal televizní kanály na přijímači, jako by v životě neviděl televizi bez dálkového ovladače.

Beuridge se choval zdvořile a profesionálně, ale evidentně ho nijak netěšilo, že ho sem přivolali. Meganině zmizení totiž přikládali nějakou váhu jen díky Konniemu. Za normálních okolností se pátrání po pohřešované osobě mladší patnácti let či mentálně zaostalé nebo ohrožené osobě vyhlášovalo až po uplynutí čtyřiaadvaceti hodin. Konnie však "neúmyslně" opomněl získat souhlas nadřízeného, nechal prověřit Meganino auto a požádal Jane Doeovou, aby zjistila, zda Megan není někde hospitalizována.

Tate je uvedl do obývacího pokoje a Bett se hostů zeptala:

"Dali byste si kávu nebo...?" pak se odmlčela a rozpačitě se zasmála.

Nepochybně si uvědomila, že už tady dlouho není paní domu.

"Ne, díky, madam," odpověděl Beuridge za oba.

Než dorazil Konnie, stačila obvolat některé Meganiny kamarádky.

Jelikož Megan trávila včerejší noc u Amy Walkerové, pokusila se ji sehnat. Telefon však nikdo nebral. Nechala vzkaz na Amyině záznamníku a pak telefonovala dalším Meganiným známým. Brittany, Kelly ani Donna s ní však ten den nebyly a ani s ní nemluvíly. Neměly ani potuchy o Meganiných plánech - třeba se prý bude někde jen tak poflakovat. Konnie se Tatea a Bett zeptal, jaký mívá Megan obvyklý sobotní program.

"V sobotu ráno obvykle chodívá na sezení s terapeutem," vysvětlila Bett. "V devět. Dnes však psychiatr musel sezení zrušit. Má prý nemocnou matku či co."

"Nemohla prostě na ten společný oběd zapomenout?"

5

"Včera jsem jí to ještě připomínala."

"Chodívala na schůzky včas?" zeptal se Beuridge.

To Tate nevěděl. Když ji brával na nákupy nebo na večeri do Ritzu, přišla včas vždycky. Bett jim tvrdila, že sice občas někam přišla pozdě, ale dodala, že by si Megan jen sotva nechala ujít tenhle oběd. "A nás tři pohromadě," dodala a pousmála se.

"Měla nějakého kluka?" zeptal se Konnie.

"Neměla...," začal Tate, ale při Bettině pohledu se zarazil.

Uvědomil si, že o tomhle také nemá ani potuchy.

Bett pokračovala za něj. "Měla kluka, ale minulý měsíc se rozešli."

"Rozešla se ona s ním?"

"Ano."

"Myslíte si, že by v tom mohl mít prsty?" otázal se Konnie a zatahal se za podbradek.

"To si nemyslím. Připadal mi milý - zkrátka takový pohodář."

To byl Ted Bundy taky, pomyslel si Tate.

"Jak se ten chlapec jmenuje?"

"Joshua LeFevre. Studuje v posledním ročníku na Univerzitě George Masona."

"On končí univerzitu?" zeptal se Tate.

"Ano," řekla.

"Ale Bett, vždyť Megan je teprve sedmnáct. Chci říct..."

"Tate," podotkla znovu Bett. "Je to milý hoch. Jeho matka zastává nějakou vysokou funkci v Ústavu pro anglická nářečí a jeho otec pracuje pro Pentagon. Josh je šampion v atletice a předseda sdružení černošských studentů."

"Jakého sdružení?!"

"Tate!"

"Jen mě to překvapuje. Nejde mi o rasu..."

Bett jen podrážděně trhla rameny.

"Opravdu ne," řekl Tate na svou obranu. "jen mě..."

"...to překvapuje," zopakoval Konnie.

"Máte na něho telefon?" zeptal se Beauridge.

Bett ho sice neměla, ale zjistila ho pomocí asistenční služby a vytočila číslo. Telefon zvedl Joshův spolubydlíci. Joshua byl pryč. Nezbylo jí než mu nechat vzkaz, aby zavolał, až se vrátí.

"Takže tady byla a je pryč? Nenašli jste nějaké známky zápasu?" zeptal se Konnie a rozhlédl se po vstupní hale.

"Žádné."

"A co bezpečnostní zařízení domu?"

"Nechal jsem ho vypnout."

"Máte tady spínač tísňového signálu, kdyby si tady na ni někdo počkal?"

"Jo. Megan o něm ví."

Bett prohodila: "Nechala tady klíče od domu a vzala si klíčky od auta."

"Nemohl jí třeba někdo ukrást kabelku, sebrat klíče a vloupat se dovnitř?"

Tate chvíli uvažoval. "Možná. Na řidičáku má ale Bettinu adresu. Jak by se nějaký zlodějíček dozvěděl, že měla přijít sem? Možná má někde uvedenou i mou adresu, ale nenapadá mě kde. Kromě toho tady nechybí nic, čeho bych si všiml."

"Já tady taky nevidím nic, co by stálo za krádež," řekl Konnie při pohledu na zastaralý přijímač. "Víš, že už dnes existují televize jen o málo větší než krabička od lupínků?"

Tate cosi zabručel.

"Tak jo," řekl Konnie. "Co kdybys mě zavedl do jejího pokoje?"

Zatímco Tate doprovázel policistu nahoru, Beauridge ze sebe vysoukal: "Nemusíte se ničeho obávat, paní Collierová..."

"Jsem McCallová."

Nahoře Tate nechal Konnieho v Meganině pokoji o samotě a odešel do pracovny. Když předtím procházel celý dům, ušlo jeho pozornosti, že někdo otevřel šuplík v jeho prádelníku. Nakoukl dovnitř a zamračil se. "Mám tu něco divného," zavolał Tate a vstoupil do chodby.

"Chvíli s tím počkej," odpověděl Konnie a na tak zavalitého muže si překvapivě mrštně klekl na kolena a začal prohledávat obvyklé skřýše mladistvých: šuplíky ve stole, spáru pod prádelníkem, podíval se do koše, pod postele, pod polštáře a prošívané přikrývky.

"Ale copak to tady máme?" Konnie vstal a zkoumal dva listy papíru.

Pak ukázal na zásuvky Meganina prádelníku a do otevřené skříně. "Nemá tady skoro žádné věci. Mívá v nich obvykle oblečení?"

Tate chvíli zaváhal. "Ano, obvykle jsou plné."

"Chybí nějaká její zavazadla?"

"Zavazadla? Ne... Počkat... Nevidím nikde její starý batůžek." Tate chvíli rozvažoval. Proč by si ho brala? Pak se podíval na papíry, které detektiv držel v ruce a zeptal se: "Co jsi našel?"

"Jen klid," odpověděl Konnie a listy přeložil na půl. "Pojďme dolů."

5

Jak by se zachoval Sidney Poitier?

Joshua LeFevre se ošil. Jeho svalnaté tělo se do těsného sedadla toyoty málem nevešlo. Přidal plyn. Nevýkonný motor sice zavrčel, ale auto se k mercedesu blížilo jen pomalu.

Sakra, Megan, do čeho ses to namočila?

Přimhouřil oči a nalepil se až k čelnímu sklu auta, jako by mu těch pár centimetrů mělo zlepšit vidění. Zdálo se mu, že mercedes řídí muž - Megan neviděl. Kapánek se mu ulevilo z nějakého důvodu mu pomyšlení, že ten chlap podal Megan klíče od velké limuzíny se slovy: "Řid' ty, miláčku," hrozně drásalo nervy. Byl vzteky bez sebe.

Auto zrychlilo.

Co by udělal Sidney Poitier?

Film V žáru noci LeFevre viděl už ve svých deseti (samozřejmě na videu - když film v šedesátých letech uváděli do kin, jeho budoucí otec sloužil ve Fort Dixu a jeho matka poslouchala Smokey Robinsona, Dianu Bossovou a studovala v National Cathedral School). Film na něj silně zapůsobil. Poitierova role, detektiv Tibbs, se ocitl v malém městečku na jihu a s místním šerifem Rodem Steigerem krok za krok řešil případ místní vraždy... Černoch se přitom nijak nenechal znechutit ani odradit místními rasisty, kteří mu házeli klacky pod nohy.

Film samozřejmě neměl reálnou zápletku, byl spíš jakousi hollywoodskou představou o rasismu. Joshua LeFevre však i v deseti letech pochopil, že film vlastně nepojednává o vztazích mezi černými a bílými, ale spíš o člověku jako takovém a o jeho vytrvalosti.

Při sledování filmu se mu tajil dech - jak už to bývá u filmů, v nichž si divák najde svůj idol. U takových filmu pak nezáleží na tom, zda se na ně díváte poprvé, nebo potřetí.

Joshua Nathan LeFevre - nadaný student angličtiny na Univerzitě George Masona, vysoký mladík s dokonalou postavou a vojenskou chůzí po otci a mozem po matce - měl také sentimentální stránku.

(Zatímco jeho spolužáci navštěvovali seminář o literatuře devatenáctého století a podrobně rozebírali román Henryho Jamese, LeFevre se vytratil do pronajatého bytu se zcela odlišnou knihou. Přinesl si ji v hnědé papírové tašce, zamkl se s ní v bytě a jedním dechem ji přečetl. Při čtení dojemného závěru Madisonských mostů bezostyšně plakal.) Byl zkrátka sentimentální romantik. Proto na něj také zapůsobil víc Sidney Poitier než Samuel L. Jackson nebo Wesley Snipes.

Takže jak by se teď zachoval pan Tibbs?

Nejprve je třeba analyzovat situaci, říkal si. Krok za krokem.

Máme tady děvče, které doma nemá lehký život. Nejde sice o nic tak hrozného jako sexuální zneužívání, ale evidentně jde o případ, kdy na ní tátovi ani mámě nezáleží. Holka proto pije víc, než je zdravé, poflakuje se s darebáky - samozřejmě do chvíle, než potká LeFevrea. Děvče se trochu zklidní, jen tu a tam ještě sklouzne po šikmé ploše. Jedné noci pak vyšplhá na vodojem.

(Proč mi sakra nezavolala a místo toho vypila pět panáků s povolnými sestřičkami Donnou a Brittany?) Na hrzení vodojemu začne poskakovat a někdo přivolá policii i požárníky, aby ji dostali dolů.

A pak začne chodit na sezení k tomu cvokaři..., který jí namluví, aby se se mnou rozešla.

A ona poslechně.

"Proč?" ptal se jí LeFevre, když před několika týdny seděli v autě před jejím domem. Byla to jejich poslední schůzka.

"Proč?"

"Nejde o rozdíly mezi námi...", tvrdila a myslela tím věk a rasu. Šlo o... o co to k čertu šlo? marně se snažil vzpomenout na Meganino vysvětlení.

"Jen nejsem připravená na vztah, jaký chceš ty."

A jaký vztah to má být? Nevzpomínám si, že bych ji žádal o ruku. Ani si nemyslím, že bychom se kdy o nějakém vztahu zmiňovali. Jen nám bylo spolu fajn.

"Joshi, zlato, nebreč... Potřebuju prostě poznat a dělat spoustu věcí. Mám pocit, že je předčasné nějak se vázat... Žít s Bett je jako bydlet s kamarádkou. Pro ni je nejdůležitější pod sluncem její sobotní rande. Zajímá ji jen to, jestli jí nepříbyly vrásky."

Vrásky? Já mám tvou mámu rád. Je hezká, chytrá a nekonvenční. Nechápu to! Co mají matčiny vrásky společného s naším rozchodem? Zůstal tehdy sedět v autě vedle ženy, kterou miloval, a ničemu nerozuměl.

"Bože, zlato, prostě potřebuju vypadnout. Chci cestovat, vidět spoustu věcí..."

Cestovat? Co ji to popadlo? Mám naspořeno, táta i máma jsou prachatí. Žil jsem na Kypru, v Londýně a v Německu. Umím tři jazyky. Můžu ti ukázat víc světa než největší cestovní kancelář!

"Už to mám - jde o toho terapeuta - doktora Hansona? Myslí si, že není nejvhodnější, abych s tebou chodil. Tak jo, budeme se třeba vídat jen jednou týdně, co říkáš?"

"Ne, ty to nechápeš!" řekla krutě a odstrčila ho, když se jí snažil sebrat láhev Southern Comfort. Pak vyskočila ze sedadla pro spolujezdce a utekla domů.

Teď, když ujížděl po dálnici I 66, se naklonil k opěradlu spolujezdce a potáhl nosem, aby ucítil vůni jejího parfému.

Bohužel už vyprchal. Přišlápl plyn a znovu se pověsil na šedý mercedes.

"Ne, ty to nechápeš!"

To si piš, že to nechápu!

Joshua LeFevre vydržel mučivé tři týdny. Dnes ráno však usoudil, že nenechá dívčino mlčení jen tak a nebude se dál trápit.

Zajel k Hansonově ordinaci, když Meganino sezení končilo.

Zaparkoval vůz u obrubníku a čekal, až děvče vyjde ven. Josh LeFevre dokázal zvednout stokilovou činku a ujet na kole 200 kilometrů za den. Neměl však v úmyslu někoho zastrášovat.

Nebude se chovat jako Snipes, ale jako Poitier.

Na rovinu se doktora zeptám, proč Megan namluvil, aby se se mnou rozešla, umíní si. Copak to není neetické?

Navrhnou, ať si o tom všichni tři promluvíme. Mám v zásobě spoustu argumentů a věřím, že ji přesvědčím, aby se ke mně vrátila.

"Ne, ty to nechápeš!"

Teprve teď mi to došlo!

Bože, já jsem ale idiot!

Doktor jí poradil, aby mě odkopla, aby s ní sám mohl šoustat!

Žádné psychologické řečičky k vyléčení dětské dušičky. Ani náhodou! Ten cvokař si jen chce zalaškovat s mojí

holkou! Je to prosté jako facka! dovítí se LeFevre.

Z místa, kde parkoval, neměl dobrý výhled, ale všiml si, že ještě před koncem sezení najednou Meganino auto vyrazilo z parkoviště. Řídil doktor a zdálo se, že míří na sever.

LeFevre sledoval vůz až do Manassasu - na farmu Meganina táty -, musel tam čekat dobrých dvacet minut. Když už se chystal vyjet na cestu k domu, Meganino auto opět vyrazilo.

Dojelo až k parkovišti u stanice metra Vienna, kde oba pasažéři přesedli do doktůrkova německého fára a zamířili na západ k I 66.

Co má tohle znamenat? Že by si v otcově domě vyzvedla nějaké šaty? Chystá se někam na víkend?

Já se snad zblázním! říkal si LeFevre. Musím něco udělat!

Jak by se v téhle situaci zachoval Sidney Poitier? Scénář se změnil.

Mám počkat, až dojedou k doktorovu domu, nebo až zastaví u nějaké hospůdky? Mám si to s nimi vyříkat?

Ne, to by asi nebylo správné.

Měl bych se nejspíš vrátit domů... a na všechno zapomenout. Zachovat se jako chlap.

Zpomalil... Dobrý nápad! Na příštím výjezdu sjezu z dálnice a přestanu se chovat jako zamilovaný žárlivec. Vždyť je to trapné. Pojedu domů a přečtu si Melvilla. Od pondělka za týden mám odevzdat rozbor knihy...

Mercedes se mu vzdálil.

Pak však Joshovi blesko hlavou: Blbost! Zatímco budu doma rozebírat motivy nějakého smyšleného příběhu, moje holka bude v posteli šeptat terapeutovi do ucha bůhvíco...

Přišlápl plyn.

Zachoval by se tak i Poitier?

O to bych se klidně vsadil.

A tak LeFevre zpocenýma rukama svíral volant dál a spěchal za ženou, kterou miloval. Ve skrytu duše totiž doufal, že ona ho také miluje.

"Takže utekla?" šeptla Bett.

Všichni čtyři strnule seděli v obývacím pokoji, jako když cizí lidé na večírku čekají, až se rozproudí zábava. Konnie pokračoval:

"Měli byste si uvědomit, že to je dobrá zpráva. Většina dětí se do měsíce vrátí domů."

Bett zírala z okna do mlhavého šera. "Do měsíce," pronesla, jako by odpovídala na nějakou banální otázku. "Ne, ne. Megan by neutekla. Rozhodně by neutekla, aniž by něco řekla."

Konnie se podíval na Beauridge a zaregistroval, že si toho všiml i Tate.

"Obávám se, že tady nechala vzkaz." Konnie podal Bett a Tateovi dopisy, které našel nahoře. "Ležely pod polštářem."

Jeden je pro tebe, Tate, a druhý pro vás, madam."

"Ale proč by je dávala zrovna tam?" zeptala se Bett. "Nedává to žádný smysl."

"Abyste je hned nenašli," vysvětlil jí Konnie. "Potřebovala získat náskok. Uprchlíci to obvykle dělávají."

Beauridge se zeptal: "Je to její písmo?"

Konnie mu skočil do řeči: "Mám kámoše u FBI - nějakého Parkera Kinkaida, je to znalec písma. Bydlí ve Fairfaxu, mohli bychom mu brknout."

Bett však s jistotou tvrdila, že dceřino písmo poznává.

"Bett," začala číst nahlas a pak vzhlédla. "Oslovuje mě Bett, proč ne mamí?" zeptala se a bez dechu pokračovala ve čtení:

"Bett - je mi fuk, jestli tě to bude bolet..., je mi fuk, jak moc tě to bude bolet..."

Bezmocně se podívala na bývalého manžela a pak si dopis mlčky dočetla. Zhroutila se do křesla jako bezradné dítě a šeptla:

"Píše, jak moc mě nenávidí. Nenávidí mě za to, že jsem veškerý čas trávila u sestry. Já..." Nechápatě vrtěla hlavou a mlčela. Dceřina slova ji opravdu bolela.

Tate si vzal druhý dopis - promáčený slzami nebo deštěm a potichu četl:

Tateovi:

Chci ti říct jen tohle: Nenávidím tě za to, cos mi provedl! Vůbec mě neposloucháš! Pořád jen mluvíš a mluvíš! Bett o tobě říká, že jsi ďábelsky dobrý řečník. To sice jsi, ale mě jsi nikdy nevyslechl.

Nevíš, co chci, ani kdo jsem. Uplácíš mě, dáváš mi prachy a doufáš, že ti dám pokoj. Když mi bylo šest, chtěla jsem utéct. Měla jsem to udělat a nikdy se nevrátit!

Celou dobu jsem chtěla zmizet a chci to pořád. Utect od tebe.

Stejně sis nic jiného nepřál, že? Chtěl ses zbavit dítěte, které ti bylo na obtíž.

Překvapením mu spadla čelist a v ústech mu vyschlo.

Uvědomil si, že civí na Bett.

"Jsi v pořádku, Tate?" zeptal se Konnie.

"Mohl bych se na ně ještě jednou podívat, paní McCallová?" otázal se Beauridge.

Podala mu nepoddajný kus papíru.

"Víte jistě, že to je její dopisní papír?"

Bett přikývla. "Dala jsem jí ho k Vánocům." A pak tichým hlasem odpověděla na nevyřčenou otázku: "Má sestra byla vážně nemocná, a proto jsem Megan často svěřovala do péče jiných lidí. Netušila jsem, že se cítila tak opuštěná..."

Nikdy si nestěžovala."

Tate poznal Meganin nedbalý rukopis také. V některých místech dokonce špičkou pera protrhla papír. Asi byla hodně

naštvaná.

Konnie se konečně Tatea zeptal, co našel ve své pracovně.

Tate byl tak paf, že mu trvalo snad celou minutu, než dokázal odpovědět. "Sebrala mi z nočního stolku čtyři sta dolarů."

Bett vybuchla: "Nesmysl! Ona by nevzala..."

"Jsou pryč," řekl Tate, "a kromě ní tady nikdo jiný nebyl."

"A co kreditní karty?" zeptal se Konnie.

"Má kartu Visa a MasterCard k mému účtu," odpověděla Bett. "Máje určitě u sebe."

"Dobře," povzbudil je Konnie. "Pomocí nich se dají uprchlíci poměrně snadno vystopovat. Stačí jen zavolat do banky a do deseti minut po výběru ji můžeme najít."

Beauridge řekl: "Zapišeme ji do seznamu útekářů. Jestli ji někdo na východním pobřeží při něčem chytí, každý okrsek nám dá zprávu. Dáte mi její fotku?"

Tate si uvědomil, že se dívají na něho.

"Jistě," vyhrkl a začal prohledávat místnost. Prošel polici s knihami a šuplíky ve stole. Žádnou její fotku nenašel.

Beauridge ho nechápavě pozoroval a Tate se dověděl, že peněženka tohoto mladého úředníka je přecpaná fotkami jeho ratolestí stejně jako stěny jeho bytu. Vzpomněl si, že dokonce i Konnie před lety nosil v peněžence fotku své bývalé ženy a dětí.

Právník prohrabal celý obývací pokoj pak zmizel v pracovně. Po chvíli se vrátil s dva roky starou fotkou, na níž ho kdosi zvěčnil s Megan na pláži. Dívka civěla tupě do objektivu.

Byla to jediná fotka, kterou měl.

"Hezká holka," poznamenal Beauridge.

"Budu na tom dělat, Tate," slíbil Konnie, "ale moc toho zatím nevymyslíme."

"Nevadí, Konnie. I tak si toho cením."

"Sbohem, paní Collie... McCallová."

Bett už však civěla z okna a neodpověděla.

Aaron Mathews si všiml, že ho bílá toyota stále sleduje. Napadlo ho, jestli je to totéž auto, které zahlédl na parkovišti stanice Vienna, když střídal vozy. Měl jsem sakra dávat lepší pozor! spílal si.

Na náhody věřil snad ještě míň než na štěstí a pověry. V životě není nic náhoda! Každý člověk je zodpovědný za své chování a musí nést následky svých činů, přestože někdy sám nechápe, co ho ke konkrétnímu jednání motivuje.

To auto mě nesleduje jen tak, přemýšlel.

Musí mít nějaký motiv, nějaký plán.

Nedokázal mu však přijít na kloub. Nevěděl, zda má mít důvod ke znepokojení.

Třeba jsem řidiči toyoty nějak vjel do cesty, jeho to našťvalo, a proto mě teď sleduje.

Možná mě viděl nakládat do kufru nějakou velkou věc a je prostě jen zvědavý.

Možná je to policie.

Zpomalil na osmdesát.

Bílé auto zpomalilo také.

Přidal plyn.

Toyota mu byla stále v patách.

Musím něco vymyslet, umínil si Matthews.

Zabočil doprava a zamířil na západ do kopců skrytých v mlze. Před sebe hleděl stejně často jako za sebe, což by každý dobrý terapeut poradil i svým pacientům.

6

Děšť ustal, ale vzduch zůstal těžký a vlhký.

Bett McCallová ve stylových lodičkách na širokém vysokém podpatku klopýtala za Tatem. Zavěsila se do něj. Mlčky stáli pod přístřeškem zadní části domu a vyhlíželi na rozlehlý pozemek.

Farma Collierů byla konzervativnější než většina ostatních farem v Piedmontu: tvořilo ji pět polí, na nichž se jeden rok vysévala sója a druhý kukuřice a žito. Zkrátka klasika.

"Poslouchej," říkával "pan soudce" Tateovi.

Hoch dědečka vždy fascinovaně poslouchal.

"Co patří mezi pícniny?"

"Hrách."

"Jen hrách?"

"Myslím, že i fazole."

"Hrách, fazole, jetel, vojtěška, hrachor... To všechno jsou pícniny. Pomáhají půdě. Co se stane, když zaseješ obilniny několik let po sobě na stejném místě?"

"Nevím."

"Půda se zničí."

"Ale proč, dědo?"

Soudce hochu naučil, aby se nikdy nebál klást otázky.

"Protože pícniny dokáží přijímat dusík ze vzduchu, kdežto obilniny z půdy."

"Aha."

"Na siláž pěstujeme odrůdy Mammoth Brown, Yellow a také Virginskou sóju. Wilson a Haerlands jsou dobrá na semena a seno. A jak připravíš půdu?"

"Stejně jako u obilovin," odpověděl chlapec. "Zaseju širokým rozhozem pomocí řádkovacího stroje."

Zčistajasna se "pan soudce" podíval na vnuka a zeptal se:

"Kleješ někdy, Tate?"

"Ne, dědo."

"Tady máš, přečti si tohle," řekl a vtiskl Tateovi do ruky ohmataný věstník virginského Ministerstva zemědělství. Na stránkách s oslíma ušima se psalo o rozmáhající se obhroublé řeči mladých farmářů. Tento politováníhodný zvyk si osvojila dokonce i některá naše děvčata.

"Budu si to pamatovat, pane soudce," řekl Tate a bez pocitu viny si vzpomněl, jak minulý čtvrtek ve škole ošklivě zaklel.

Soudce zasněně pohlédl na své pozemky a pokračoval:

"Když už máš pocit, že musíš z úst něco takového vypustit, dej si pozor, aby nebyly poblíž ženské. Za chvíli bude večere, pojďme domů."

Tate pobýval v domku prarodičů ve Fairfaxu snad stejně často jako u rodičů. Tateův otec byl laskavý a tichý muž. Práce soudního zapisovatele byla pro něj jako dělaná. Soudce zoufale zápasil s rozhodnutím, zda má přenechat farmu svému jedinému synovi.

Nakonec dospěl k závěru, že se jeho syn na takovou práci nehodí. Převedl farmu na Tatea a ostatním příbuzným odkázal peníze. (Jaká ironie osudu! Při několika málo upřímných hovorech s otcem se Tate dozvěděl, jak moc si jeho otec přál, aby mu "pan soudce" farmu odkázal. Protože byl vášnivým sběratelem elektrických vláček, obával se jen toho, že by mu kvůli péči o farmu na jeho koníčka nezbyvalo moc času.) Tateova nesmělá a stále unavená matka se k jeho otci skvěle hodila. Tate si nepamatoval, že by mezi těmito dvěma lidmi kdy došlo k jedinému rozkolu či jedinému projevu vášně. Vlastně spolu skoro nemluvili.

Dospívající Tate si proto často vymodlil návštěvu u prarodičů a trávil s nimi co možná nejvíce času.

Když "pan soudce" jednou v neděli odpoledne seděl v čele rozvrzaného stolu, Tateova babička šeptem prohodila:

"Fazole se mají sázet jen o Velkém pátku."

"To je jen pověra, babi," namítl mladý Tate, ale dobrotivá žena pokládala každou pozornost jiných - byť to byla kritika za kompliment. "Zato sóju můžeš sázet celý červen."

"Kdepak, mladíku. Jen poslouvej," řekla a pohlédla k čelu stolu, aby se ujistila, že její manžel neposlouchá. "Když se budeš při setbě obilí hlasitě smát, přinese to jen potíže. Vážné potíže. Brambory a cibuli je dobré sázet potmě, fazole a obilí za světla."

"Ale, babi, vždyť to nedává žádný smysl."

"Dává," odpověďěla babička. "Kořenové plodiny rostou pod zemí, takže je můžeš sázet, když nesvítí měsíc. Obilniny rostou nad zemí, a proto se mají sázet ve dne."

Tate musel přiznat, že je na tom něco pravdy.

Kolem jídelního stolu v týž okamžik proběhly aspoň čtyři podobné rozhovory - mezi tetami, strýci a bratranci, případně i nezbytnými hosty, které soudce pozval ze soudní síně v Prince Williamu a Fairfaxu. Jedné svěží a prosluněné neděle Tate popíjel ledový čaj s hostem, jenž dorazil časně ráno, když byl "pan soudce" na objížďce farmy. Štíhlý a uhlazený návštěvník se velmi zajímal o Tateovu farmu. Byl to nejvyšší soudce William Brennan, který si přijel na farmu soudce Colliera odpočinout od věčných rozhodnutí - i od všech případů - a snad i pojišť rostbíf, sladké brambory, listovou zeleninu a samozřejmě čerstvou kukuřici.

Babička pohledem přeletěla stůl, zda nejsou servírovací mísy prázdné, a pak pokračovala: "A pokud při zabíjení prasete nesvítí měsíc, nosí to smůlu."

"Prasatům určitě," poznamenal Tate.

Oběd pak pokračoval do čtyř nebo pěti hodin odpoledne.

Tate seděl a poslouchal historky o právnických soubojích, o jejich přípravách a vyslechl si místní drby.

S bývalou ženou po boku se mu vrátily dotěrné vzpomínky na to, co chtěl kdysi vybudovat. Nikdy se mu však nepodařilo své sny uskutečnit.

Tahle pravá jižanská rodinná soudržnost mu nevydržela. On, Bett a Megan už nebyli rodina a mezi nespočetnými hezkými, chytrými i dobře stavěnými ženami Tate nenašel jedinou, s níž by chtěl založit novou rodinu.

Ačkoli měl o Megan starost, návrat těchto dvou žen do jeho života provázela bolest.

Působily mu i praktické problémy. Právě se totiž připravoval na největší případ za poslední léta. Jistá společnost sepsala petici adresovanou vedení města Prince Williamu proti vydání povolení k vybudování zábavního parku s historickými motivy poblíž bojiště Bull Run. Park svobody měl mít výsadní postavení. Tate zastupoval skupinu obyvatel, kteří nechtěli zábavní komplex "za humny", přestože již město dalo ke stavbě předběžný souhlas.

Minulý týden se Tateovi podařilo získat soudní příkaz, aby byla stavba pozastavena na devadesát dní, proti čemuž se okamžitě ohradil projektant parku. Příští týden ve čtvrtek měl Nejvyšší soud v Richmondu vyslechnout námitky obou stran a rozhodnout o tom, zda zastavení stavby zruší či nikoli.

Kdyby k tomu došlo, samotný odklad mohl celý případ pohřbit.

Prakticky přes noc se Tate Collier stal nejpopulárnější a zároveň nejméně populární - osobou v Prince Williamu. Většina lidí totiž projekt buď podporovala, nebo proti němu ostře protestovala. Projektant parku a investoři samozřejmě chtěli, aby Collier žalobu stáhl. Kromě nich stály za projektem stovky místních obchodníků, řemeslníků, dodavatelů a obyvatel, kteří od schválení parku očekávali příliv turistů. V jednom článku, který projekt chvalořečil, dokonce Tatea

označili za "dávlova advokáta". Na silně křesťanský jih mělo toto označení samozřejmě velký dopad.

Projektant Parku svobody, jistý Jack Sharpe, patřil k nejbohatším lidem v severní Virginii. Pocházel z bohaté rodiny a kořeny jeho předků v Americe sahaly až do doby před občanskou válkou. Když Tate přišel se žalobou, Sharpe si najal na svou obhajobu místní věhlasnou právníckou společnost. Tate však jeho právníky roznesl na kopytech, a tak je Sharpe všechny vyrazil.

Na soudní přelíčení v Richmondu si najal právníckou firmu z Washingtonu, D. C. Jeho případem se měl zabývat bývalý státní prokurátor a bývalý viceprezident a snad i budoucí prezident.

Tate pracoval na přípravě sporu a na návrzích s asistentkou Ruth prakticky ustavičně už celý týden. Mělo tomu tak být až do půlnoci před soudním líčením.

Opětovné setkání s Bett a zmizení Megan mohlo pro něj mít vážné profesionální důsledky.

Neklidně si vzpomněl na den, kdy se s Bett velmi hořce pohádal. Stalo se to před deseti nebo jedenácti lety. Dodnes však netušil, že děvčátko jeho zlostný výbuch slyšelo.

To tvoje dítě je jen na obtíž...

Proč je osud opět svedl dohromady? A proč právě teď?

Přestože nechtěl všechno vrátit, nedalo se s tím nic dělat.

Nakonec se Tate své bývalé ženy zeptal: "Myslíš, že mám zavolat své matce?"

"Ne," řekla Bett. "Pár dní počkáme. Nechci ji zneklidňovat, pokud to není nutné."

"A co tvá sestra?"

"Tu už vůbec ne."

"Proč ne?" divil se Tate nahlas. Věděl, že Susan má Megan moc ráda - víc než má většina tet ráda své neteře. Odjakživa žárčila, že Bett má dceru, a ona sama děti mít nemůže.

"Protože zatím nic nevíme," odpověděla Bett.

Po chvíli si povzddechla.

"Vůbec bych to do ní neřekla," šeptla při pohledu na řádky dopisu, který držela v ruce. Pak si jej strčila do kabelky.

Tate zkoumal manželčinu tvář. Po starém "panu soudci" zdědil hned několik talentů. Hlavním byl samozřejmě dar slova a druhým, mnohem vzácnějším, byla schopnost číst z tváře.

Když se teď díval do krásných fialkových očí bývalé ženy, postřehl, jak se v nich rozsvěcí plamínek. Přesně věděl, co se jí honí hlavou. V diskusi se nepoužívají jen slova, je třeba do ní zapojit i intuici. Advokát, který vytuší, kam jeho soupeř míří, má vždycky výhodu, bez ohledu na řečnické fráze, jež má oponent ve svém repertoáru.

To, co vyčetl z její tváře, se mu vůbec nezamlouvalo.

Bett rázně vykročila na dvorek za domem. Šel za ní a zastavil se až na zpustlém trávníku, který nutně potřeboval posekat.

Pozorně se zadíval na strakatou srst dalmatina, který konečně zanechal krvavou kost a proháněl se po trávníku jako závodní chrt.

Zabloudil pohledem ke staré stodole. Pak upřel zrak na zahradní lavičku, kterou s Bett koupili v jednom z obchodů podél Trasy 28. Sedělo se na ní jen jedinkrát - při pohřbu před čtrnácti lety. Z toho večera se mu vybavil každický detail. Měl pocit, jako by se to odehrálo minulý týden.

Postřehl, že Bett se na lavičku dívá také. Napadlo ho, nač asi myslí.

Sešlost se tehdy konala v nezvykle teplém listopadovém dni - ve stejně nesnesitelném vedru, jaké bylo letos v dubnu.

Představil si, jak Bett stojí na lavičce a odmotává lampioneček ze stromu poté, co všichni rodinní příslušníci a kondolující hosté odešli nebo šli spát.

Tate se pod týmný stromem - ačkoli dnes obsypaný růžovými květy - zastavil.

"Máš hodně práce?" zeptala se. "Myslím v kanceláři."

"Samé nedůležité případy - mám teď jen jeden větší."

Kývl k domu, v němž se kupila hrozivá hromada dokumentů ke sporu o Park svobody. V dobách jejich manželství se složky s červenými hřbety s dokumentací k soudním přelíčením o čtyřiceti až padesáti stranách povalovaly snad po celém domě. Všechny měly razítko: Nejvyšší soud státu Virginie. Mnohé z nich obsahovaly i případy s rozsudky smrti, které Tate navrhoval. Přestože byl fairfaxským zástupcem, často vedl žaloby i v Richmondu a zastupoval i další města. Jeho zaměstnanci se mu smáli: "Máš ostrý jazyk, tak teď musíš cestovat." Jeho specialitou se staly případy vražd, k nimž došlo za zvláštních okolností - obvykle končící trestem nejvyšším.

Tato specializace a jeho touha, zabývat se nejzávažnějšími případy, se staly zdrojem rozbrojů mezi ním a Bett. Jeho žena totiž patřila k odpůrcům trestu smrti.

Tate si uvědomil, že jejich vztah vždycky narušila něčí smrt.

Nejprve sestřin nekonečný zápas s vážnou srdeční chorobou, pak sebevražda Susanina manžela Harrise, úmrtí Bettiných rodičů a Tateova otce i dědečka v tragicky krátkém sledu tří. Tate kopl do hromady kukuřičných stvolů.

"Mám nějaký divný pocit, Tate," prohodila Bett, zvedla paže a pak je opět nechala klesnout. "Víš, co tím myslím?"

Ne, to tedy nevěděl. Tate byl sice vysoce inteligentní a houževnatý, ale pocity? Kdepak! Těm prostě nevěřil! Na vlastní kůži poznal, kam jisté pocity dohnaly lidi, které odsoudil - jen do velkých potíží. Bett žila odjakživa samými pocity - intuice, smysly a dojmy... Někdy se mu zdálo, že snad přijímá zprávy z hvězd. Přiváděla ho tím k šílenství.

"Pokračuj," řekl.

Pokrčila rameny. "Já tomu nevěřím," prohodila a poklepala na tašku.

Asi má na mysli Meganin dopis, usoudil Tate.

"Ale proč?"

"Na něco jsem si vzpomněla."

"A to?" prohodil chladně.

"Když jsem minulý týden doma uklízela, našla jsem pod Meganinou postelí balíček. Byl v něm zásobník na mýdlo." Všiml si, že má v očích slzy. Toužil ji obejmout. Snažil si vzpomenout, kdy ji naposled svíral v náručí. Nevzpomněl si. "Pořád si ze mě kvůli tomu utahovala. Nikdy jsem v koupelně takový zásobník neměla. Megan vždycky tvrdila, že mýdlo na umyvadle je pořád mazlavé. Proto mi k narozeninám koupila ten zásobník. Mám je příští týden. Bylo u něj i přáníčko. Přece by mi nekoupila dárek, kdyby pak zamýšlela udělat tohle."

Že ne? uvažoval Tate. A proč ne? Když hrnec přeteče, člověk vybuchne jako sopka - a v té chvíli nezáleží na ročním období ani na tom, kdo si na jejím úbočí právě dělá piknik. Nepřemýšlí o milencích opilých láskou ani o pobožných lidech, kteří spěchají do kostela. Každý právník, jemuž to doma tak funguje, by to potvrdil.

"Myslíš, že ji k napsání těch dopisů někdo donutil? Nebo že to je nějaká zlomyslnost?" zeptal se Tate.

"Nevím. Možná se zase opila. Zkontrolovala jsem sice doma všechny láhve a nezdálo se mi, že by ubylo, ale... Já nevím."

"Nemáme se čeho chytit," poznamenal bývalý manžel.

Náhle se k němu obrátila a řekla: "Vztah mezi Megan a mnou není stoprocentní. Jsou mezi námi problémy, ale že by utekla..." Překřížila paže a znovu se zahleděla do polí. Pak zopakovala: "Něco se stalo."

"Ale co? Co se mohlo stát? Napadá tě něco?"

"Nevím."

"Ale co budeme dělat?"

"Budu ji hledat," řekla Bett pevně. "Chci ji najít."

Přesně tohle před chvílí viděl v jejích fialkových očích. Tušil, že to přijde.

Když však o jejích slovech přemýšlel, překvapila ho. Bett McCallové se prostě nepodobala. Bett přece byla snílek, vykladačka karet. Pasivní žena, která skončila vždy tam, kam ji odnesl vítr. Jako peříčko Forresta Gumpa... Osoba, která se na roli matky hodila ze všech nejméně. Děti přece potřebují věst, potřebují někoho, kdo jim ukáže cestu a bude jim příkladem.

Tohle nebyla Bett McCallová, jakou znal. Když se od Megan dozvěděl, že se Bett o minulých Vánocích zasnoubila, divil se, že jí trvalo tak dlouho, než nabídku přijala. Od rozvodu musela mít nejméně deset nabídek k sňatku. Byla to okouzující, nezodpovědná a naprosto nerealistická osoba, která spoléhala na to, že jí někdo poskytne potřebnou oporu. Předpokládal proto, že si po rozchodu brzy najde někoho, kdo tuhle roli převezme.

Napadlo ho, zda teď stojí vedle též Betty Susan McCallové, s níž se oženil (a také uvažoval, zda se jí totéž honí hlavou o něm).

"Bett," snažil se ji uklidnit. "Určitě je v pořádku. Je to zralá mladá žena. Jen se prostě potřebuje vyzuřit a na pár dní vypadnout. Když jsem byl v jejím věku, udělal jsem totéž, vzpomínáš?"

Pochyboval, že by si to pamatovala, ale svou reakci ho překvapila.

"Dostal ses až do Baltimoru."

"A zavolał jsem ,panu soudci', aby si pro mě přijel. Na útěku jsem vydržel jen dva dny. Megan si musí poradit se spoustou věcí. Myslím, že klíčem je ten zásobník na mýdlo."

"Zásobník?"

"Přesně tak - nikdo přece nekoupí dárek a přání, aby ho pak nepředal. Do tvých narozenin bude zpátky. A víš co?"

"Nevím."

"Máto i pozitivní stránku. Napsala nám něco, abychom měli o čem mluvit. O čem musíme mluvit," podotkl a ukázal k domu, kde nechal dopis, jehož slova ho zasáhla jako nůž.

Jak logické! Copak by se s tím dalo nesouhlasit?

Bett však nepřesvědčil.

"Existuje ještě něco, co ti musím povědět." Kousla se do spodního rtu, jako to dělávala, když ji něco trápilo. Chytila se zábradlí verandy a sklonila hlavu.

Tate Collier, nejlepší diskutér na univerzitě, vítěz diskusní soutěže s fiktivními právními případy, odborný soudní řečník, rozeznal z pohybů těla, že se mu Bett chce k něčemu přiznat.

"Jen do toho," řekl.

"Té noci, když vyšplhala na vodojem, jsem byla... pryč."

"Pryč?"

Povzddechla si. "Nepřišla jsem domů. Zůstala jsem v Baltimoru u Brada. Nijak jsem to neplánovala, prostě jsem jen usnula - a Megan se hrozně naštvála, že jsem jí ani nezavolala."

"Omluvila ses jí?"

"Jistě."

"Takové věci se přece stávají. Určitě si to uvědomila."

Bett odmítavě zavrtěla hlavou. "Myslím, že kvůli tomu se opila. Navíc Brada nemá moc v lásce."

Megan mu kdysi Bettina snoubence popsala jako podivína, který si přepečlivě češe pěšinku, svetr ze sobích chlupů považuje za stylový a tráví příliš mnoho času u televize. Tyto dceřiny postřehy si však nechal pro sebe.

"Chvilí potrvá, než si zvykne na nevlastního rodiče. Vidám to dennodenně v kanceláři."

"Nějakou dobu jsem k němu nejezdila, ale včera v noci jsem u něj byla zas. Zeptala jsem se jí, jestli proti tomu nic nemá. Tvrdila, že jí to nevádí. Cestou do Baltimoru jsem ji hodila k Amy."

"Ach tak," usmál se a podíval se jí do očí, když zvedla hlavu.

"A co?"

Zvedl dlaně. "Jen ti to chce oplatit. U někoho zůstala, aby tě vytrestala."

Takže bez obav.

Ty si půjdeš svou cestou a já zase svou.

"Možná," řekla Bett, "ale nikdy bych si neodpustila, že jsem to pustila z hlavy a jí se něco stalo."

Tateovi zadrmčel telefon. Zvedl sluchátko.

"Doktůrku!" vybafl na něj ze sluchátka Konnieho chraplavý hlas.

"Co se děje, Konnie?"

"Mám dobré zprávy."

"Našli jste ji?"

Bett otočila hlavu.

Detektiv však odpověděl: "Je na cestě do New Yorku."

"Jak to víš?" zeptal se Tate.

"Ohlásil jsem její zmizení pátračce a policejní hlídka našla její auto u stanice metra Vienna. Na předním sedadle měla jízdní řád Amtraku. Zakroužkovala si v něm sobotní vlaky jedoucí do stanice Penn na Manhattanu. Ze stanice Vienna se mohla dostat do stanice Union ve Washingtonu za půl hodiny. Odtamtud to je do New Yorku už jen tři hodiny," pokračoval Konnie. "Neznáte někoho, koho by tam mohla navštívit?"

Tate otázku zopakoval Bett. Zavrtěla však hlavou. "Myslím, že tam nezná ani živáčka."

Tate její odpověď přetlumočil Konniemu.

"Alespoň víme, kam zamířila. Zavolám na newyorské policejní oddělení, aby někdo zkontroloval vlaky a poptal se kolem stanice. Pošlu jim její fotku."

"Dobře a díky, Konnie," řekl Tate a zavěsil. Pak pohlédl na svou bývalou ženu. "Tak vidíš," prohodil.

V jejích fialkových očích však vyčetl nesouhlas.

"Co je, Bett?" zeptal se.

"Promiň, Tate, ale já tohle prostě neberu."

"Co?"

"Že odjela do New Yorku."

"Ale proč? Vždyť nemáš nic konkrétního."

Dala si ruce v bok. "Opravdu nemám nic konkrétního. Tebe zajímají jen důkazy a fakta. Já žádné nemám." Povzdechla si.

"Nejsem jako ty."

"Jako já?"

"Neumím přesvědčovat," řekla rozzlobeně. "Neumím používat slova jako ty, takže se o to ani nemíním pokoušet."

Už chtěl něco namítnout, použít nějaký argument, aby ukončil tohle rozpačité setkání a opět ji vymazal ze svého života.

Když však uvažoval o tom, co mu právě řekla, vzpomněl si, co slyšel od dědečka, když před Nejvyšším soudem v Richmondu odsoudil člověka k trestu smrti. Seděl tehdy v publiku a sledoval, jakým způsobem jeho vnuk případ vyhrál. Byl na něj tenkrát hrozně pyšný. Po několika sklenkách whisky v richmondském náhlém hotelu mu zasmušilý stařík řekl: "Bylo to úžasné, Tate! Naprosto úžasné! Viděl jsem jim na tvářích, že by si od tebe nechali namluvit cokoliv." Já si toho všiml také, pomyslel si Tate a uvažoval, co se "panu soudci" honí hlavou. Stařík měl zadumané oči.

"Chci, abys něco pochopil."

"Dobrá," řekl mladík.

"Máš v sobě takový dar, že by se z tebe mohl stát největší manipulátor na světě."

"Jak to myslíš?"

"Kdyby ti šlo o peníze, mohl by z tebe být Rockefeller. Kdybys v sobě měl zlo, mohl bys být druhý Hitler. Dovedeš si slovy získat člověka tak, že pro tebe udělá, cokoli si budeš přát. Soudce ani porota proti tobě nemají šanci. Jsou to slova, Tate. Slova. Přestože nejsou vidět, jsou to nejnebezpečnější zbraně na světě. Zapamatuj si to a buď opatrný, chlapče."

"Jistě, pane soudce," řekl tehdy Tate, aniž by si soudcovu radu bral k srdci. Přemítal tehdy o tom, jestli porota dospěje k jednomyslnému závěru. A dospěla.

Člověk nemůže pochybovat o svých činech.

Bett se na něj podívala a tichým, soustrastným, snad až lítostivým hlasem řekla: "Netrap se tím, Tate. Není to tvůj problém. Vrať se ke své práci, zvládnu to."

Sáhla po kabelce a vytáhla klíče od auta.

Díval se, jak Bett odchází, ale pak zvolal: "Pojď se mnou."

Zaváhala. "Jen pojd'," řekl a zamířil do původní staré stodoly, kterou vybudovali v roce 1920. Neochotně ho následovala. Zevnitř působila stodola plná farmářského náčiní ponuře. Tate si zde jako chlapec hrával; k tomuto místu se vázalo mnoho vzpomínek: na koně návající oháňkami v parných letních dnech, na jiskry létající od brusky, když dědeček ostřil sekeru. Tady vykouřil první cigaretu a z navlhčelých čísel časopisu National Geographics se dozvídal o světě. Poprvé se mu tady naskytl pohled na nahé ženské tělo - v časopisech Playboy, které si tu schovávali pachtýři. Svlékl si sako a pověsil je na růžový věšák. Kde se tady vzal?

Asi ho tu nechala bývalá přítelkyně po návratu z cesty do Karibiku.

Bett stála vedle něj opřená o červotoči prožraný trám. Tate začal prohrabávat nějakou bednu. Bett hojen mlčky pozorovala.

V první bedně nenašel, co hledal, a proto se pustil do další.

Ohlédl se a pak prohraboval bednu dál. Nakonec našel starou odřenou koženou bundu. Hodil si ji na sebe, sundal si kravatu a rozeplnul knoflíček u košile.

Pak zamířil na starou lavičku, posadil se, zul si boty i s ponožkami a namasíroval si chodidla.

Znovu spočinul pohledem na staré zahradní lavičky, kterou odtamtud škvírou ve dveřích viděl. Vzpomněl si na den, kdy se konal pohřeb. Na Meg v posteli, Bett uklízející lampiony i na teplou listopadovou noc. Zdálo se mu, že se jeho žena v šeru nad lavičkou pohupuje ve větru jako duch. Šel tenkrát k ní a hrozně ji překvapil, když řekl: Musím ti něco říct.

Vypudil nepříjemnou vzpomínku z mysli, natáhl si bílé ponožky a obul si pohodlné vysoké boty.

Zmateně se na něj podívala a zavrtěla hlavou: "Co to vyvádíš?"

"Nakonec se ti to přece jen povedlo," řekl a pousmál se.

"Ale co?"

"Přesvědčila jsi mě." Pevně si zavázal tkaničky. "Myslím, že máš pravdu. Něco se jí stalo. Ale my na to přijdeme. Ty a já."

II

DÍTĚ NA OBTÍŽ

7

Znovu se rozpršelo.

Tate a Bett seděli u starého jídelního stolu z dubového dřeva, který už stačil značně poškodit červotoč.

Tate nalil víno a nabídl Bett skleničku.

Sevřela ji v dlaních, jako to dělávala i v době, kdy byli ještě manželé. V prvním roce manželství byl Tate jen mladý a chudý prokurátor a Bett ještě nezačala budovat kariéru, takže si nemohli dovolit večeret často mimo domov. Alespoň jednou týdně se však snažili zajít si na oběd do příjemné restaurace. Pokaždé si objednali víno.

Upila, položila skleničku na stůl a pozorovala provazy deště dopadající na pole.

"Co uděláme, Tate?" zeptala se. "Kde začneme?"

Prokurátoři toho obvykle vědí o vyšetřování tolik jako policisté.

Ovšem podobné věci už nedělal dlouho. Pokrčil rameny.

"Začneme u jejího terapeuta. Třeba mu řekla, že chce utéct a kam. Jakže se jmenuje?" Cítil se hloupě, že si jeho jméno nezapamatoval.

"Hanson," řekla Bett. "Musel dnes sezení zrušit - kvůli něčí nemoci. Snad bude ve městě." Vyhledala jeho číslo v seznamu a vytočila jej.

"Má tam jen záznamník," šeptla Tateovi. "Jaké máš číslo na mobil?"

Zanechala doktorovi na záznamníku čísla obou jejich mobilů s prosbou, aby zavolal zpátky. Dodala, že jde o naléhavou věc.

"Zkus znovu zavolat její přítelkyni," navrhl Tate. "Té Amy, u které strávila noc."

Snažil si dívku vybavit v paměti. Jednou se s ní setkal. Na levém uchu jí napočítal devět náušnic, ale na pravém jen osm. Napadlo ho, jestli v tom byl záměr, nebo zda se jen přepočítala.

Znovu si ustaraně vzpomněl na Meganina přítele. Vždyť už je jí sedmnáct. Proč by neměla s někým chodit? Ale se studentem posledního ročníku univerzity? Právnické uvažování ho přivedlo až k ustanovením o pohlavním zneužití nezletilých osob.

Bett si přiložila mobil blíž k uchu. Zřejmě již byl u Amy někdo doma.

"Amy? Tady je Meganina matka. Snažíme se ji najít. Nepřišla na oběd. Nevíš náhodou, kam od vás ráno odešla?"

Bett poslouchala a přikyvovala. Pak se zeptala, jestli jí Megan nepřipadala nějak našťavaná. Tvářila se přitom vážně.

Tate napůl naslouchal, ale hlavně si prohlížel Bett. Záplavu kaštanových vlasů, krásnou tvář, vystouplé klíční kosti a pleť odpovídající o deset let mladší ženě. Snažil si vzpomenout, kdy ji viděl naposled. Možná na oslavě Meganiných šestnáctých narozenin. Ten podivný večer, kdy stál mezi Megan a její matkou a pronášel slavnostní přípitek, měl chvíli pocit, že jsou rodina.

Dokonce se na okamžik usmívali. Úsměv jim však brzy povadl na rtech a ve chvíli, kdy přestali být středem pozornosti, se vrátili ke svým odděleným životům. Nevzpomínal si, jestli ji pak ještě někdy viděl.

Napadlo ho, že je krásnější než dřív. Byla sebejistější a fialkovými očima - kdysi ostýchavými a éterickými - neuhýbala jako před patnácti lety.

Možná je to projev zrlosti, pomyslel si Tate. A opět zauvažoval, jak asi ona dnes vidí jeho.

Bett přiložila ruku k telefonu a řekla: "Aury tvrdí, že Megan odešla kolem půl desáté ráno. Prý jí neřekla, kam má namířeno. Dělala s tím tajnosti a nechala si u ní tašku s knihami. Napadlo mě, že by v ní mohla mít něco, podle čeho bychom poznali, kam odjela. Řekla jsem jí, že se pro brašnu stavíme."

"Fajn."

Pak Bett poslouchala Amy dál a mračila se. "Tate..., Megan se jí prý svěřila, že ji někdo sleduje."

"Sleduje? A kdo?"

"To Amy neví."

Tak jo, ale není to dostatečný důkaz, řekl si Tate, v němž se probouzel bývalý prokurátor. "Dej mi ji."

Tate si vzal Bettin mobil. "Aury? U telefonu Meganin otec."

Nastala chvíle ticha, až se konečně děvče ozvalo. "Hm, nazdar. Je Meg v pořádku?"

"Doufáme, že ano. Snažíme se zjistit, kde je. Řekni mi, jak to bylo s tím sledováním."

"Byla docela vyděšená."

To nám moc nepomůže, pomyslel si a zeptal se. "Řekni mi, co přesně ti pověděla."

"Seděly jsme spolu u telky a koukaly na film o nějakém slídilovi - myslím, že to bylo snad ve středu - a Meg najednou vyhrkla: 'Na tohle se dívat nechci.' A já na to: 'A proč?' A ona mi odpověděla: 'Kvůli šedému autu se starším chlápkiem, co mě sleduje.' Řekla jsem jí, že je to pitomost, ale tvrdila, že po ní fakt jde."

"A kde ho viděla?" zeptal se Tate.

"Myslím, že někde u školy," řekla Amy.

"A co popis?"

"Toho chlápka?"

"Nebo auta."

"Nepopisovala ho. Já jen prohodila: 'No jasně, někdo tě sleduje...' A ona na to: 'Fakt nekecám. Viděla jsem ho včera u hřiště.'"

"U jakého hřiště?"

"U sportovního - za školou," odpověděla Amy.

"Toto úterý?"

"Hm, jo."

"Věřila jsi jí?"

"Asi jo. Zdála se vystrašená a taky tvrdila, že o tom někomu řekla."

"Komu?"

"Nevím. Nějakým klukům, neřekla mi jména. A taky panu Eckhardovi - učiteli angličtiny ze střední školy. Vede po vyučování a o víkendech volejbalové družstvo. Slíbil jí, že až toho chlapa uvidí, že s ním promluví. Já na to: 'Páni! Je to celý nějaký divný!'"

"Ten učitel se jmenuje Eckhard?"

"Tak nějak. Nevím, jak se to píše. Ale jestli s ním chcete mluvit, v sobotu odpoledne obvykle mívá volejbalový trénink. Jen nevím v kolik. Volejbal je pro nuly, víte?"

"No jasně," řekl Tate, přestože to byl jediný sport, kterému se věnoval na vysoké škole.

"Myslíte, že se jí něco stalo? Je to nějaký uhozený?"

"Budeme klidnější, až zjistíme, kde je. Poslyš, Amy, stavíme se za chvíli pro její aktovku. Kdyby se ti ozvala, brnkni."

"Brnknu."

"Slibuješ?" zeptal se důrazně.

"No jo, slibuju."

Sotva však Tate zamáčkl tlačítko pro zakončení hovoru na Betině telefonu, přístroj se znovu rozdmčel. Zmáčkl tedy tlačítko pro přijetí.

"Haló?"

"Ehm, mluvím s Meganiným otcem?" zeptal se mužský hlas.

"Přesně tak."

"Pane McCalle..."

"Jmenuji se Collier."

"To je pravda. Jistě, omlouvám se. U telefonu doktor Hanson."

"Díky, že jste zavolał, doktore... Myslíme si, že Megan utekla."

Doktor se chvíli odmlčel. "Opravdu?"

Tate se snažil postřehnout z tónu hlasu, co si doktor myslí.

Zněl překvapeně a ustaraně.

"Nechala nám tady velmi rozzlobené dopisy - mně i své matce. A pak zmizela. Mohli bychom se s vámi sejít?"

"Jsem teď v Leesburgu. Má matka měla nehodu."

"To je mi líto. Kdybychom za vámi s Bett zajeli, mohl byste nám věnovat půl hodinky?"

"Víte..."

"Je to důležité, doktore. Máme o ni opravdu strach."

"Nějak to udělám, dobře," souhlasil nakonec a dal jim adresu nemocnice.

Tate se podíval na hodinky. Ukazovaly poledne. "Budeme tam tak za hodinku."

"Vlastně...", řekl doktor Hanson pomalu, "si myslím, že bychom si měli promluvit. O některých věcech byste totiž měli vědět."

"O kterých?"

"Ještě o nich potřebuji chvíli přemýšlet. Jsou to důvěrné informace..., ale stejně je to divné. Od Megan bych očekával leccos, ale útěk? To se mi nezdá."

Tate mu poděkoval a zavěsil. Znepokojením se mu sevřel žaludek. Co myslel doktor slůvkem "leccos"? Snad něco horšího než útěk z domova?

Aaron Matthews vezl v kufru auta vzácný poklad. Místo aby však přemýšlel o Megan McCallové a aby si plánoval, co s ní udělá, ocitl se v úzkých.

Zatracené bílé auto!

Uháněl po dálnici I 66. Původně měl v plánu zastavit se v domě, který si loni v Prince William pronajal - byl pouhých pět kilometrů od Tateovy farmy. Chtěl si v něm vyzvednout pár věcí a vzít je s sebou do hor.

Nemohl však riskovat, že přivede někoho na stopu. Jeho mercedes byl příliš nápadný.

Znovu se rozpršelo - obloha se zatáhla šedými mraky a mrholilo. V mlze a dešti řidiče za sebou pořádně neviděl, ale téměř jistě věděl, že to je mladý černochoch.

A protože ho sledoval tak nepokrytě a neopatrně, mohl si být jist, že není od policie.

Tak kdo tedy?

Po chvíli si Matthews vzpomněl: Megan přece chodila s černochem!

Jmenoval se Josh nebo Joshua... Nejspíš to byl ten hoch, se kterým se na radu doktora Hansona rozešla - tedy pokud Megan mluvila pravdu.

Co se tomu mladíkovi asi honí hlavou?

Matthews věřil, že všechno má svou logiku. Lidé se chovali nelogicky - a to dokonce i psychotici - jen v průběhu nějakého záchvatu. Možná nejsme schopni pochopit logiku, podle níž se chovají; jejich činy se mohou pozorovatelům zdát nelogické.

Ovšem jen proto, že se nedokážeme vcítit do jejich myšlení. Jakmile se nám podaří proniknout do mysli našich pacientů, jak napsal ve své esejí o iluzorním chování rozpolcených osobností, která měla velký ohlas, jakmile pochopíme jejich strach a touhy jejich vlastní systém logického myšlení -, pak můžeme pochopit jejich motiv, najít pravou příčinu jejich jednání a můžeme jim pomoci je změnit. . .

Takže co se tomu mladíkovi honí hlavou?

Třeba se s ním Megan chtěla sejít po sezení. Možná jen náhodou zahlédl její auto, a jelikož ho řídil někdo, koho neznal, prostě se na něho pověsil.

Nebo možná - a to by souhlasilo s Matthewsovým podezřením, že jde o velmi silný popud z lásky - prostě čekal před ordinací, aby si s lékařem promluvil o tom, proč Megan doporučil rozchod. Možná chtěl na lékaře dokonce zaútočit.

Pěkně děkuju, doktore Hansone, pomyslel si trpce. Měl jsem zpřelámat hnáty tobě, ne tvé matce... Chvilí se třásl vzteky, ale pak se uklidnil.

Má ten chlapec v autě telefon? Co když zavolal na policii a nahlásil jim číslo jeho mercedesu? Protože měl kradenou značku, mohl vzbudit podezření a poskytnout policistům důvod k tomu, aby ho zastavili a přikázali mu otevřít kufr.

Kdepak! Policii jistě nepřivolal, protože jinak by už po něm šli.

Co když zavolal jejím rodičům? Co zatím Tate Collier ví? uvažoval Matthews zamračeně. Co si asi myslí? Co má v plánu?

Matthews se řítíl po silnici, pak rychle stočil volant a zajel na odpočívadlo. Prokličoval mezi obytnými přívěsy s výletníky a všiml si, že bílá toyota zmateně zastavila na dalším odpočívadle.

Naštěstí se silně rozpršelo, takže měl dost dobrý důvod, aby si nad hlavou roztáhl Washington Post a odběhl do úkrytu.

8

Venku stále pršelo. Ve chvíli, kdy Tate s Bett vběhli do černého vozu značky Lexus, zazvonil mobil.

Posadili se na přední sedadla a Tate přijal hovor. "Haló?"

"Prosil bych Tatea Colliera."

"U telefonu."

"Pane Collier, jsem zvláštní agent William McComb, FBI. Specializuji se na únosy a případy zneužívání dětí. Právě jsme dostali zprávu o vaší dceři."

"Jsem rád, že voláte."

"Je mi moc líto," řekl agent monotónním hlasem, který Tate z dřívější spolupráce s federály důvěrně znal. "Bohužel vám musím sdělit, pane, že na základě dosavadních faktů zatím nemůžeme mnoho udělat. Z dob, kdy jste pracoval jako státní prokurátor, u nás máte spoustu známostí, a proto se chceme jejím případem zabývat a uvést její jméno v naší síti. Do pátrání zapojíme řadu osob."

"Cením si jakékoli vaší pomoci. Jsme z toho se ženou úplně vedle."

"To si dovedu představit," řekl agent. "Mohl byste mě informovat o okolnostech jejího zmizení?"

Tate mu vyličil detaily, Bett doplnila dceřin popis: blond vlasy, modré oči, metr sedmdesát, osmapadesát kilo, sedmnáct let.

Pak McCombovi řekla o dopisech. Tate se zeptal: "Už víte o jejím autě?"

"Ne, pane."

"Našlo se u stanice metra Vienna. Zdá se, že se vydala na Manhattan."

"Skutečně? O tom nic nevím. Dáme vědět naší newyorské centrále... Zaslechl jsem pochybovačný tón, pane?"

Domníváte se, že snad neutekla? Máte dojem, že jde o nějakou podivnou hru?"

Tate se musel usmát. Nikdy se nepovažoval za tak průhledného - obzvlášť když šlo o mluvení. "Vlastně o tom se ženou pochybujeme."

"Zajímavé," řekl McComb toporně monotónním hlasem.

"Co vás k tomu konkrétně vede?"

"Pár věcí. Jsem s Meganinou matkou právě na cestě do Leesburgu, abychom si promluvíli s jejím terapeutem. Uvidíme, co nám poví."

"On je v Leesburgu?"

"Jeho matka je v Nemocnici svaté Marie. Měla nějakou nehodu."

"A vy si myslíte, že vám bude schopen něco říct?"
"Tvrdil, že s námi potřebuje mluvit. O čem, to nevím."
"Napadá vás ještě něco?"
"Megan se svěřila své přítelkyni, že ji v posledních týdnech sledovalo nějaké auto."
"Tak auto? Máte popis?"
"Její přítelkyně podrobnosti nezná, ale myslíme, že její učitel ze školy to auto viděl. Jmenuje se Eckhard. Měl by mít odpoledne ve škole volejbalový trénink. Předpokládám ovšem, že se bude konat jen v případě, že přestane pršet."
"Jak se jmenuje ta její přítelkyně?"
Řekl agentovi jméno Amy Walkerové. "Chceme si s ní také promluvit a vyzvednout u ní Meganinu aktovku. Doufáme, že v ní najdeme nějaké vodítko."
"Ach tak. Má Megan nějaké sourozence?"
"Ne."
"Neznáte ještě někoho, kdo s ní byl hodně v kontaktu?"
"Snoubenec mé ženy."
Chvilí bylo ticho. "Aha, vy jste rozvedeni."
"Ano. Zapomněl jsem se o tom zmínit."
"Máte jeho jméno a číslo?" zeptal se McComb.
Tate se zeptal Bett a do telefonu řekl: "Jmenuje se Brad Markham. Žije v Baltimoru." Pak mu nadiktoval Bradovo telefonní číslo.
"Nemyslíte, že by v tom mohl mít prsty?" zeptal se agent Tate.
"Nikdy jsem ho neviděl, ale ne - jsem si jist, že ne."
"Dobrá. Jste v kontaktu s někým konkrétním z fairfaxské policejní stanice?"
"S Konniem... Dimitriem Konstantinidisem."
"Ze které služebny?"
"Fair Faks."
"Výborně, pane... Víte, téměř všichni útěkáři se vracejí domů sami. A většina z těch, kteří se nevrátí sami, jsou domů poslání. Malá rada, trocha rodinné terapie a vztahy se zase upraví."
"Díky, velmi si cením vaší pomoci."
"Ještě jedna věc, pane Colliere: nejspíš znáte zákony a jste si vědom, jak by mohlo být ošidné, kdybyste vzal věc do svých rukou."
"Zákony znám."
"Tak to je prozatím všechno."
"I toho si cením. Chci si jen zjistit pár věcí."
"Přeji vám hodně štěstí."
Tate ukončil hovor a řekl Bett, co se dozvěděl od agenta.
Zatvářila se ustaraně.
"Copak je?" zeptal se a málem dodal "miláčku". Rychle však dovětek spolkl.
"Jen se mi její zmizení zdá vážnější, když se do pátrání zapojila FBI."

Jak dovedou být lidé hloupí a důvěřiví! Jak snadno se jejich ochranné bariéry rozsypou na padrt', když uvěří; že s nimi mluví spřízněná duše. Chtějí věřit, že jste jejich přítel...

Kdyby byla divoká zvěř stejně důvěřivá jako lidské bytosti, dávno by vyhynula.

Aaron Matthews přestal předstírat agenta FBI, ochránce dětí s kamenným hlasem, a po skončení rozhovoru s Tatem Collierem zavěsil.

Skoro se cítil vinen, jak snadno z toho chlapa vytáhl potřebné informace.

A že byly důležité! Matthews se zlobil. Duševní rozpoložení se mu nebezpečně rychle zhoršilo. Veškerá příprava - propracování každého detailu s takovou péčí a dokonalostí - si kladla za cíl paralyzovat Colliera a jeho ženu bolestí a smutkem nad ztracenou dcerou... a oni si začnou hrát na amatérské detektivy!

Rozhovor s doktorem Hansonem by mohl všechno zkazit.

Možná mu Megan vykvákala, že své rodiče miluje a že nikdy neuvažovala o tom, že by od nich utekla. Nebo - což by bylo ještě horší - by mohli začít pochybovat o jejím útěku a poslat do Hansonovy ordinace policii. Dával si pozor, ale rukavice neměl navléknuté stále. Určitě by našli otisky jeho prstů - a navíc rozbil kliku okna v koupelně, jímž se dostal dovnitř. Ještě ke všemu Amy Walkerová, Meganina přítelkyně, měla u sebe aktovku, v níž by pravděpodobně nic kompromitujícího nenašli, ale mohla v ní mít diář nebo deník, jaký si píše dospívající děvčata. A pak ten Eckhard, učitel a trenér. Co ten chlap může vědět?

Hlášení o autě, které ji sledovalo...

Matthews prováděl většinu svých průzkumů v okolí školy.

Pokud se učitel skutečně přiblížil až k autu, mohl si snadno zjistit číslo mercedesu, i když Matthews vyměnil značku za kradenou teprve včera. Ačkoli se domníval, že Eckhard mnoho neví, mohly se mu vrýt do podvědomí některá nepříjemná fakta;

Matthews často používal hypnózu, takže věděl, kolik vzpomínek a postřehů zůstává v pavučinami opředených zákoutích mozku.

Proč mi jen Collier tohle dělá? říkal si. Proč se nenechal obalamutit těmi dopisy? Vždyť je přece právník! Měl se chovat logicky, s chladným odstupem. Proč neuvěřil prostým faktům, které měl přímo před nosem?

Matthewse přepadla chmurná nálada, ale urputně se s ní snažil bojovat.

Ne! Na tohle teď nemám čas! Bojuj s tím, bojuj s tím, bojuj...

(Vzpomněl si, s kolika pacienty měl chuť zatřást a zařvat na ně: "Už si kruci přestaň stěžovat! Když ji nemáš rád, opusť ji. Že ona opustila tebe? Tak si najdi někoho jiného. Jsi opilec? Přestaň chlastat!") Pevně sevřel víčka a svíral ruce v pěstě tak, až si zatínal nehty do dlaní. Zoufale se snažil zachovat si optimistickou náladu.

Po několika minutách se mu to podařilo. Pustil se opět do telefonování - obvolal tři Walkerovy ve Fairfaxu, než se dovolal do bytu, kde bydlela dospívající Amy.

"Ano, Amy je moje dcera," ozval se opatrně ženský hlas.

"S kým mluvím?"

"Jmenuji se William McComb, z okresu. Telefonovali mi z organizace na ochranu ohrožených dětí."

"Proboha, co se stalo?"

"Nic, co by vás mělo znepokojovat, paní Walkerová. Netýká se to vaší dcery. Vyšetřujeme případ Megan McCallové."

"Ale ne! Je Megan v pořádku? Spala v noci u nás!"

"To již víme. Zdá se, že je nezvěstná. Snažíme se zjistit nějaké informace o jejím otci."

Na chvíli se odmlčel a pak rychle dodal: "O Tateovi Collierovi."

"Ach tak, ale toho já neznám. Myslíte, že s tím má něco společného? Provedl něco?"

"Jen zjišťujeme pár věcí. Přesto bych však ocenil, kdybyste vyřídila své dceři, aby se s ním nestýkala."

"A proč by se s ním měla stýkat?" zeptala se podrážděně.

Jak snadno se tahle ženská rozčilí, pomyslel si Matthews.

"Nemyslíme si, že by měl důvod jí nějak ublížit nebo se jí třeba jen dotýkat, ale..."

"Proboha! Myslíte...?"

"Jen chceme mít jistotu, že Amy zůstane v bezpečí, než se nám podaří zjistit, co se stalo Megan."

"Co se stalo... Megan? Prosim vás, prozradte mi, co se děje."

"Momentálně vám opravdu nemohu víc říct. Řekněte mi, kde je teď vaše dcera?"

"Nahoře."

"Nevadilo by vám, kdybych si s ní promluvil?"

"Ne. Samozřejmě že ne."

Za chvíli se v telefonu ozval dívčin líný hlas: "Haló?"

"Ahoj, Amy. U telefonu McComb z okresu. Jak se máš?"

"Ujde to. Je Megan v pořádku?"

"Jsem si jist, že ano. Pověz mi, nemluvila jsi nedávno s Meganiným otcem?"

"Hm," začalo děvče.

"Odpověz!" ozvala se matka přísně z druhého telefonu.

"Jo. Řekl mi, že zmizela a vyptával se na ni. Má se u nás stavit pro její aktovku."

"Takže ho zajímá Meganina taška? Měla jsi dojem, že je zvědavý, co v ní asi je?"

"Možná."

Matka se vložila do hovoru: "Tys ho chtěla klidně pustit dál? A nic jsi mi o tom neřekla?!"

Děvče odseklo: "Mami, nech toho, ano? Je to Meganin táta."

Matthews přísně řekl: "Amy, nehovoř s ním. A hlavně - nikam s ním nechod!"

"Já..."

"Kdyby ti navrhoval, abys s ním někam šla nebo nastoupila do jeho auta, případně jela do jeho stodoly..."

"Bože! Do stodoly?" zalapala po dechu Amyina matka.

Už je to tady! Matthews zaslechl, jak žena tiše vzlyká. Pokračoval však dál: "Amy, kdyby ti nabídl něco k pití..."

Další zalapání po dechu.

Tohle je fakt zábavné! pomyslel si a klidně mluvil dál: "...ať řekne cokoli, odpověz ne. Kdyby se k vám zastavil, neotevírej dveře a zkontroluj, zda jsou zamčené."

"A proč?"

"Neptej se proč, slečinko. Poslechni, co říkají dospělí."

"Hele, mami, ale jdi... A co ta její taška?"

"Nechte si ji u sebe, dokud se vám neozve někdo z organizace na ochranu ohrožených dětí, ano?"

"No dobrá."

"Neměli bychom zavolat na policii?" zeptala se paní Walkerová.

"Ne, zatím není obviněn."

"Bože," řekla opět Amyina matka, žena s omezenou slovní zásobou. Pak se zeptala: "Pověz, Amy, nedotýkal se tě někdy Meganin otec? Řekni pravdu."

"Kdo? Meganin otec? Mami, ty jsi fakt úplně mimo. Nikdy jsem ho neviděla."

"Paní Walkerová?"

"Ano, jsem tady," řekla přeskakujícím hlasem.

"Opravdu jsem vás nechtěl zbytečně znepokojovat."

"Ne, ne. Jsme moc rádi, že jste nám zavolal. Jaké máte číslo, pane McCombe?"

"Nějakou dobu budu v terénu. Zavolám vám zpátky, až se vrátím do kanceláře."

"Dobře."

Matthews zaslechl v telefonu, jak žena vzlyká, což ho pobavilo. Amy však u druhého telefonu mlčela.

Nemohl odolat. "Paní Walkerová?"

"Ano?"

"Máte zbraň?"

Vzlykla. "Ne, žádnou nemáme. Nikdy jsem... Ani bych nevěděla, jak ji použít. Asi bych měla chodit do kurzu. Chci říct..."

"To je v pořádku," konejšil ji Matthews. "Jsem si jist, že k něčemu takovému nedojde."

"A co když zavolá Meganina matka?" zeptalo se děvče.

"Ano," zopakovala paní Walkerová, "co když zavolá její matka?"

Chvilí znepokojeně mlčel. "Byl bych opatrný. Vyšetřujeme ji také... Zdá se, že měli v rodině velké problémy."

"Bože," zamumlala paní Walkerová.

Matthews zavěsil.

Jak se to mohlo tak zamotat? Únos dítěte je teoreticky snadný, ale v praxi se začíná tak komplikovat! Podobně jako v psychiatrii, uvědomil si.

Teď bylo třeba učinit další kroky ke své ochraně. Nejdřív to nejdůležitější: dopravit Megan do nového domova hluboko v horách, který bude sdílet s mým synem Peterem, umínil si.

Matthews se vrátil do mercedesu. Najel zpátky na dálnici, ale po chvíli zaregistroval, že se na něj opět přilepila bílá toyota.

9

Amy nebyla doma.

A kruci, povzdechl si Tate. Nakoukl dovnitř přes okno, ale neviděl nic. Vrátil se proto ke vstupním dveřím a znovu stiskl zvonek. Postával na betonové plošině nad schůdky a snad minutu nepřetržitě držel prst na zvonku. Ke dveřím však nepřišla ani dívka, ani její matka.

Kam šla? Bett jí přece říkala, že se brzy zastaví. Proč Amy nezůstala doma? Nebo alespoň nevystřčila Meganinu brašnu před dveře?

Copak jí na Megan vůbec nezáleží? Má snad tohle být pubertácké přátelství dnešní doby?

"Třeba mají pokažený zvonek," volala na něj Bett z auta.

Tate už však bušil dlaní do dveří. Nikdo neodpovídal.

"Amy!" zavolal, ale odpovědi se opět nedočkal.

"Zkus obejít dům," navrhla Bett.

Tate si proklestil cestu mezi dvěma cesmínami s ostrými listy a zabouchal na zadní dveře.

Stále nikdo neotvíral. Rozhodl se, že tedy proklouzne dovnitř a tašku najde: nevěstná dospívající dívka dostala přednost před obviněním z nedovoleného vstupu na cizí pozemek (uvažoval takto: mohl bych argumentovat tím, že jsem měl právo do této budovy vstoupit). Když však sáhl po klice na zadních dveřích, zaslechl cvaknutí. Dveře kdosi zevnitř zamkl.

Nakoukl oknem do bytu a zdálo se mu, že uviděl nějaký pohyb. Nebyl si však jist, a proto se vrátil do auta.

"Nikdo není doma," povzdechl si. "Zkusíme to později."

"Teď Leesburg?" zeptala se Bett.

"Nejdřív zkusíme toho učitele Eckharda."

Do školy to měli autem jen pět minut. Přestalo pršet a mládež se začala scházet na hřišti - chlapci se chystali na baseball, děvčata na volejbal a obě pohlaví na fotbal. V okolí se proháněli skateboardisté, děti si házely létajícími talíři nebo čutaly s míči. Po rozhovoru s několika rodiči a studenty se dozvěděli, že Robert Eckhard, volejbalový trenér, má trénink ve tři odpoledne.

Právě bylo třičtvrtě na dvě.

Tate těžce dosedl na místo pro spolujezdce. Protáhl se a řekl:

"Nechápu, jak tuhle policejní práci Connie zvládá."

Bett odkopla střevice a namasírovala si nohy. "Lituju, že jsem si nevzala pohodlnější boty jako ty," prohodila a podívala se ke škole. "Koukni," řekla.

V době jejich manželství Bett předpokládala, že Tate vždycky přesně ví, co se jí honí hlavou, a že zákonitě musí vědět, o čem mluví. Často jen ukázala prstem, nebo vyslovila nejasnou myšlenku se zvednutým obočím, jako čarodějnice pronášející kouzelné zaklínadlo.

Tate obvykle neměl ani ponětí, co tím míní.

Dnes však otočil hlavu směrem, kam se dívala, a spatřil u zadního vchodu školy dva příslušníky ochranky v modré uniformě.

"Dobrý nápad," řekl.

Zajeli autem až ke vchodu.

Než však dojezí na místo, oba muži v uniformách zmizeli uvnitř. Zaparkovali tedy vůz a vydali se do školy za nimi. Chodbami se nesl typický pach středních škol - směsice potu, chemikálií, dezinfekce a lepidel.

Tatea v těchto prostorách přepadl nepříjemný pocit - a bezděky se tomu v duchu usmál. Ačkoli mu učení nečinilo potíže, trávil spoustu času v diskusním klubu a učitelé ho pak neustále nechávali po škole za neomluvené hodiny a nevypracované domácí úkoly.

Cestou z učebny obvykle hlasitě citoval výroky Cicera nebo Johna Calhouna, což jeho reputaci samozřejmě vůbec neprospělo.

Kancelář školní ochranky byla malá místnůstka oddělená od chodby jen přepážkou. Nacházela se poblíž tělocvičny. Jeden z mužů - krátce ostříhaný, oblečený v dokonale nažehlené uniformě - nezaujatě vyslechl Tateovo vyprávění. Upravoval si přitom lesklý černý obušek.

"Vaši dceru neznám," řekl. Otočil se a křikl na druhého člena ochranky: "Henry! Znáš Megan McCallovou?"

"Ne," řekl jeho parťák, který se mu podobal jako vejce vejci, a pokračoval v chůzi, až jim zmizel z očí.

"Zajímá nás to auto. Prý ji sledoval nějaký muž."

"Tak nějaké auto. A sledovalo ji," poznamenal mladík skepticky.

Bett se chopila slova: "Pohybovalo se v tomto týdnu v okolí hřiště."

Tate dodal: "Napadlo nás, jestli ho náhodou někdo nenahlásil."

Muž nasadil důležitý výraz, jak to členové ochranky umějí.

Možná je trápí, že nejsou skutečnými policisty, a proto nemohou nosit pistoli. A ani ji použít.

"Pátrá po ní policie?" zeptal se mladík.

"Tak trochu."

"Hm." To se uvidí.

"Co se stane v případě, že si někdo všimne něčeho podezřelého?"

Existuje nějaký postup?"

"Máme knihu záznamů," vysvětlil strážce. "Když se dětem něco nezdá, nahlásí nám to a my provedeme zápis do knihy.

Zároveň se sepiše záznam pro policii - pro případ, kdyby se něco stalo."

Tate si vzpomněl, co mu řekla Amy. "Stalo se to v úterý - na parkovišti u hřiště. Mohl byste se podívat?"

"Záznamy nesmíme zveřejňovat," řekl strážce.

"Prosím?"

"Rodiče k nim nemají přístup, víte? Pouze správa školy a policie. Předpis je předpis."

"To je ono?"

Strážce se otočil a pohlédl na modrý pořadač s nápisem

Knihy záznamů. "Ano, pane."

"Kdybyste dovolil..., jak jsem už řekl, naše dcera je nezávěsná. Mohl byste do ní nahlédnout vy?"

"Stačí, když nám zavolá policie."

"Víte, ona zatím není oficiálně nezávěsná."

"Nemůžu si dělat, co se mi zlíbí, pochopte to," řekl a důležitě se zašklebil. Očima stále sjížděl Tatea zdola nahoru a svalnatou paží hladil ebenový obušek. Takové lidi Tate z hloubi duše nenáviděl.

Tento zatrpklý a uštěpačný mladík by jistě ženě občas jednu vrazil a děti by pořádně přetáhl řemenem. Považoval by za naprosto normální, že ho jako hlavu rodiny musejí ostatní poslouchat.

Tate se podíval na Bett. Měla zvednuté obočí, jako by se ptala: Proč váháš, Tate? Jsi přece ďábelský řečník. Dokážeš ukecat každého. (Dokázal přece při cvičné diskusi obhájit aféru Watergate a dělalo mu ohromnou radost, že se mohl postavit značné přesile argumentů. Svou výhrou tehdy "pana soudce" naprosto šokoval a zároveň pobavil.)

"Pane," začal Tate a vzpomínal na řečnické triky, které měl ve svém arzenálu. Snažil se využít přesvědčovací schopnosti i logického úsudku. Odmlčel se, odešel ke dveřím a pokynul strážnému, aby ho následoval.

Štíhlý muž šel za ním dostatečně pomalu, aby Tateovi dal najevo, že ho nic na světě nepřiměje udělat něco, co sám nechce.

Tate stál ve dveřích a vyhlížel na školní dvůr. "Co tam vidíte?"

Strážný nejistě zaváhal. Tate věděl, že si nejspíš pomyslí: Co je tohle za otázku? Vidím stromy, auta, ploty a mraky.

Tate čekal vhodně dlouhou dobu a pak řekl: "Já vidím spoustu mladých lidí."

"Hm." Co jiného by měl asi člověk na školním dvoře vidět?

"A tito mladí lidé spoléhají ve všem na dospělé. Jsou závislí na tom, poskytneme-li jim jídlo, střechu nad hlavou; vzdělání a víte co ještě?"

Videohry, lego, tretry? Oč tomu šaškovi jde?

"Spoléhají na to, že jim poskytneme bezpečí. Proto jste tady vy, že? To je pravý důvod, proč si najali urostlého a silného chlapa, jako jste vy. Muže, který má odvahu a nebojí se s někým porvat."

"Nevím, asi."

"Víte, moje dcera spoléhá na to, že jí zajistím bezpečí. Potřebuje, abych ji našel. Možná má potíže, možná ne. Vezměme si příklad: vidíte, jak velcí kluci mluví s nějakým mrňousem. Možná jsou jeho kámoši a jen si z něj utahují, ale třeba ho nutí prodávat drogy a kradou mu peníze. Nejspíš byste za nimi šel a zjistil to, vidíte?"

"Jistě."

"Přesně tohle se snažím teď dělat pro svou dceru. Snažím se zjistit, jestli je v pořádku. Kdybych se do té knihy podíval, jistě by mi to moc pomohlo."

Strážce přikývl.

"Tak tedy?" zeptal se Tate v očekávání.

"Předpis je předpis. Nesmí se to. Nechte sem poslat hlídku nebo někoho z města. Rád pomohu."

Tate si povzdychl. Podíval se na Bett, která chladně poznamenala:

"Pojďme, Tate. Tady se už nic nedozvíme."

Když vykročili k autu, strážný za nimi zavolal: "Pane?"

Tate se otočil.

"S těmi dětmi a jejich bezpečím... to byl dobrý pokus. Málem jsem vám na to skočil." Vytáhl si časopis a posadil se.

Tate s Bett došli k autu a vyrazili z parkoviště.

Ani jeden z nich nedokázal dlouho zadržovat smích. Oba se rozchechtali. Nakonec Bett zalapala po dechu a řekla: "Byly to ty největší bláboly, jaké jsem kdy slyšela! To je důvod, aby si najali urostlého a silného chlapa, jako jste vy." Znělo to, jako bys mu chtěl zvednout sebevědomí."

Tate si otřel slzy z očí a snažil se ovládnout smích. "Byly to náhodou docela dobré žvásty."

Bett si sáhla pod halenku a vytáhla z ní dvacet až třicet listů, které vytrhla z Knihy záznamů, zatímco Tate odváděl pozornost strážce svými absurdními argumenty. "Napadlo mě, že bude lepší, když tam knihu nechám," zamumlala. "Mohou lidi brát takovou knihu vážně, když je na jejím obalu obrázek kresleného psa v sherlockovském oblečku?" Zajeli asi o tři bloky dál a přibrzdili u obrubníku.

"Tak jo," řekla. "Úterý... úterý," listovala stránkami. "Ten, kdo má na starosti tyhle záznamy, píše jako panenka. Takže úterý..."

Pak pokývala hlavou a četla: "Dva studenti ohlásili šedé auto bez parkovacího lístku na Sideburn Road. Odjelo, aniž vyzvedlo nějakého studenta."

"Šedé auto. Nemáme moc na čem stavět. Píše se tam ještě něco?"

"V úterý ne, ale Amy tvrdila, že to auto sledovalo Meg delší dobu." Listovala tedy zpět. Zvedla dokonale tvarované obočí do jemného oblouku. "Poslouchej! Před týdnem je tu zápis:

,M. McCallová (tým zelených)' - to je její zařazení ve třídě ,oznámila, že ji sleduje nějaké šedé auto. Gibson z ochranky zprávu zapsal. Osobně auto nespátřil. Nevšimla si čísla, ani značky auta.'"

Bett se podívala na svého bývalého manžela.

"Proč mi o tom neřekla, Tate? Proč?"

Tate pokrčil rameny a zeptal se: "Je tam popis řidiče?"

"Ne, nic."

"Jakou značku auta má její přítel?"

"Má bílou... myslím, že toyotu."

"Ke sledování si mohl půjčit jiné auto," zadumal se Tate.

"To jistě mohl."

Zase měli víc otázek než odpovědí.

Tate hleděl na mračna pohyblivá se na obloze. Slunce se marně snažilo protlačit paprsky skrz valící se hustou šed'.

"Za Eckhardem se vrátíme později," řekl. "Pojedeme do Leesburgu."

10

Joshua LeFevre se mrkl na tachometr. V potlučené toyotě ujel po I 66 dalších třicet kilometrů od poslední kontroly. Ocitl se tedy asi sto deset kilometrů od Fairfaxu.

Detektiv Tibbs, který v něm stále dřímá, si konečně spočítal, kam Megan a její milenec-terapeut směřují: do doktorova domku v horách. Bylo v módě, aby profesionálové jako on měli chatu v Blue Ridge nebo v Západní Virginii. V těch místech se dal koupit celý vrcholek hory za pár dolarů.

Děšť ustal, takže si Josh stáhl střechu a naslouchal svištění větru kolem uší. Ubíhající hory dnes neměly matnou modrošedou barvu, ale nádech jarní zeleně. Vzpomněl si, jak s Megan plánovali koncem jara cestu na motorce podél Skyline Drive.

Protože přestalo pršet, LeFevre viděl mnohem jasněji. Všiml si, že v autě vidí jen doktora. Kde je Megan? Že by si schrupla?

Počkat... nebo mu snad složila hlavu do klína?

Takové pomyšlení ho silně rozrušilo. Mercedes se mu vzdálil.

Sidney Poitierovi by se něco podobného stát nemohlo.

Hergot...

Šlápl na plyn, ale když opět šedý mercedes zahlédl před nákladním autem, doktor prudce odbočil k nejbližšímu výjezdu.

Řidič nákladáku zuřivě zatroubil a sešlápl brzdu.

LeFevre tak uvízl v levém pruhu, nedostal se včas doprava a nestačil odbočit k výjezdu.

Stihl jen otočit hlavu. To už mercedes mizel pod úrovní dálnice a směřoval po výjezdové cestě kamsi pryč.

LeFevre praštil pěstí do volantu. Podobná gesta rozhodně nepatřila k Poitierovu stylu, ale nemohl si prostě pomoci.

Uvažoval, že poruší předpisy a otočí vůz do protisměru, ale pak usoudil, že čím méně přestupků se dopustí, tím lépe pro něj.

Další výjezd následoval po necelých dvou kilometrech jízdy.

Než však stačil dojet k výjezdu, který využil mercedes, nebylo po voze nikde památky. Dojel ke křižovatce se třemi vedlejšími silnicemi.

Napadlo ho, že doktor třeba natankoval a pak se vrátil na silnici směřující na západ.

Privřel oči a opřel se o opěradlo sedačky, až zapraskaly kovové držáky.

Co tady sakra dělám?

Žene mě sem láska, pomyslel si.

To je hnusná situace...

LeFevre zastavil u benzinové stanice a zamířil k vychrtlému a zamračenému čerpadláři, kterému zpod čepice s nápisem Valvoline vyčuhovaly dlouhé mastné vlasy.

"Jak se daří?" zeptal se Joshua zdvořile podle vzoru Sidneyho Poitierova.

"A vy - máte se?" zamumlal chlapík.

"Ujde to."

Chlap zíral na LeFevreovy vlasy - zdaleka se nepodobaly Poitierovým účesům z šedesátých let, ale spíš rapové hvězdě.

"Můžu nějak pomoci?"

LeFevrea napadlo, že ani detektiv Tibbs v obleku s kravatou a vyleštěnými polobotkami by asi u podobného chlápka neuspěl otázkou, kam se vydal automobil za sedmdesát tisíc dolarů.

Bez nějakého stimulu asi sotva.

LeFevre otevřel peněženku, vytáhl z ní pět dvacetidolarovek a podíval se na ně.

Čerpadlář také. "Máte hotovost."

"Ano."

"Za benzin jste už platil, viděl jsem vás."

"Máte pravdu."

"Tak nač máte tyhle prachy?" kývl hlavou, až se mu ušmudlané vlasy zahoupaly.

"Jsou pro vás," vyslovil LeFevre artikulovaně.

"Hm - a proč pro mě?" ušklíbl se muž.

"Mám malý problém."

Neoholený a špinavý chlapík se zatvářil, jako by ho to absolutně nezajímalo.

"Jel jsem po šestašedesátce a nějaký mercedes mě málem vytlačil z cesty. Skoro mě zabil." (Totéž se stalo i Sidneymu Poitierovi ve filmu V žáru noci.) "Ten zatracený řidič to udělal naschvál."

"Nepovídejte," řekl chlápek a zivl.

"Mám teď pokrivený celý předeek. Víte, kolik mě bude stát práce, než to vyklepu?"

Díkybohu, pomyslel si LeFevre, že jsem ještě neopravil to škrábnutí o zátaras z minulého měsíce, kdy jsem vezl matku do Tyson's Corner.

Čerpadlář se s nezájmem podíval na auto.

"Takže vy chcete, abych se vám na to podíval?"

"Ne, chci číslo toho mercedesu. Musel tudy projíždět tak před pěti, deseti minutami. Snad se tady zastavil natankovat."

Dotaz na poznávací značku se mu zdál jako dobrý způsob k prolomení ledu. Celá věc se stávala oficiálnější - jako by se do ní měla zapojit policie. LeFevre věřil, že stejný trik by použil i Sidney Poitier.

"Proč vás chtěl vytlačit ze silnice?" zeptal se najednou ten chlápek.

LeFevre ztuhl. "To nevím," pohodil rameny a zeptal se: "Víte, které auto myslím?" Choval se zdvořile, ale zeptal se důrazně.

"Možná."

"Takže tady zastavil a natankoval."

"Ne." Ušmudlaný chlapík se podíval na peníze. Pak zavrtěl hlavou a LeFevreovi se naskytl pohled na jeho špatný chrup.

"Sakra. Proč mě taháte za nos? Vy přece nechcete číslo jeho značky."

"Hm, já..."

"Chcete vědět, kde ten kretén bydlí, že mám pravdu?"

"Víte..."

"A taky vám řeknu, proč to chcete vědět."

"Proč?"

"Protože řídil svůj velký starý mercedes a říkal si: Hele, tady je nějaký negr v japonském plivátku. Klidně tě vytlačím z cesty, protože seš nula a nemáš ani na to, aby sis někomu stěžoval."

Zasmál se. "A to číslo nechcete kvůli pojištění ani pro poldy. Hovno! Chcete ho najít a nakopat mu prdel!"

Takže - tohle je konec. No, aspoň jsem to zkusil, říkal si LeFevre. Už chtěl schovat peníze a vrátit se do auta, když ten čerpadlář zavrtěl hlavou a řekl: "Bůh vám žehnej."

"Prosím?"

"Fakt mě naštválo, co udělal. Opravdu."

"Prosím?" zopakoval LeFevre.

"Víte, mám přátele černochy. Vlastně několik. Jsou fajn a jedna z jejich manželek dokonce pro mě i mou kámošku vaří."

"Vážně?"

"To si pište." Dvacítky se najednou ocitly v upatlaných prstech toho chlapa. "Hodně štěstí. Najděte ho a pořádně mu to vytmavte. Toho všiváka znám."

"Chlapa v mercedesu?"

"Jasně."

"Jmenuje se doktor Hanson, je to tak?"

"Jméno neznám, ale párkrát jsem ho tady viděl. Nikdy se nezastaví - nejspíš si myslí, že můj benzin není dost dobrý - ale vídám ho. Tihle nóbl lidi, jako je on, mě štvou. Vytlačili všechny našince z hor do údolí."

"Co myslíte tím, že je vytlačili?" zeptal se opět zdvořile ústy Sidneyho Poitera a usmál se.

"Když se tady usídlili místní, nastěhovali se k vrcholu hřebenu."

Přirozeně - kam jinam? Je to tam nejhezčí. Většina z nich si pozemky nemohla nechat - měli finanční potíže, vysoké daně a tak. Prodali je proto vládě, která tu zřídila národní park, nebo i taky pracháčům, kteří si pořizovali chaty. Místní se stěhovali stále níž. Ted' žije většina starousedlíků v údolí - to znamená většina poctivejších lidí. Zanedlouho na horách nebude nikdo než ti bohatí syčáci a vláda. Tak to aspoň říká můj táta. Myslím, že má pravdu."

"Kde ten chlap bydlí?"

Pohublý mladík mávl rukou směrem k úzké silnici.

"Jezdívá támhletím směrem, ale kde přesně bydlí, to nevím. Jediný místo, který tam nahoře znám, je nemocnice. Dlouhá léta byla na prodej. Nejspíš si ji koupil, aby ji předělal na nějaký nóbl barák."

"Co je to za nemocnici?"

"Cvokárna - zavřeli ji před nějakým časem."

"Jak je daleko?"

"Tak osm kiláků. Na konci Palmer Road." Pak podotkl: "Ale nemáte v úmyslu ho zabít, že? Měl bych s tím problémy."

"Ne. Chci si s ním jen promluvit."

"Ha-ha-ha." Přimhouřil oči a znovu LeFevrovi poskytl pohled na zkažené zuby. "Víte, připomínáte mi jednoho herce."

"Fakt?"

"Jasně. Je dobřej. Nevypadáte přesně jako on, ale chováte se podobně. Jak se jenom jmenoval? Jak se jmenoval?"

LeFevre se zazubil a odpověděl za něj.

Muž však zamrkal a zavrtěl hlavou. "Kdo je ksakru Sidney Poitier?"

LeFevre řekl: "Hrál už dávno."

"Jak se jenom ten chlap jmenuje? Vidím ho před očima..."

Zmlátil všechny nindži ve filmu se Seanem Connerym. Počkat! Snipes... Wesley Snipes. To je ono! Ten chlap fakt umí hrát."

LeFevre šel až ke kraji silnice a vdechoval pach benzínu s vůní jara a rozbředlé půdy. Palmer Road mizela ve tmavém borovicovém a tsugovém porostu a stáčela se k horám.

Mladík si nacpal pramen mastných vlasů pod čepici. "Od té nemocnice se držte dál. Mě by tam nikdo nedostal ani za nic. Povídá se o ní leccos. Nějací divočí psi nebo něco takovýho už tam několikrát zaútočili na kolemjdoucí."

"Nebo něco takovýho?"

"Děti tam našly krvavé kosti - pravděpodobně patřily srnci nebo divočákovi, ale bůhvíco to bylo."

LeFevrův vztek začal pomalu přecházet ve znepokojení. Do jaké šlamastyky ses to dostala, Megan? "Stačí se jen vydat po téhle silnici?"

"Jasně. Je to tak osm kiláků. Cesta vede nahoru a pak se stáčí zpátky jako had."

"Had...", řekl LeFevre a nepřítomně se zahleděl do temného lesa. Napadl ho citát z Dantovy Božské komedie:

Kde v půli život náš je se svou poutí, procházet musel jsem tak temným lesem, že pravý směr jsem nemoh uhodnouti.

Připomněl si i celý příběh: autorovu cestu do pekla.

"Poslyšte," dodal čerpadlář, "na zpáteční cestě se tady zastavte, ano?"

Rád bych věděl, co se tam semlelo."

LeFevre přikývl a potřásl mu rukou umazanou od oleje. Pak skočil do auta a ujížděl po Palmer Road. Za chvíli mu civilizace zmizela za zády a ocitl se v temném lese se spoustou stínů a mávajících větví.

Co všechno člověk neudělá pro lásku, pomyslel si LeFevre.

Co všechno člověk neudělá pro lásku.

Aaron Matthews zaparkoval mercedes ve vyježděných kolejkách mezi stromy. Vystoupil z vozu a ohlédl se zpátky k Palmer Road.

Nikde ani stopy po bílém autě.

Byl si jist, že Meganina přítel setřásl. Teď už ten hošík bude jistě někde v Západní Virginii, a i kdyby se mu podařilo zjistit, kterým výjezdem sjel z dálnice, těžko se bude orientovat ve spleti vedlejších ulic. Ačkoliv sem Matthews jezdíval v průběhu roku několikrát, od doby, kdy sem přivezl svého syna, se nikdy nestavoval u pumpy ani v potravinách poblíž výjezdu z I 66, aby ho nikdo z místních lidí neznal.

Vrátil se do auta a pokračoval v cestě k psychiatrické léčebně v Blue Ridge.

Těsně za strží, kde se cesta vinula mezi dvěma příkrými kopci s koberci popínavých rostlin, se rozprostíralo ploché údolí.

Mezi sukovitými stromy prosvítala nízká sešlá budova.

Psychiatrická léčebna v Blue Ridge bývala posledním útočištěm silně narušených osobností z celé Virginie - pro schizofreniky, nezvladatelné bipolární a duševně vyšinuté osobnosti a pro pacienty, kteří navždy ztratili duši. Proto tady existovala nejpřísnější bezpečnostní opatření - pacienti (to jest chovanci) se na noc zamykali v bezpečnostních ubikacích (ve zvukotěsných celách). Desetiakrový pozemek obklopoval vysoký plot s ostnatým drátem, který měl poskytovat "příjemný klid pacientům a okolním usedlíkům" (plot byl pod proudem 500 voltů).

Nemocnice dobře sloužila svému účelu do doby, kdy ji před dvěma lety stát zavřel a její pacienti byli převezeni do jiných zařízení a přechodných stanovišť. Léčebna brzy zarostla křovím a zakrátko se na ni zapomnělo.

Doktor Aaron Matthews ji však znal velmi dobře; pacienti ho tady po dobu téměř čtyř let považovali za důvěrného přítele, zpovědníka, soudce, skutečného otce. Při vzpomínce na domov si vždy vybavil nejprve toto místo a teprve pak koloniální dům v Arlingtonu, v němž žil s manželkou Margaret a se synem Peterem.

Matthews zastavil mercedes a pečlivě prozkoumal okolí, ačkoli by vpád vetřelců byl velmi nepravděpodobný. Plot už sice nebyl pod proudem, ale ostnatý drát zůstal a navíc zdejší prostor hlídalo pět zuřivých rotvajerů s tesáky ostrými jako břitva; lovili ve smečce a jednou až dvakrát týdně zabili srnce, kteří prošli otevřenou branou dovnitř.

Znovu se opatrně zaposlouchal, a když neslyšel žádné příjíždějící auto, odemkl dva zámky ztvrdělé oceli, které zabezpečovaly bránu. Vjel dovnitř a zaparkoval.

Pak vytáhl Megan z kufru a odnesl ji dovnitř. Dveře byly opatřeny opačnými klikami - zvenčí se daly zatlačením otevřít,

kdežto ven se člověk bez klíče nedostal.

Vstoupil do chodby.

Blázince páchly mnohem víc než obvyklé nemocnice, protože vedlejším produktem duševní patologie byla moč, výkaly, pot a krev. O zařízení v Blue Ridge to platilo i léta po jeho zavření; vzduch páchl hnilobou a tělesnými pachy.

Těmito temnými a zapáchajícími chodbami nesl Matthews v náručí svou výhru. Vnímál každý gram její hmotnosti - přesto pro něj nebyla břímě; vnímal ji spíš jako váhu pokladu - zlatého nebo platinového artefaktu, pevného a dokonalého.

Matthews odnesl Megan až do pokoje, který pro ni připravil.

Položil ji na lůžko a svlékl ji. Nejprve halenku a podprsenku.

Pak džíny, kalhotky a ponožky. Očima přejel celé její tělo. Přesto se jí dotkl jen jedinkrát - aby jí změnil tep.

Pak odešel i s jejími svršky a opatřil dveře těžkým visacím zámkem. Napadlo ho, že se mrkne na syna, ale pak usoudil, že na nějaké návštěvy teď nemá čas. Tate Collier ho pořád znepokojoval.

Vyšel proto z budovy, nastartoval auto a projel branou.

Urazil jen pár metrů, když zaslechl dunivý zvuk pneumatik.

To snad ne! Teď ne! Náhle si připadal úplně skleslý. Znovu s tím musel bojovat. Stačilo však pomyslet na Megan a nálada se mu rázem zlepšila. Vystoupil z auta a zamířil ke kufru.

Když zahlédl ojeté pneumatiky druhého vozu, vyrazil ke dveřím řidiče, aby vytáhl z přihrádky pistoli.

Příliš pozdě.

"Ani hnout," ozvalo se.

Proti němu stál mladík se zrezivělou mačetou, která tady zůstala po klestění porostu v době, kdy sem Matthews přivezl svého syna. Svíral ji sice nešikovně, ale dostatečně vztekla a odhodlaně, aby Matthews ztuhl a zvedl ruce nad hlavu.

Mladík měl ohromné svaly.

Vykoktal: "Dám vám peněženku a tady je..."

"Chci vědět, co se tady děje." Mladík měl úžasný hlas s krásným žargonem. Karibské a karolinské nářečí s jadrnou angličtinou, která zjemňovala zmíněné dialekty. Tenhle chlap mohl dostat do postele každou ženskou pouhým slovem.

"Neubližujte mi," řekl Matthews zoufale.

Josh se zatvářil nejistě. "Co jste provedl s Megan?"

Matthews se zamračil. "Kdo jste?"

Tak co, mladíku, našeptával terapeut v Matthewsovi, přece jen nejsi rváč, že? Oháníš se mačetou jako squashovou raketou - tohle asi není tvoje parketa, co? Proč trpíš pocity viny, proč ta nejistota?

Pistoli měl skoro na dosah, ale útočnickovy nervy jen hrály.

Svalovci by nečinilo sebemenší potíže Matthewse vážně zranit.

Kromě toho se terapeut naučil, že předčasná diagnóza může být velmi riskantní. Nebyl si jist, zda mladík není nebezpečný.

Usmál se a spustil ruce. Pak pokýval hlavou. "Počkejte, počkejte. Snad nejste... Vy musíte být Joshua."

Hoch se zamračil. "Vy mě znáte?"

"Jistě, že vás znám," odpověděl Matthews uhlazeně. "Doufal jsem, že se mi naskytne příležitost, abych si s vámi promluvil."

11

"Překvapil jste mě," řekl Aaron Matthews konejšivě. "Neměl jsem v úmyslu tak zareagovat," dodal a při pohledu na pneumatiku se zasmál. "Ale to víte; útočil jste mačetou na můj mercedes."

Hoch s roztřeseným hlasem namítl: "Myslel jsem, že s ní tady máte rande. A že jí chcete ukázat dům nebo něco takového. Pak jsem uviděl, jak ji nesete dovnitř. Co se sakra děje? Mluvte!"

"Počkejte. Koho jsem měl odnést dovnitř?" zamračil se Matthews. "Že jí chci ukázat dům?"

"Megan. Já jsem vás viděl."

Matthews však zavrtěl hlavou a podíval se k nemocnici.

"Myslíte před několika minutami? Nesl jsem dovnitř tašky s čistícími prostředky. A plachtu. Tuhle budovu jsem si koupil a chci ji přestavět na dům s byty k pronájmu."

Chlapečovo podezření mírně polevilo. Nevěříš vlastním očím, co? Jak často se to stává! Kromě toho má chlapec vepsáno ve tváři, že má pochybnosti, zda se nedopustil nějakého hloupého omylu. V trapných situacích se ocitáš nerad, že? Řekl bych, že tohle jsi podědil po své afroamerické mámě. Té, která dokáže skvěle řečnit, má přes rameno přehozenou šálu a defenzivní pohled v očích.

Matthews si však všiml, že hoch v rukou stále pevně svírá zrezivělou mačetu.

"Kde je Megan? Co jste dělal v jejím autě?"

"Joshua," vysvětloval Matthews trpělivě. "Nechal jsem Megan ve své chatě nahoře," řekla ukázal směrem k lesu. "Je to několik kilometrů odsud. Chtěla mít klid na přípravu oběda."

"Proč jste u stanice metra vyměnil auta?"

"Megan má přítelkyni - Amy." Odmlčel se.

"Já Amy znám."

"Amy si od ní půjčuje auto. Nechali jsme ho u stanice metra, aby si ho tam vyzvedla, a my jsme přesedli do mercedesu."

Hoch se zamračil. "Nezdá se mi, že by Amy měla řidičák."

Matthews se zasmál. "Vážně? To nám neřekla. Divil jsem se, že nechtěla, abychom jí auto hodili k domu."

Je to dobré, říkal si Matthews a hodnotil svůj herecký výkon samými dobrými známkami.

"Ale počkat..., když jsem jel za vámi, neviděl jsem Megan ve voze."

"Vy jste nás sledoval?" zeptal se zamračeně.

"Ano, sledoval jsem vás. Jak myslíte, že bych vás jinak našel?"

"Myslel jsem, že vám Megan o mně řekla. I o tom, že sem občas jezdíváme."

Joshua nevěřicně zamrkal.

Matthews chvíli mladíka jen pozoroval, pak sklonil hlavu a soucitně řekl: "Podívejte, Joshuo, takhle si přece nemusíte ubližovat."

"Co nemusím?"

Zoufalství, které se Joshuovi zračilo v olivových očích, bylo tak sladké... Matthews se málem zachvěl radostí. Pak šeptl:

"Měl byste na ni zapomenout."

"Ale já ji miluji!"

"Zapomeňte na ni. Pro vaše dobro."

Matthews si uvědomil, že se nepletl. Ten hoch pravděpodobně přijel k Hansonově ordinaci ke konci sezení, aby se střetl s Megan a nejspíš i s doktorem Hansonem a popovídal si s ním o tom, proč Megan radil, aby se s ním rozešla. Jsi tak trochu posedlý, ne?

Nebo máš v krvi jen přebytek testosteronu?

Nebýt milostných pletek, my chudáci psychiatři bychom neměli co na práci. Jak řekl Freud, láska je pěkně krutá, že?

"Namluvil jste ji, aby se rozešla se mnou jen proto, abyste se s ní mohl stýkat vy!" řekl Joshua.

"To vám řekla Megan?" vybafl. "Tak to není. Je to naprosto neetické a já bych to nikdy neudělal!"

Joshua překvapeně zamrkal, jak Matthews zvedl hlas. Terapeut dospěl k závěru, že hoch bude obětí pravidel a řádů. Jistě díky druhému rodiči - tátovi, který byl voják.

Terapeut pokračoval: "Rozhodla se s vámi rozejít sama, Joshuo. A teprve pak jsme spolu začali chodit."

"Popsala mi to jinak. Řekla mi, že jste ji přemluvil."

"Ne, Joshuo. Takhle to vůbec nebylo."

"Ale ona to tvrdila!"

"No - asi jí nemůžeme zazlívát, že k vám nebyla zcela upřímná, že?"

"Zazlívát?"

"Víte, Megan má potíže s přebíráním zodpovědnosti za některé věci. Není to nic neobvyklého a ani vážného. Trpíme tím různou měrou všichni. Je pro ni těžké vyjádřit nejniternější pocity. Když její rodiče... Znáte Tatea a Bett?"

Když zaslechl od Matthewse jména jejích rodičů, opět se cítil bezbrannější; Přesto však byl nebezpečný. Příliš zmatený a zamilovaný, příliš ovládaný emocemi. Matthews usoudil, že když se mu nepodaří získat chlapcovu důvěru, bude muset obrátit hovor jiným směrem.

"Setkal jsem se jen s její matkou, otce neznám," řekl Joshua.

"Věřte mi, že jim můžeme děkovat za většinu jejích problémů. Například za lhaní. A za to, jak někdy ztrácí nervy. Mohlo by to s ní dopadnout špatně, že?"

"Párkrát ano, ale kdo občas neulítne?"

Tímto dotazem Matthewsovi napověděl, že spolkl jeho argument. Zasmál se. "Joshuo, nechte to být a jedte domů. Na Megan zapomeňte. Zbude vám jen bolavé srdce."

"Já ji miluji," řekl a málem se rozplakal.

Dotěďka Matthews rozebíral mladíka tak, jako geolog určuje pyrit. Usoudil, že student má hrůzu ze svých rodičů - vojáka otce, supermatky, která filmuje u America Online nebo TRW.

Pro Megan tenhle pár jistě představoval skvělé lidi. A Joshua by se nikdy neodvážil je rozzlobit.

Skrýval však v sobě vztek. Určitě ho v sobě měl, ale kde?

Pojďme to zjistit...

"Vy to nechápete, Joshuo. Vy..."

"Tak mi to vysvětlete."

"Není vhodné..." Joshua však trval na svém. "Vyklopte to! Co se děje?"

Matthews vykulil oči, jako by ztrácel nervy. Pak řekl: "Tak jo! Chcete znát pravdu?"

"Ano!"

Matthews spustil, pak zavrtěl hlavou, jako by se snažil ovládnout. "Ne, nechcete!"

"Já chci!" Hoch vztekle vykročil.

"Tak dobrá, ale neobviňujte z toho mě. Pravda je taková, že Megan vás už nemá ráda."

Mladíkova tvář se stáhla do úšklebku. "To není pravda!"

Matthews sevřel ústa. "Prozradila mi to hned první noc, kterou jsme spolu strávili."

Joshua zalapal po dechu. "Vy lžete."

"Vy si myslíte, že spolu nespíme?" zeptal se vztekle jako chlap, který už se začal zlobit.

"Ano, přesně to si myslím."

"Jak bych pak věděl, že má znamínko pod levou bradavkou?"

Joshua nedokázal snášet chladný doktorův pohled a upřel zrak na mechem porostlý padlý strom. Ruce se mu třásly.

"A co říkáte na její chloupky v ohanbí? Že jsou trochu řídké? A jak to má ráda v posteli? Má ráda, když jí to chlap dělá

celou noc. A taky anál."

Zjevně ale ne s tebou, pomyslel si Matthews, když uviděl šokovaný výraz mladíkovy tváře.

"Nechte těch odporných řečí!"

"Už při prvním sezení se mě ptala, jak se vás má zbavit."

"Ne."

"Ale ano!" odsekl Matthews. "Víte, jak vás nazvala? Bílý negr."

V Joshuově očích se zračila bolest, jako by jeho duši rozdrásal skalpel.

"Nikdy by nic takového neřekla."

"Nebyl jste pro ni víc než experiment. Chtěla jen v posteli vyzkoušet míšence. Říkala si, že budete kompromis. Jenže pak ji to přestalo bavit a svěřila se mi, že musela vypít půl láhve Southern Comfort, aby vás mohla vůbec políbit!"

"To není pravda!"

"Celé noci si z vás s Amy dělaly srandu. Zapůsobil jste na ni, ale pak vás s klidem poslala k vodě."

"Táhněte k čertu!"

"Říkal jste si o to, Joshuo!" křikl Matthews. "To vy jste mě k tomu dohnal, takže uslyšíte pravdu, ať se vám líbí, nebo ne."

Přála si, abyste jí i se svým patetickým obličejem zmizel ze života.

Bílý negr. Byl jste pro ni jen hračkou. Dnes ráno mi to znovu zopakovala - když jsme šoustali na stole v mé kanceláři."

Hoch vybuchl. Matthewsova slova vyprovokovala Joshuu k prudkému útoku. Upustil mačetu a ohnal se pěstí.

"Tohle nikdy neřekla!" vykřikl. "Nikdy to neřekla! Nikdy!"

Matthews upadl na zem a kryl si hlavu levou paží. Když pak vstal, byl to on, kdo třímal mačetu v ruce.

Mladík ztuhl.

Matthews ho chvíli pozoroval a usoudil, že si hoch rázem uvědomil, že se děje něco nekalého.

Joshua svěsil ruce.

"Proč mi to děláte?" šeptl smutně.

Matthews si naposled vychutnal zvláštní žalostný zvuk jeho hlasu, pak se rozmáchl mačetou a prořízl Joshuovi hrdlo.

Hoch zachroptěl a zapotácel se. Matthews stačil uskočit před Joshuovou pěstí a do hloubky zasáhl mačetou jeho ruku a pak nohu. Joshua se svalil s proříznutým hrdlem na zem.

Matthews mu vrazil zrezivělé ostří do břicha. Joshua však s překvapivou silou Matthewse odstrčil, poklekl a rozkašlal se Mezi prsty, které si přiložil k tržné ráně na krku, mu protékala krev. Pak vyrazil jako zvíře a plížil se zadní branou k nemocnici.

Matthews se ani nenamáhal ho sledovat. Joshua se dostal pouhých devět metrů za bránu a zhroutil se před sochou královny Anny, jejíž krajky potřísnil rudým pramenem krve.

Matthews přišel pomalu téměř až k němu, ale pak se zastavil. Zaslechl blížící se štěkot psů. Rychle se dal před šubajícím tělem na ústup.

Zpoza domu vyběhli rotvajleři. Zavětrili a pak hladově vyrazili kupředu. Matthews za sebou přibouchl bránu, zatímco psi běželi k tělu, které bylo ještě před chvílí tak silné a odolné. Teď však připomínalo jen cáry masa.

Matthews se uchváceně zahleděl skrz tyče brány a pozoroval mladíkovu smrt. Joshua bojoval ze všech sil - snažil se vstát a bránit se, avšak marně. Mohutný rotvajler přitiskl ohromnou čelist k jeho krku a začal trhat. Po chvíli celé Joshuovo tělo ochablo.

Zvířata ho trhala na kusy a pustila se do hostiny. Chlapcovo tělo se ztrácelo ve změti vrčících zakrvácených tlam.

Matthews rychle vyměnil pneumatiku mercedesu, skočil za volant a pak uháněl po hrbolaté silnici dolů. Zbytky chlapcova těla uklidím až později, řekl si. Teď na to není čas. Musím toho spoustu zařadit. Dokonce ho napadlo, že je na tom stejně, jako když pracoval jako terapeut. Také měl moc práce. Pořád se musel s někým scházet a s někým hovořit. Jsem tady, abych ti navždy změnil život.

Kdopak to je? Kdo?

Megan McCallová tápala v temnotách s touto jedinou otázkou v hlavě.

Otevřela oči a nahmatala pod sebou tenounkou špinavou matraci. Celá místnost se jí zatočila před očima.

Nutkalo ji ke zvracení a v hlavě jí hučelo. Nateklé oči dokázala otevřít jen zpola a v ústech měla palčivé sucho. Překulila se na záda a začala si prohlížet nevelkou místnost. Všimla si zamřížovaných oken a čalouněných protihlukových zdí.

Jsem v čalouněné cele! zděsila se.

Páchlo to v ní tak příšerně, že se málem pozvracela.

Prudce se posadila a snažila se objevit světlo. Žádné však nenašla. Žárovku na stropě někdo vymontoval a v místnosti byla tma. Možná by...

Najednou jí zahučelo v uších, před očima se jí zatmělo a upadla do bezvědomí. O něco později znovu procitla. Podařilo se jí posadit. Chvilí vyčkala, až ji přejde malátnost, a odpotáčela se do malé koupelny. Droga, kterou jí píchli... Ještě stále působila.

Musím pomalu, umínla si.

Posadila se na záchod, roztáhla nohy a sebrala odvahu k prohlídce svého těla. Necítila bolest. Možná mě osahával, ale neznásilnil mě. S úlevou se vymočila a opláchla si ruce i tvář v umyvadle. Vypila spoustu ledové vody z kohoutku.

Když se pomaloučku postavila, zachytila svůj obraz v kovovém zrcadle přišroubovaném ke zdi. Při pohledu na ztrhanou pobledlou tvář a špinavé vlasy stočené do uzlu překvapeně zalapala po dechu.

Oči měla zarudlé, oteklé - a vystrašené. Rychle od zrcadla odstoupila.

Pustila se do hledání oblečení. Nikde nic. Nemohla najít nic, do čeho by se mohla aspoň zahalit. Žádná prostěradla ani

závěsy.

Schoulila se do klubička a rozplakala se.

Pak zauvažovala, jak dlouho asi mohla být v bezvědomí.

Týden nebo den? Protože neměla hlad, usoudila, že je ještě sobota.

Nanejvýš neděle.

Hledá mě někdo?

Ví vůbec někdo o mém zmizení?

Mí rodiče určitě. Nepřišla jsem přece na oběd, přemýšlela.

Stejně bych ho zkazila, říkala si. Ještěže jsem nezavolala mámě a neřekla jí, že nepřijdu, jak jsem to původně plánovala.

Kdybych to udělala, vůbec by netušili, že jsem zmizela.

A Amy...

Měla jsem jí říct, kam jdu.

Ale kdepak - Bláznivá Megan o tom nechtěla ani slyšet.

Styděla by se, kdyby se někdo dozvěděl, že je blázen. Sakra!

Měla jsem se radši nechat odsoudit. Strávila bych deset dní v base a měla bych klid. Takhle jsem musela k jakémusi šílenému cvokaři.

Co je to za chlapa? ptala se sama sebe. Byl to snad on, kdo ji sledoval v autě před školou? Začala si myslet, že se všechno odehrálo jen v její fantazii.

Nejspíš se ti to nezdálo, poznamenala bez lítosti Bláznivá Megan.

Stoupla si k oknu u postele a vykoukla přes mříže na ohromné pole porostlé vysokou trávou a křovím. Těch několik stromů, které tady zůstaly, nechali shnít, nebo jim osekali větve.

Megan zděšeně zalapala po dechu, když kolem okna proběhl obrovský pes. Zastavil se a zíral přímo na ni. Z tlamy mu visel kus krvavého masa, připomínající syrový steak. V očích měl hrůzný pohled. Zdálo se, že ji viděl. Pak zvíře najednou napřímilo uši, otočilo se a zmizelo.

Prozkoumala okno. Železná mříž byla pevná a prostor mezi pruty příliš úzký, aby se jím protáhla.

Zoufale praštila pěstí do zdi.

Co je to za chlapa?

Přešla ke dveřím a zkusila zmáčknout kliku. Byly však samozřejmě zamčené. Najednou jí vytryskly slzy. Stékaly jí až k nadřím, jejichž bradavky se vztyčily chladem.

Co je to za chlapa?

Proč ji přiměli, aby chodila k tomu doktorovi? Kdyby ji k tomu nedohnali, nic podobného by se jí nemuselo přihodit.

Čím jsem si tohle vysloužila? Ničím! Nic jsem neprovedla!

Když už si má matka odskočila za milencem do Baltimoru, proč mi sakra nezavolala? Stačil třiminutový telefonát.

Promiň, zlato, přijedu později. Zavolej Amy - no dobrá, tak i Brittany, ale žádní hoši... Když už má můj otec v úmyslu promarnit život s připitomělými blondýnkami, proč se mnou nemůže strávit víc než jeden víkend v měsíci?

Je to jejich chyba! Chyba rodičů!

Tolik vás nenávidím! Já vás sakra nenávidím. Já...

Zaslechla nějaký šramot.

Co to jen bylo?

Nějaké cupitání...

Ten zvuk se ozýval odněkud ze stropu. Vzhledla a v rohu místnosti uviděla tmavou skvrnu. Přisunula se blíž. Byli to dva obrovští černí pavouci! Jeden z nich právě přivedl na svět potomstvo a ze stropu proudily tisíce drobných teček jako černý vodopád.

Megan naskočila husí kůže a otrásla se odporem. Rozběhla se ke dveřím a vši silou do nich zabušila. Pak se zhroutila na dřevěnou podlahu. Začala se plížit po zemi, aby našla uvolněné prkno. Nic.

Srolovala tedy kus toaletního papíru, zaváhala, ale pak jím pavouky zamáčkla. Odhodila pomáčkany papír a schoulila se na studené podlaze do klubička. Plakala snad pět minut.

Co je zase tohle? zeptala se Bláznivá Megan.

Přestala plakat.

Cap, cap.

Pak se ten zvuk ozval znovu. Ze stropu a ze zdi.

Nejspíš myši, usoudila. Zvedla se a šla ke zdi ze škvárobetonových tvárnic. Jak mohla být v cementových zdech nějaká zvířata?

Pak s přimhouřenými očima nakoukla do koupelny. Tam byly stěny jen ze sádkartonu a vedle záchodu objevila obdélníkovou desku o velikosti třicet krát pětadvacet centimetrů.

Kam asi vede?

Vešla do koupelny, sehnula se k desce a přejela její okraj prsty. Odstranila nánosy barev. V rohu nahmatala jeden šroub a tři díry, v nichž už šrouby chyběly. Kdyby se jí podařilo odstranit vrstvu barev, mohla by desku povytáhnout a ukroutit.

Deska však byla příliš silná, takže ji krátce strženými nehty nedokázala dostatečně uchopit. Vzpomněla si na kamarádku Brittany a na její úžasné pěstěné nehty, které si pravidelně nechala ošetřovat ve vietnamském salonu.

Přesně takové drápy by se jí teď hodily...

Znovu si prohlédla celý pokoj, ale nenašla v něm nic, co by mohla použít jako nástroj. S povzdechem se vrátila do koupelny, lehla si na podlahu a praštila do desky. Ozval se dutý zvuk, slibující volný průchod za zdi. Deska se však

nepohnula ani o píd'. Jen do toho, našeptávala Bláznivá Megan.

Znovu a znovu do ní bušila pěstí, až měla otlučené a oteké klouby na prstech. Otočila se a kopla do ní patou. Střed desky se mírně vtláčil dovnitř a okraje popraskaly. Noha ji bolela, jako by jí měla každým okamžikem upadnout.

Ještě! pobízela ji Bláznivá Megan. Pusť se do toho!

Otočila se a znovu se pokusila chytit desku po stranách.

Nehty však nestačily na to, aby ji uchopila. Zaječela zoufalstvím. Pak se přitiskla tváří ke zdi a snažila se zlom sevřít zuby.

Rozfízla si dásně o drsný nátěr a omítku. Ucítla palčivou bolest a na jazyku krev. Pak se jí náhle podařilo desku o pár centimetrů odlepit od zdi. Přitiskla si ruce ke tváři, aby si ulevila od bolesti. Vyplivla krev, chytila desku a kývala jí tak zuřivě, že zbylý šroubek okamžitě povolil. Svalila se na záda.

Prokristapána! poznamenala Bláznivá Megan s respektem.

Dobrá práce.

Zvesela se posadila a všimla si, že dírou prosvítá slabé světlo.

Strčila hlavu do otvoru, aby se podívala, co je za ní. Deska nejspíš zakrývala starou ventilaci. Asi třicet centimetrů za ní uviděla mřížku. Opřena zády o zeď strčila do otvoru nohu a vší silou do mříže kopla. Mříž s rachotem dopadla na zem. Megan ztuhla. Tiše! připomněla si. Ten šílenec může být někde poblíž.

Pak se hlavou napřed začala opatrně prodírat otvorem. Kousek po kousku dostala dovnitř hlavu a ramena, takže viděla do vedlejší místnosti. I tam byla okna opatřená mříží. Dveře však byly otevřené, takže viděla do šera chodby.

Posunula tělo o dalších pár centimetrů dopředu, až se v otvoru zaklesla boky.

Zatracený zadek! zabručela Bláznivá Megan. Jak ho nenávídím! Tos nemohla shodit těch pět kilo navíc?

Tvoje pitomé kecý teď nepotřebuju, jasný? odpověděla Megan.

Ventilace na druhé straně zdi se zdála o trochu menší než ta v koupelně. Megan se snažila vykroutit, stáhnout hýžděové svalstvo, dokonce si plivla na prsty a navlhčila si boky, aby jí boky snáze proklouzly, ale uvízla v půli cesty.

Takhle to nepůjde, pomyslela si. Přece tu takhle nezůstanu trčet! Potlačila klaustrofobii, mírně se posunula o pár centimetrů, ale pak se opět zasekla.

Pak zaslechla ten zvuk. Cap, cap.

Cupkání nožek s drápky nad její hlavou, které doprovázelo pištění.

Proboha, to snad ne! Zas ty myši!

Srdce se jí rozbušilo jako o závod.

Cap, cap.

Přesně nad místem, kde uvízla. Asi jsou dvě. Další se shromáždily u stropu.

Pak se podívala do rohu místnosti a uviděla jejich hnízdo.

Něco zašramotilo a z hnízda vyběhl tvor, který na ni upřel červená očka.

Do prdele! To jsou krysy! vyhrkla Bláznivá Megan.

Začala vzlykat. Cupitání nožek se přiblížilo. Udušila v sobě výkřik, když na ni cosi spadlo - snad kousek izolace či dřívka.

Cap, cap. Cap, cap. Několik krys se zvědavě seběhlo ke stropu. Možná mají hlad. Stovky těch příšerných tvorů se opatrně, ale nezadržitelně blížily k jejímu uvízlému tělu.

Další krysy. Cap, cap.

Cupitání a pištění se ozývalo stále blíž. Už jich byly snad dva tucty. Představila si jejich ostré nažloutlé zoubky a růžové jazýčky.

Stále se přibližovaly. Nejspíš je přivábila zvědavost a pach krve. Včera přestala menstruovat. Ucítí krev a... Bože!

Další cupkání.

Zavřela oči a vzlykla hrůzou. Zdálo se, že je jimi pokrytá celá zeď. Chystají se na ni tucty, stovky krys. Stále se blíží.

Cap cap cap cap cap cap...

Vší silou zatlačila dlaněmi do zdi a zuřivě do ní kopala nohou. V té chvíli s pískotem připomínajícím zubní vrtačku upadla jedna z krys přímo na ni. Megan zalapala hrůzou po dechu a srdce se jí na okamžik zastavilo. Bušila do zdi a zuřivě sebou vrtěla. Poplašené zvíře jí seběhlo po zádech dolů - cítila mezi nohama šimrání krysího ocasu. Krysa vyskočila na zeď.

"Ach bože," vyrazila ze sebe zadušeným hlasem. "Ne..."

Zatímco se zoufale snažila vysvobodit ze sevření, natáhla další krysa opatrně tlapku a skočila jí za krk. Ucítla vlhký čumáček, kterým jí krysa očichávala tělo.

Megan se opřela nohou o záchodovou mísu a podařilo se jí posunout o dalších pár centimetrů kupředu, čímž si uvolnila boky. Megan vpadla do vedlejší místnosti - krysa zděšeně seskočila. Megan se bleskově odplazila do nejvzdálenějšího kouta pokoje, zatímco čtyři krysy seběhly ze zdi a zmizely otevřenými dveřmi.

Vzlykala, lapala po dechu a zuřivě si přejížděla celé tělo dlaněmi, jako by chtěla mít jistotu, že na ní žádná potvora nezůstala. Po pěti minutách se uklidnila. Pomalu se přiblížila k otvoru a zaposlouchala se. Cap, cap, cap... Další pištění a cupitání. Udeřila mřížkou o otvor ventilace a zbytek krys zmizel po zdi kamsi nahoru. Z díry se ozvalo jen vzteklé zaprskání.

Bože...

Našla v místnosti nějaké staré noviny, vytáhla mřížku a zacpala jimi díru ve zdi, aby krysy uvěznila.

Pak se svalila na podlahu a snažila se zapudit vzpomínku na odporné a vlhké krysí tlapky zkoumající její tělo.

Vykoukla do šera chladné a špinavé chodby se zamřížovanými okny.

Upřela pohled na cedulku na zdi.

Pacienty je třeba jedenkrát týdně odvíšivovat.

Ten nápis - pár prostých slov - v ní probudil pocit beznaděje.

Vykašli se na to, snažila se ji uklidnit Bláznivá Megan.

Megan ji však neposlouchala. Zachvěla se strachy a odporem. Schoulila se na zemi a přitiskla kolena k sobě. Jak to tady nenáviděla! Nenáviděla celý svůj život, promarněný život... Své připitomělé, povrchní přátele, svou posedlost Joplinovou, skupinou The Greatful Dead a celý zbytek veselé a nepravdivé minulosti.

Jak nenáviděla člověka, který ji tohle všechno způsobil!

Ze všeho nejvíc však nenáviděla své rodiče.

Víc, než se dalo popsat slovy.

12

Při čtyřicetiminutové jízdě do Leesburgu Tate s Bett projížděli ulicí lemovanou několika bloky obytných domů, bungalovy z červených cihel a novostavbami. Majitelé před nimi parkovali svá auta a okolní stánky se zeleninou v tomto ročním období nabízely hlavně mražené zboží a koření.

Většinu cesty však Meganiní rodiče měli lány polí.

Někteří lidé při pohledu na pečlivě osázená políčka viděli i budoucí domky, nákupní střediska a hromady peněz, které by se tady daly vyrýžovat. Jiní jen projížděli a neviděli před sebou nic než cestu.

Tate Collier však v těchto polích nacházel totéž, co nacházel na své vlastní farmě - jakousi tichou spásu. Přestože na polích sám nepracoval, představovala pro něj prostředek k přežití, neli prosperitu: poklidný růst. I když ho někdy země zradila v podobě krupobití, sucha a poklesu cen na trhu -, Tate dokázal klidně spát, protože věděl, že v srdci země není ani kousíček zášti. Pro bývalého prokurátora to nebylo málo.

Přestože Tate prohlašoval - jako každý správný advokát -, že nezáleží na tom, zda v případě Parku svobody zastupuje stranu žalobce, či obhájce, srdcem stál na straně lidí, kteří chtěli uchránit zemědělskou půdu před horskými dráhami, stánky a hektickou dopravou.

Pohled na tyto ubíhající kopce jeho pocity ještě umocnil. Cítil se vinen, že se nechal vytrhnout od přípravy soudního slyšení ve věci parku. Bettin ustaraný obličej ho však přesvědčil o tom, že se pocity viny nemá trápit. Vždyť mu na přípravu ještě zbude dost času. Ted' mám jiné priority, umínal si.

Když projížděli kolem žitných lánů, začalo zapadat slunce.

Bližili se k Leesburgu.

V severní části státu nebylo mnoho takových měst; většina obyvatel z Richmondu a Charlottesville severní Virginii ani nepovažovala za součást Unie. Tate zpomalil na předepsaných padesát kilometrů v hodině. Při pomalé jízdě oba vyhlíželi na pěstěné zahrady, na domky z bílých prken, bary pro motorkáře i množství kostelů. Podle ukazatelů se dostali až k nemocnici, v níž měl být doktor Hanson na návštěvě matky.

"Co všechno nám může říct?" napadlo Bett. "Myslím z právního hlediska."

Zřejmě má na mysli zachování lékařského tajemství. Před lety, když byli ještě svoji, jí Tate tento i další právní aspekty vysvětloval. Často však proti těmto tajemným zásadám protestovala.

"Chceš tím říct, že když mu nepřečteš jeho práva, nemůžeš ho zatknout? I když spáchal zločin?" ptala se užasle. Nebo:

"Promiň, ale proč by měla matka do vězení, když krade jídlo, aby nasýtila své hladové dítě? To fakt nechápu."

Očekával totéž rozhořčení, když jí vysvětloval, že doktor Hanson není povinen jim cokoliv říct. Bett však jen přikyvovala, jako by se s těmito zásadami smířila. Zdrženlivě se usmála a řekla: "Pak asi budeš muset být obzvlášť přesvědčivý."

Zabočili za roh a před nimi se vynořila bílá nemocniční budova.

"Je tu rušno," poznamenala Bett při vstupu do budovy poté, co si přetřela rty rtěnkou. Před hlavním vchodem do nemocnice parkovala tři policejní auta. Na jednom z nich se rozblikal majáček.

"Bouráčka?" prohodila Bett. Na silnici Trasa 15, která vedla do města, sice byla povolená sedmdesátka, ale všichni po ní uháněli nejmiň sto deset.

Zaparkovali a vešli dovnitř.

Něco není v pořádku, usoudil Tate. Stalo se něco vážného.

V hale postávalo několik sester a zdravotníků. Tvářili se ustaraně.

Sestra na příjmu se vyklonila přes přepážku a vykukla na chodbu.

"Co se děje?" šeptla Bett.

"Nemám ponětí," odpověděl Tate.

"Podívejte, támhle je," řekl kdosi.

"Panebože," zamumlal někdo další.

Dva policisté odváděli vysokého muže s vysokým čelem směrem k hlavnímu východu. Ruce měl spoutané železky za zády a tvář zrudlou pláčem. Když procházel kolem Tatea, zaslechl, jak muž říká: "Já jsem to neudělal! Neudělal bych to! Vždyť jsem tady ani nebyl!"

Sestry na něj jen chladně hleděly a kroutily hlavami.

"Neudělal jsem to!" křičel.

Za chvíli už byla celá posádka ve vozidle. Policejní vůz se otočil do protisměru a vyrazil.

Tate se zeptal sestry na příjmu: "Co to mělo znamenat?"

Bělovlasá žena s pobledlými tvářemi a očima dokořán zavrtěla hlavou.

"Málem jsme tady měli asistovanou sebevraždu," řekla otřeseně. "Nemůžu tomu uvěřit."

"Co se stalo?"

"Měli jsme tady pacientku - starší paní se zlomenou páneví. Vypadá to, že sem přišel on," - kývla směrem k místu, kde stálo policejní auto - "chvilí si s ní povídal a ona si pak pokusila injekční stříkačkou píchnout smrtící dávku. Dovedete si to představit? No dovedete si to představit?"

"Ale zachránili ji, že?" zeptal se Tate.

"Bůh nad ní držel ochrannou ruku."

Bett zamrkala. "Cože?"

Sestra pokračovala. "Naštěstí šla kolem sestra. Můj bože! Dovedete si to představit?"

Bett zavrtěla znepokojeně hlavou. Tate si vzpomněl, že vnímala eutanazii podobně jako trest smrti. Do mysli se mu vkradla i sebevražda manžela její sestry. Zemřel podobně jako Hemingway. Harris byl umělec - podle mínění Tatea špatný -, zastřelil se ve svém ateliéru. Tmavou krví potřísnil plátno, na kterém pracoval celé měsíce.

Bezmyšlenkovitě se zeptal sestry: "A kdo je ten chlap? Nějaký další Kevorkian?"

"Kdože?" vybafla žena. "Je to vlastní syn té nebohé ženy!"

Tate se v šoku podíval na Bett. Ta jen špitla: "To snad nemůže být pravda."

Tate se ženy zeptal: "A ta pacientka? Nejmenovala se Hansonová?"

"Přesně tak." Zavrtěla hlavou. "Vlastní syn se ji snažil přesvědčit, aby spáchala sebevraždu! Prý je to psychiatr. Lékař!"

Dovedete si to představit?"

Tate se s Bett posadili v nemocniční kavárně a zadumaně mlčeli. Objednali si kávu, na kterou však ani jeden neměl chuť.

Čekali na telefonát Konnieho Konstantinise, kterému Tate volal před deseti minutami. Minuty jim připadaly jako dlouhé hodiny.

Tateovi konečně zazvonil telefon. Přijal hovor dřív, než stačil zazvonit podruhé.

"Haló."

"Tak jo, doktůrku. Obvolal jsem pár lidí, ale co ti povím, je neoficiální. Ještě nejde o případ, jasný?"

"Chápu, Connie. Povídej."

Detektiv mu vysvětlil, že zavolal na leesburskou policejní stanici a mluvil s nějakým detektivem. "Stalo se tohle: ta stará paní, Greta Hansonová, minulý týden upadla a zlomila si pánev. Spadla ze schodů. Zranění sice bylo vážné, ale ne zas tak moc. Je jí osmdesát. Víš, jak to v tomhle věku chodí."

"Jasně."

"Dnes se prý nacpala tabletkami proti bolesti a slyšela, jak jí syn - váš doktor Hanson - tvrdí, že je s ní ámen. Prý ji zjistili rakovinu, takže už má před sebou jen pár měsíců života. Vylíčil jí, jakými bude trpět příšernými bolestmi, a proto navrhl, aby raději sama skoncovala se životem. Zřejmě ji přesvědčil. Nechal jí tam stříkačku s nembutalem a stará paní slíbila, že se zabije. - Stačila si ji sice píchnout, ale sestra ženu naštěstí našla včas. Přestože byla poměrně silně nadopovaná, řekla sestře, jak se to stalo, a správce přivolal policii. Jejího syna zadrželi v obchůdku s dárkovými předměty, kde kupoval bonboniéru. Prý pro ni. Samozřejmě všechno popírá. Co dodat? Toť vše."

"A seběhlo se to zrovna patnáct minut předtím, než jsme s ním měli mluvit o Megan? To přece není náhoda, Konnie." Ve sluchátku bylo ticho.

"Konnie, slyšíš mě?"

"Já ti jen říkám fakta. Komentáře se zdržím."

"Víš ta paní jistě, že mluvila se svým synem?"

"Tvrдила, že ano."

"Byla přece zdrogovaná. Možná s ní mluvil někdo úplně jiný."

"Možná, ale..."

"Mohli bychom s Hansonem mluvit?"

"Ne. Do doby, než ho obžalují, to nepůjde. Do pondělka určitě ne. Stejně asi nebude mít náladu."

"Dobrá. Řekni mi jedno: Mohl by ses mrknout, jakým jezdí autem?"

"Kdo? Hanson? Jo, moment."

Tate slyšel v telefonu ťukání prstů do klávesnice. Zopakoval Bett všechno, co mu Konnie řekl.

"Můj bože," plácla se přes ústa.

Za chvíli se detektiv vrátil k telefonu. "Má dvě auta - Mazdu 929 a Ford Explorer. Letošní modely."

"Jaké barvy?"

"Mazda je zelená, ford černý."

"Byl to někdo jiný, Konnie. Někdo Megan sledoval."

"Odjela vlakem do New Yorku, Tate. Nejspíš si prohlíží Sochu svobody, toulá se po Greenwich Village a dělá to, co všechny děti v New Yorku..."

"Víš, co to je Kniha záznamů?"

"Jaká kniha záznamů?" zabručel detektiv.

"Děti na jeffersonské střední škole do téhle knihy zapisují každého, kdo jim nabízí drogy nebo kdo je někam láká."

"Jo tak! Jasněže vím."

"Meganina přítelkyně Amy nám tvrdila, že Megan sledoval nějaký vůz. V Knize záznamů pár dětí ohlásilo, že odpoledne u školy parkovalo nějaké šedé auto. Megan ho ohlásila minulý týden."

"Šedý vůz?"

"Přesně."

Konnie si povzdechla. "Na něco se tě zeptám, Tate: Kolik dětí navštěvuje tu střední školu?"

"Netvrdím, že to je dobrá stopa, Konnie..."

"A kolik rodičů je v šedých autech ze školy odváží?"

"...je to alespoň nějaká stopa."

"Co číslo? Rok výroby, model, typ?"

Tate si povzdechla. "Nic."

"Hele, udej mě alespoň jednu informaci z výše uvedeného výčtu a promluvíme si... Myslíš, že ji někdo unesl? A že ten jízdní řád je podvrh?"

"Nevím. Jen se mi to zdá podivné."

"Ještě to není případ, Tate, a to je zatím hlavní. Musím už jít."

"Poslední otázka, Konnie. Má Hansonova matka opravdu rakovinu?"

Detektiv zaváhal. "Ne. Každopádně jí rakovinu neléčili."

"Takže jí někdo musel namluvit, že umírá. A pak ji přesvědčit, aby spáchala sebevraždu."

"Jo. A ten někdo byl její syn. Mohl mít stovky motivů. Musím už běžet."

Cvak.

Převyprávěl Bett zbytek rozhovoru s Konniem.

"Takže Megan chodila k terapeutovi, který se pokusil zabít svou matku? Bože!"

"Já nevím, Bett," řekl. "Viděla jsi jeho obličej. Vypadá snad jako člověk, který je vinen?"

"Spíš jako někdo, kdo to jen schytil," řekla.

Tate se podíval na hodinky. Ukazovaly půl třetí. "Pojďme zpátky do Fairfaxu. Musíme najít toho učitele Eckharda."

Bláznivá Megan konečně dostala příležitost promluvit.

Poslouchej, holka. Jen poslouchej, ty škrvně. Už posloucháš? Fajn.

Potřebuješ mě. Tohle je vážné... Nejde o krádež cigaret v nějakém krámě. Ani neflirtuješ s Georgem, aby ti koupil flašku Southern Comfort nebo Turkey. Nepopíjíš v Amyině pokoji víno a nekecáš, jak je skvělé, když ho přitom nesnášíš.

Netvrdíš: "No jasně, chodím s Joshem a pokaždé si spolu zašoustáme..."

Nech mě na pokoji, pomyslela si Megan.

Bláznivá Megan si ovšem žádný odmítavý postoj nepřipouštěla. Vybafla:

Nenávidíš celý svět. No dobře. Chceš...

Chci rodinu, odpověděla Megan. Nic jiného, jen rodinu.

Ach tak! Jenže to je vzácná věc, prohodilo její bláznivé já uštěpačně. Kdo by sakra nechtěl? Chceš snad, aby tatík s mámou mávli kouzelným proutkem a z téhle šlamastyky tě vytáhli? Ha-ha. To se nestane, děvče. Zvedni svůj tlustý zadek a padej odsud.

Nemůžu se ani hnout, pomyslela si Megan. Mám strach a jsem unavená.

Zvedni se, holka. Jen se zvedni. On...

Kdo to vůbec je?

Bláznivá Megan dnes byla v obzvlášť dobré formě. Co na tom záleží? Je to ďábel, zrůda, Freddy Kruger, tvůj otec...

Tak dost! Jsi tak... Jízlivá.

Bláznivá Megan ji však přiváděla k šílenství dál. Představuje všechno zlo - felaci, kterou tvoje máma provádí Bradovi, stodolu na otcově farmě, dítě na obtíž, šeptající medvědy...

"Přestaň! Přestaň! Přestaň!" vykřikla Megan nahlas.

Bláznivou Megan však nedokázalo nic zastavit. Nezáleží na tom, co je ten chlap zač. Copak to nechápeš? Myslí si, že tě zamkl do malé čalouněné cely, jenže ty už tam nejsi. Jsi fuč! Možná ti nezbývá moc času. Seber se a padej odsud!

Jsem nahý, podotkla Megan.

Tuhle holku fakt miluju! ozval se sarkastický hlas. Sedíš jen na zadku a hledáš výmluvy! Helemese: Jsi naštvaná, protože tvoje máma vypadla do Baltimoru, aby si zašoustala s panem Rogersem. Řeklas jí na to něco? Ne! Štve tě, že se táta tahá s přiblblýma kočičkama, ale vyčteš mu to? Zavoláš mu? Ne! Nanejvýš vypadneš a ožereš se. Vykouříš další cigaretu. S čímpak přijdeš příště? S lakem na nehty, cédéčky a žvýstý o velikosti přirození kluků...

Já tě nenávidím, pomyslela si Megan. Já tě fakt nenávidím.

Vypadni a vrať se tam, odkud jsi přišla.

Já jsem tam, odkud jsem přišla, odpověděla Bláznivá Megan.

Možná máš trochu času, aby ses jen poflakovala a kňučela, ale možná žádný nemáš. Podívej: jsi nahý a nelíbí se ti to.

Když je to problém, sežeň si nějaké šaty. Obchody tady jistě nebudou. Já bych ti osobně radila: Vybodni se na šaty, najdi východ a utíkej jako o život.

Volba je na tobě.

Megan se zvedla a vykročila na chodbu.

Podlaha ji zastudila na chodidlech rozbolavělých od kopání.

Rozhlédla se: přízemní budova je z betonových bloků. Všechna okna jsou opatřena mřížemi. Podle čalouněných cel pochopila, že se nejspíš ocitla v blázinci, ačkoliv si nedovedla představit, jak se tady mohli léčit pacienti. Prostory působily strašně depresivně. Tady se jim mohlo jedinec přitížit.

Našla dveře od vchodu a zatlačila do nich - byly zamčené a ostatní dveře také. Vykoukla ven, zda neuvidí nějaké auto, ale nikde nic. Alespoň jsem tady sama, pomyslela si. Doktor Peters zřejmě odjel.

Jen dál, trvala na svém Bláznivá Megan.

Ale...

Jen běž dál.

A tak šla.

Byla to rozlehlá budova s desítkami chodeb, křídel a dvoulužkových pokojů. Východy však byly dokonale uzamčeny, všechna okna byla opatřena mřížemi. Úplně všechna! Na podlaze se válely desítky velkých potlučených betonových kvádrů, které už nesloužily k ničemu. Zvedla kámen a praštila jím o mříž. Kovový prut se ani nepohnul.

Megan tiše procházela chodbami nemocnice snad několik hodin. Dávala si dobrý pozor; v šeru si všimla stovek šlápot. Nedokázala rozeznat, zda stopy patří jen doktoru Petersovi, nebo i někomu jinému. Uvědomila si však, že tady možná není sama.

Nenašla jediné dveře či okno, které by slibovalo svobodu.

Sakra. Neměla možnost úniku.

Tak jo, prohodila Bláznivá Megan zvesela. Aspoň najdi něco, co bys mu mohla zapíchnout do prdele.

Co tím myslíš?

Nějakou zbraň, ty hloupá! Co asi?

Megan si vzpomněla, že prošla kolem kuchyně. Vydala se zpátky.

Nejprve si prohlédla zásuvky a příborník. Nenašla v nich nic, co by se dalo použít. Žádné nože, vidličky, dokonce ani příborové nože, jen stovky plastových nádobek. Žádná keramika ani sklo.

Všechno bylo z papíru nebo umělé hmoty.

Otevřela dveře a objevila spíž plnou jídla. Už ji chtěla zase zavřít, ale najednou se zarazila a znovu je otevřela dokořán.

Našla asi tak roční zásobu pro celou rodinu. Kondenzované mléko, dietní kola, tuňák, brambůrky, polévky do hrníčku...

Co je na té spíži divného?

Proboha! Nejdřív to došlo Bláznivé Megan.

Megan se plácla přes ústa, protože pochopila také. Rozplakala se.

Proboha! Zopakovala Bláznivá Megan.

Jsou tu přece mé nejoblíbenější potraviny! Tytéž zásoby měla i doma u matky! Dokonce tady objevila i stejný typ šamponu na vlasy, kondicionér a mýdlo.

Dokonce i druh tamponů, které používala!

Byl u nás doma! Věděl, co mám ráda!

Všechno to koupil pro mě...

Neblázni, holka, ne...

Megan si však přestala všimát svého bláznivého já a rozplakala se.

Když z tohoto jídla vyžije čtyřčlenná rodina celý rok, jak dlouho to potrvá mně?

Po dvaceti minutách usedavého pláče se Megan zvedla, otřela si slzy a pustila se do dalšího pátrání. Netrvalo dlouho a zjistila, odkud vedou stopy.

Ve vzdáleném křídle nemocnice našla dvě obydlené místnosti. Jedna z nich sloužila nejspíš jako kancelář, protože její prostory vyplňovaly tisíce knih, pořadačů a papírů, křeslo, lampa a pracovní stůl. Druhá místnost sloužila jako ložnice. Páchla zatuchlinou, až se Megan obracel žaludek. Podívala se dovnitř.

Na povlečení neustlané postele objevila bílé skvrny.

Chlapi jsou tak odporní, prohodila Bláznivá Megan.

Megan přitakala; kdo by s tím mohl nesouhlasit?

Znamenalo to, že tady pravděpodobně žije někdo další někdo mladý (tušila sice, že onanují i starší muži, ale nedokázala si prostě představit, že by někdo ve věku jejího otce prováděl něco podobného).

Poněkud vulgární představa.

Pak uviděla šatní skříňku.

Ach, prosím! V duchu zkřížila prsty a otevřela dvířka.

Jo! Jsou v něm šaty! Natáhla na sebe jakési džíny. Měla je moc dlouhé a příliš těsné v bocích. Ohrnula si nohavice a natáhla si pracovní košili. Měla ji také těsnou, ale nikterak jí to nevadilo.

Cítila se o sto procent lépe. Nenašla žádné boty, jen hrubé černé ponožky. Z nějakého důvodu jí oblečená chodidla dodala víc sebedůvěry než oděv na zbytku těla.

Prohledala šatník, jestli v něm není schovaný nějaký nůž nebo revolver, ale nenašla nic. Vrátila se do druhé místnosti.

Prohledala stůl, ale kromě pera nenalezla nic, co by se dalo použít jako zbraň. Přesto si vzala aspoň to. Pak se zaměřila na police s knihami.

Některé knihy se týkaly psychiatrie, ale většina se zabývala science fiction. Pár jich bylo pěkně ujetých. Pak objevila štos komiksů - většinou japonských. Několik jich prolistovala.

Otřásla se odporem - jakési mimozemské příšery v nich znásilňovaly děvčátka. Hrůza!

Na knihách bylo napsáno jméno Pete Matthews, někde jen Peter M. hezkým, ale tiskacím písmem, jako by to napsalo dítě.

Prolistovala si pořadače. Většinu psychiatrických termínů nerozuměla.

Našla také pár časopisů vydaných Americkou asociací psychiatrů.

Některé články v nich kdosi vyznačil žlutými fixy.

Všimla si, že všechny napsal doktor jménem Aaron Matthews.

Hochův otec? podívala se. Dlouhý seznam diplomů, cen a čestných uznání. V novinách ho dokonce nazývali "Einsteinem mezi terapeuty" a psali, že "dokáže rozpoznat a kategorizovat psychózu pouhým poslechem tří až čtyřminutového vyprávění pacienta". Mistr diagnostik.

Mezi dvěma pořadači našla další vystřižený článek. Přisunula si ho blíž ke světlu. Byl na něm doktor Peters a asi

osmnáctiletý mladík.

Ale počkat... Doktor se nejmenoval Peters.

V článku se psalo: "Doktor Aaron Matthews opouští v doprovodu svého syna Petera pohřební ústav, v němž zanechal svou ženu."

Matthews... To je ten, co napsal ty články. Takže je doktor.

Proto také věděl o tomhle blázinci - i o tom, že by se dal použít jako dokonalé vězení.

Megan si znovu prohlížela fotografie a pomalu ji přepadal strach.

Ten doktorův syn je... Jasný podivín. Přerostlý mladík s dlouhými pažemi a obrovskými dlaněmi. Měl husté splhlé vlasy, které vypadaly jako nemyté. Kolem očí měl tmavé kruhy a úchylně se usmíval.

Odchází z matčina pohřbu a usmívá se?

Tak tenhle pokoj patří synovi. Možná tady doktor Peters vlastně Matthews - hocha také drží jako vězně.

Její pohled upoutala jakási oficiální zpráva. Přečetla si titulní stranu.

HODNOCENÍ PACIENTOVA STAVU

Pacient Peter T. Matthews vykazuje typické symptomy asociální a paranoidní osobnosti. Dle kritéria DSM-III není schizofrenní, ale trpí jistými halucinacemi. Pravděpodobně se jedná pouze o představy, v jeho případě však natolik silné, že není schopen rozeznat hranici mezi realitou a příslušnou rolí. Jeho představy mají sadisticko-erotickou povahu, vystupuje v nich zpravidla jakási nelidská bytost, která sleduje a znásilňuje ženy.

Během našich sezení Peter tyto tvory občas popisoval - podivným způsobem a zkomolenými výrazy. Často se pasoval do role postavy a citoval ji. Není však prokázáno, že by se jednalo o bipolární osobnost nebo že by trpěl výpadky paměti. Dle potřeby mění role tak, aby ve svých představách dosáhl největší stimulace.

Peter je mimořádně nebezpečný. Musí být proto hospitalizován v bezpečnostním zařízení, dokud nebude stanoven další způsob léčby. Doporučujeme okamžitě začít s podáváním psychofarmak.

Sledování... a znásilňování.

Megan položila zprávu zpátky na stůl. Našla zápisník. Stálo na něm také Peterovo jméno. Přečetla si ho. Peter se v něm popisoval jako bytost z vesmíru, mimozemšťan, který sleduje ženy, svazuje je a znásilňuje. Upustila knihu a znovu jí vytryskly slzy.

Pak ji napadlo: Tak proto cela! Únosce Matthews ji zamkl v cele nejen proto, aby neutekla, ale také aby ji ochránil před svým synem. Je to...

Zaslechla vrznutí a tiché skřípání. Ve vzdálené části nemocnice kdosi zavřel dveře.

Megan se zachvěla hrůzou.

Hod' sebou, děvče! vykřikla Bláznivá Megan, která se vyděla stejně jako duševně zdravá Megan. To je on - jeho syn! Sebrala několik věcí - pár časopisů, nemocničních záznamů a dopisy. Všechno, co jí mohlo pomoci zjistit, kdo je doktor Matthews, proč ji unesl a jak se odsud dostane.

12

Zaslechla kroky...

Blíží se. Jde sem... Hni sebou! Hned!

Přitiskla si pořadače pod paži a vyběhla ze dveří. Utíkala chodbou - jednou se ztratila - a často se zastavovala a poslouchala, zda neuslyší kroky. Měla pocit, že ji sleduje.

Nakonec se přece jen zorientovala a vběhla do pokoje vedle své cely. Prostrčila spadlou mříž dírou ve zdi, aby ji zvětšila.

Pak se protlačila dovnitř a kousek po kousku postupovala dál.

Nakonec se chytla záchodku a dírou ve zdi se protáhla. Vrátila mřížku na místo a přibouchla kovovou desku na zeď koupelny.

Běžela ke dveřím a přitiskla k nim ucho. Kroky se stále blížily. Peter se však u jejích dveří nezastavil. Prošel kolem nich možná ani nevěděl, že se za nimi schovává.

Megan se posadila na chladnou podlahu a zuřivě rukama tlačila desku ke stěně, až se jí paže roztřáslly křečí.

Poslyš, začala zase Bláznivá Megan. Možná bys mohla...

Sklapni, pomyslela si Megan rozrušeně.

A Bláznivá Megan poprvé poslechla.

13

Oči.

Oči prozradí všechno.

Když Aaron Matthews praktikoval psychoterapii, naučil se v očích číst. Napověděly mu mnohem víc než slova. Slova jsou nástroje a zbraně, jež si kladou za cíl zmást protivníka a posloužit člověku jako štít.

Oči vám však povědí pravdu.

Asi před hodinou se díval do skleněných, omámených očí zdrogované Greta Hansonové a věděl, že tato žena v sobě

nemá špetku síly. Přiklonil se blíž, stal se jejím synem a vymyšleným příběhem ji poslal k andělům, o nichž pořád blekotala. Přemluvit člověka, aby se zabil, byla pro Matthewse dráždivá výzva. A ohromně zábavná hra. Přesto pochyboval, že by ji dávka nembutalu, který jí podal, mohla usmrtit. Navíc nepředpokládal, že se stařenka trefí injekcí do žíly. Teď pro něj bylo důležitější, aby zůstala naživu a obvinila svého syna z kevorkianovského činu. Chudák doktor Hanson! Nejspíš je teď někde ve vězení nebo na útěku. V každém případě Tateu Collierovi nepomůže jako svědek.

Když teď kráčet Aaron Matthews po chodníku u jeffersonské střední školy, hleděl do jiných očí.

Do očí Roberta Eckharda - učitele, který ho přistihl při sledování Megan.

Při zkoumání učitelových očí Matthews pochopil, že je to trenér dívčího volejbalového družstva k pohledání. Drobný muž seděl na lavičce u hřiště s rozpisem hodin v klíně.

Matthews s baseballovou čepicí na hlavě a brýlemi se silnými obroučkami prošel kolem. Protože si nebyl jist, zda ho Eckhard v mercedesu u školy nezahlédl, zvolil přestrojení. Předmět svého zájmu si dobře zblízka prohlédl. Učitel ve středním věku měl na sobě volnou hnědou košili a tepláky. Kromě vnějších znaků mu však nejvíc pomohl onen pohled do očí. Napověděl mu vše, co o panu Eckhardovi potřeboval vědět.

Prošel kolem něj po chodníku a šel si do obchodu koupit pár věcí. Asi za pět minut se už vracel ke školnímu dvoru.

Posadil se na lavičku vedle Eckharda a rozložil si na klíně Washington Post. Zahlédl se na mladá děvčata, která hrála kopanou nebo skákala na dvoře přes švihadlo.

Eckhard se na něj podíval jednou a pak podruhé. Matthews se otočil a všiml si, jak ho učitel se zájmem pozoruje.

Pohled v jeho očích říkal vše.

Matthews znepokojeně ztuhl. Chvilí vyčkal, pak prudce vstal a (zrovna když procházel kolem Eckharda) mu vypadl z novin fotoaparát na jedno použití. Matthews zamrkal, rychle vyrazil kupředu, aby aparát zvedl, ale omylem do žlutočerného přístroje kopl. Přistál až před Eckhardem.

Matthews strnul. Učitel se však usmál. Shýbl se pro foťák, zvedl jej a prohlédl si jej ze všech stran.

"Já...", začal zděšeně Matthews.

"V pořádku," řekl Eckhard.

"V... v... v pořádku?" vykřikl Matthews. Nejistě se rozhlédl kolem sebe.

"Myslím ten foťák," řekl Eckhard zvesela. "Zdá se, že se nepoškodil."

Matthews se pustil do překotného vysvětlování - přesně jak to vyžadoval jeho scénář. "Víte, dnes jsem se chystal do zoo. Chtěl jsem si tam vyfotit pár zvířat."

"Tak do zoo," pronesl Eckhard a prohlédl si fotoaparát.

Matthews se znovu kolem sebe rozhlédl.

"Baví vás fotit?" zeptal se učitel.

Po chvíli Matthews odpověděl: "Ano, je to můj koníček."

Plaše se usmál a zrudl. "Každý by měl mít nějaký koníček. Říkával to můj otec," dodal a zmlkl.

"Můj koníček je to také."

"Vážně?"

"Fotím už asi patnáct let," řekl Eckhard.

"Já jen o trochu méně."

"Bydlíte někde poblíž?" zeptal se učitel.

"Ve Fairfaxu."

"Už dlouho?"

"Pár let."

Nastalo ticho. Eckhard stále svíral fotoaparát v dlani. Matthews se zhoupl na nohou a podíval se na školní dvůr.

Nakonec se zeptal: "Vývoláváte si filmy a děláte si fotky sám?"

"No jistě," řekl Eckhard.

No jistě. Očekávaná odpověď. Matthews přimhouřil oči. Zdálo se, že se uklidnil. "S barevnými fotkami je to horší," prohodil, "ale jednorázové foťáky na černobílé fotky se už nevyrábějí."

"Já mám digitální fotoaparát," řekl Eckhard. "Stačí, abych snímky doma nahrál do svého počítače."

"Slyšel jsem o takovém foťáku, ale tyhle hračky jsou hodně drahé, že?"

"Jsou..., ale víte, jak to bývá s koníčky. Když jsou pro vás důležité, jste ochoten za ně leccos utratit."

"Mám stejnou filozofii," přiznal Matthews a posadil se vedle Eckharda. Hleděli na hlouček dívek ve věku kolem deseti jedenácti let.

Matthews za chvíli prohodil: "Je roztomilá - támhle ta brunetka."

"Angela."

"Vy ji znáte?"

"Učím na střední škole a pracuji jako konzultant na základce."

Matthewsovi závistivě zajiskřilo v očích. "Vy jste učitel? Já pracuji pro pojišťovnu. Práce s čísly - hrozně nudná. Aspoň jezdím v létě jako instruktor do tábora Henry v Marylandu. Děti od osmi do čtrnácti let tam tráví prázdniny. Znáte to tam?"

Eckhard zavrtěl hlavou. "Dělám také dívčího sportovního trenéra."

"To je taky fajn práce," mlaskl Matthews.

"Jistě," podotkl Eckhard a rozhlédl se po hřišti. "Většinu těch děvčat znám."

"Fotíte i portréty?"

"Pár jich mám."

"Už jste někdy fotil támhleto děvče u branky?"

Eckhard však neodpověděl. "Takže vy děláte fotky jen tady v okolí?"

Matthews řekl: "Tady, v Kalifornii, pár jich mám z Evropy. Nedávno jsem byl v Amsterdamu."

"V Amsterdamu jsem byl před pár lety. Už to tam není, jak to bývalo."

"Dospěl jsem k témuž závěru."

"Zato Bangkok je fajn," prohodil Eckhard.

"Chtěl bych se tam vypravit příští rok," šeptl Matthews.

"Tam prostě musíte," povzbudil ho Eckhard a ohmatával fotoaparát rukama. "Je tam úžasně."

Matthews viděl Eckhardovi do duše - teď se mu například honí hlavou, jestli jsem z mravnostního nebo agent FBI, říkal si.

Během své praxe léčil několik pedofilů a rozeznat klasické projevy mu nečinilo potíže. Eckhard byl natolik inteligentní, že si jistě o zneužívání dětí, pornografii a příslušných zákonech zjistil všechno.

Pravděpodobně dokázal udržet testosteron pod kontrolou a vlastnímu zneužití předcházet. Fotografování děvčátek se však pro něj stalo posedlostí, která ovládla jeho život.

Matthews se na něj spiklenecky usmál a pak se podíval na děvče, které se sehnulo pro míč. Povzdechl si. Eckhard se zahleděl stejným směrem a přikývl.

Děvče se postavilo. Eckhard prohodil: "To je Nancy. Je jí devět - chodí do páté."

"Hezká. Nemáte náhodou nějaké její fotky?"

"Mám," přiznal Eckhard a odmlčel se. "Jestli si pamatuju dobře, má na nich sukýnku a halenku."

Matthew pokrčil nos a zavrtěl rameny.

Zauvažoval, jestli chlap zabere.

Cvak.

Eckhard šeptl. "Vlastně na všech halenku nemá."

Matthews vydechl. "S sebou náhodou nějakou fotku nemáte, že?"

"Ne. A vy máte?"

Matthews řekl: "Mám je v počítači."

Jeden z jeho pacientů měl v počítači sedm tisíc pornografických obrázků dětí. Vyměňoval si je s ostatními pedofily, když seděl ve vazbě za pohlavní zneužívání. Ti k tomu bezostyšně používali počítač správce marylandské věznice. Vězni se do něj podařilo uložit kódovaný program, aby se k souborům nikdo nepovoláný nedostal.

FBI se však podařilo kód rozluštit a navzdory ochotě postiženého podstoupit léčení dostal dalších deset let vězení.

Matthews řekl: "Nemám jich ve sbírce zase tolik. Asi jen čtyři tisíce."

Eckhard vykulil na Matthewse oči. Pak si dlouze a závistivě povzdechl:

"No..."

Matthews dodal: "Mám i nějaké videokazety, ale jen kolem stovky."

"Stovky?"

Eckhard se ošil a Matthews věděl, že má učitele v hrsti. Naprosto. Nejspíš si teď myslí: V nejhorším případě je to past. U soudu bych to vyhrál. Nějak se z toho vykrotím, a když bude nejhůř, odstěhuju se do Thajska... Matthews jako terapeut neustále žasl, jak snadno se lidé nechají přesvědčit.

S lapenou rybou je však třeba opatrně nakládat.

"Připadáte mi nějaký zasmušilý...", začal Matthews. "Musím se přiznat, že jsem sám trochu nervózní. Neznám vás, ale mám z vás dobrý pocit. Možná bychom si mohli vzájemně pomáhat... Ukážu vám pár vzorků."

Učitel zasvítily žádostivostí oči.

Vždycky ty oči.

"To by bylo prima. Fajn, když budete tak laskav," vyhrkl a vzrušeně odkašlal.

Jak dojemné...

"Mohl bych vám dát cedéčko do počítače," navrhl Matthews.

"Jasně, to by bylo skvělé."

"Bydlím jen tři bloky odsud. Zaběhnu domů pro nějaké vzorky."

"Fajn."

"Ano, ale...", řekl Matthews zmařeně a odmlčel se. "...mám jen děvčata."

"Ano. To je fajn," řekl Eckhard bez dechu. V koutku úst mu zůstala slina. Zoufale se zeptal: "Mohl byste pro ně dojít hned?"

"Jistě. Hned jsem zpátky," řekl Matthews a vydal se na cestu.

Ohlédl se a uviděl, jak se učitel přihloupě usmívá, toužebně se rozhlíží po dvoře a palcem hladí jednorázový foťák.

V obchodě Matthews zašel rovnou k telefonnímu automatu a vytočil 911.

Když se ozval policejní dispečink, rychle vyhrkl: "Pošlete ihned někoho na Markus Avenue! K hřišti za Jeffersonskou střední školou."

Popsal Eckharda a řekl: "Odtáhl malé děvčátko do uličky a vytáhl si z kalhot penis. Pak udělal několik fotek. Slyšel jsem, jak ji přemlouval, aby šla k němu domů. Říkal jí, že má v počítači spoustu fotek děvčátek, jako je ona. Víte, holčiček, které to dělají... Bože, to je odporné! Pospěšte si! Vráť se zpátky a dám pozor, aby mezitím neutekl."

Zavěsil dřív, než se dispečer stačil zeptat na jeho jméno.

Matthews si sice nebyl jist, zda snímky plně oděného děvčátka na školním hřišti vedle fotek ztopořeného penisu (Matthewsova vlastního - vyfotil ho v obchodě před dvaceti minutami) byly dostatečným důkazem pro žalobu, ale věděl, že jakmile policie sežene povolení k domovní prohlídce, Eckhard bude na dlouhou dobu mimo hru.

A jako svědek naprosto nedůvěryhodný.
Už cestou ke svému autu Matthews slyšel policejní sirény.
Fairfaxská policie evidentně chránila zájmy dětí velmi vážně.

Tate a Bett dorazili na školní hřiště a obloukem se vyhnuli hlavní budově pro případ, že by člen ochranky nakoukl do knihy záznamů a zjistil, že v ní chybí dvacet stránek.

Zdálo se, že volejbalový trénink zrušili. A nikdo vlastně nevěděl proč. Většina školního hřiště zela prázdnotou, ačkoli na nebi nebyl ani mráček.

Zeptali se tedy dvou studentů, zda Eckharda neviděli. Tvrdili, že ne.

Nějaká dívka jim řekla: "Přišly jsme na trénink."

"Volejbalu?"

"Ano. Kdosi nám řekl, že trénink odpadá a že máme jít domů. Je to nějaký divný."

"Pana Eckharda jste neviděli?"

"Prý někam musel odjet, ale neřekli kam. Nechápu to - před chvílí tady byl. Je tady vždycky - ještě nikdy nechyběl."

"Nevíte, kde bydlí?"

"Myslím, že je z Fairfaxu."

"A jaké má jméno?"

"Robert."

Tate zavolal na informace, vyžádal si jeho číslo a vymáčkal ho na mobilu. Nikdo však telefon nebral. Nechal zprávu na záznamníku.

Chvilí se rozhlížel po školním dvoře a zamyslel se.

Pak se zeptal bývalé manželky: "Kde se poflakovala?"

"Poflakovala?" zeptala se Bett nepřítomně.

Všiml si, že upřela oči na dceřin trpký dopis.

"Po škole si vyrážela s přáteli."

Vzhlédla. "Někam do okolí, však to znáš."

"Ale kam? Zajedeme tam a zeptáme se, jestli ji někdo neviděl."

Dlouze váhala a nakonec řekla: "Nejsem si jistá."

"Nejsi?" zeptal se Tate překvapeně. "Copak ty nevíš, kam chodí?"

"Ne," odpověděla Bett podrážděně. "Často to nevím. Je to sedmnáctileté děvče s řidičákem."

"Takže ty nevíš, kde trávila odpoledne..."

"Často jsem to nevěděla," vrhla na něj zlostný pohled. "Tady to nechodí jako na vesnici, Tate."

"Já jen..."

"Megan je zodpovědné děvče. Ví, kam chodit a kam ne. Věřím jí."

K autu se vraceli mlčky. Bett zvedla telefon, otevřela notýsek a začala obvolávat Meganiny přátele. Alespoň že má telefonní čísla na kamarádky, když už ne na její kluky, pomyslel si. Stále ho štvalo, že Bett o dceři neví tak základní a důležité informace.

Když dorazili k autu, telefon schovala. "Nejradši chodila do nějaké hospůdky, které se říká Coffee Shop. Je poblíž Trasy 50," řekla Bett vítězoslavně. "Spokojen?"

Skočila do auta a zkřížila ruce na prsou. Beze slova pak zamířili po dálnici na sever.

14

Tate přibrzdil na deset kilometrů v hodině a hledal na zaplněném parkovišti volné místo.

Našel místočko mezi Harley-Davidsonem a dodávkou polepenou americkými vlaječkami. Naleštěným lexem opatrně vjel do úzkého prostoru.

Oba se zahleděli na drsné muže a ženy s potetovanými těly, v riflových oblecích, ve vysokých botách, kteří vzdorovitě v dlaních svírali lahve s pivem. Na druhém konci parkoviště se scházela odlišná parta - mladší hoši s dlouhými vlasy, děvčata ostříhaná na ježka v pytlovitých kalhotách a vytahaných trikách, tělo samý piercing. V očích měli tupý výraz. Vítejte v Coffee Shopu.

"Tady?" zeptala se Bett. "Ona chodila sem?"

To snad ne, pomyslel si Tate.

Podívala se do poznámek. "Na padesátce poblíž Walney. Je to ono. Ježíšmarjá!"

Tate se podíval na bývalou ženu. Zděšený výraz v jejím obličeji však nikterak nezmírnil jeho vztek. Jak mohla dopustit, aby Megan chodila do takových míst? Copak ji nekontrolovala? Vlastní dceru...

Tate otevřel dveře a chystal se vystoupit. Bett si odepnula pás, ale Tate úsečně řekl: "Počkej tady."

Zamířil k nejbližšímu hloučku - k motorkářům; zdáli se mu míň otupělí než ti flákači na druhém konci parkoviště.

Nikdo z těch; kterých se ptal, však Megan neznal. Značně se mu ulevilo. Třeba šlo o nějaký omyl. Možná Meganina kamarádka myslela nějaký úplně jiný Coffee Shop.

Na druhém konci parkoviště se Tate protlačoval davem mládeže v kostkovaných košilích, leviskách a vysokých martenskách. Dívky měly krátká trička nad pupík a kontrastní podprsenky. Vlasy měly většinou dlouhé, s pěšinkou uprostřed - jako Megan. Na prsou se jim pohupovaly symboly míru.

Tateovi připomněly dobu jeho dospívání - začátek sedmdesátých let.

"Megan? Jasně že ji znám," řekla štíhlá dívka s cigaretou v puse, která však byla příliš mladá na to, aby si cigarety mohla kupovat sama.

"Neviděla jste ji tady někdy v poslední době?"

"Bejvá tu večer často, ale minulý týden jsem ji neviděla. A co jste zač?"

"Jsem její otec. Je nezvěstná."

"Páni! To je fakt blbý!"

"Jak se dostala dovnitř? Vždyť jí bylo teprve sedmnáct."

"Hm, to nevím."

To znamená, že měla falešnou průkazku.

Zeptal se: "Nevíte, jestli se tady po ní někdo neptal? Nebo jestli ji nesledoval?"

"Nemám páru. Ale my dvě jsme nebyly moc velké kámošky. Zeptejte se Sammyho! Hej, Sammy!" křikla a Tateovi vysvětlila: "Tak trochu to spolu táhli."

Otočil se k nim vysoký hoch a znepokojeně si Tatea změřil. Odhodil papírový kelímek za odpadkový koš a zamířil k nim. Byl vysoký asi jako Tate, měl uhrovitý obličej a na hlavě měl naraženou baseballovou čepici kšiltem dozadu. Měl u sebe pager a mobil.

"Hledám Megan McCellovou. Znáte ji?"

"Jasně."

"Viděl jste ji tady v poslední době?"

"Tento týden tady byla."

"Chodí sem často?"

"Jasně, poflakuje se tady. Ona, Donna i Amy."

"A co ten její chlapec?"

"Ten černý frajer z Masonu?" zeptal se Sammy. "Ten, co se s ním rozešla? Ne, tohle není jeho parketa. Viděl jsem je spolu, myslím, jen jednou."

"Ptal se tady na ni někdo - chlap v šedém autě - sledoval ji?"

Sammy se zasmál. "Jo, byl tady. Minulý týden jsem tady stál s Meg a ona řekla: 'Co chce? To je zas on.' A já jí na to řek: 'Chceš, abych mu dal do držky?' A ona na to: 'Jasně.' Šel jsem teda k tomu autu, ale ujel."

"Viděl jste ho?"

"Ne moc zblízka. Běloch ve vašem věku, možná trochu starší."

"Všiml jste si značky?"

"Ne. Ani jsem si nevšiml, ze kterého je státu. Jenom vím, že to byl mercedes - nevím, jaký model. Kdo si má ty zatracené čísla pamatovat? Americký auta maj jména, německý jen čísla."

"Nevíte náhodou, co to bylo za chlapa?"

"No, já tu šil, ale Meg o tom nerada slyšela. Radši jsem to nerozebíral."

Tate zavrtěl hlavou. "O čem nerada slyšela?"

"Vždyť víte."

"Ne, to tedy nevím!" vybafl Tate. "Co mám vědět?"

"No, jen..." Sammy zvedl ruce. "O tom, co dělávala. Napadlo mě, že dostal chuť na další číslo a sledoval ji až sem."

"Číslo? Nerozumím. Co tím myslíte?"

"Napadlo mě, že on a Megan spolu... Chápete? No a on zas dostal chuť."

"O čem to mluvíte?" opakoval Tate.

"O čem bych asi mluvil?" odpověděl mladík zmateně. "Že ji šoustal a nejspíš se mu to líbilo."

"Chcete mi namluvit, že měla čtyřicetiletého přítele?"

"Přítele?" zachechtal se Sammy. "Kdepak, já jsem mluvil o zákazníkovi."

"Cože?"

"Jasně, ona..."

Hoch měl pravděpodobně o deset, patnáct kilo víc než Tate, ale prací na farmě člověk získá sílu. Za dvě vteřiny mladík ležel bez dechu na zádech. Zvedl obě ruce a kryl si tvář před Tateovou pěstí.

"Co to sakra meleš?" zařval vztekale právník.

Sammy na něj křikl také: "Nechte toho, chlape! Nic jsem neproved! Hej..."

"Chceš říct, že provozovala sex za peníze?"

"Ne! Já jsem hergot nic neřekl! Už ani neceknu!"

Těsně za ním se ozval dívčí hlas - byla to táž blondýnka, s níž hovořil předtím. "O nic velkého nešlo. Bylo to před pár lety."

"Před pár lety? Proboha, vždyť je jí teprve sedmnáct!"

Tateovi klesla ruka. Vstal a oprášil se. Pak se podíval na lidi před barem, kteří na něj civěli. Mohutný vyhazovač s knírem se tvářil pobaveně.

Bett vyskočila z auta a zděšeně zírala na bývalého manžela.

Mávl na ni, aby zůstala v autě.

Sammy řekl: "Proč to do prdele děláte, chlape? Já ji nešukal. A před časem toho nechala. Ptal jste se mě, co si myslím. Já vám to jen řekl. Prostě mě napadlo, že ji ten chlápek chtěl zas. Ježíšmarjá!"

Děvče řeklo: "Sorry, pane, ale ona byla na starší chlápy. Ochotně platili - ale klídek, bylo to v pohodě."

"V pohodě?" zeptal se zkoprněle Tate.

"Jasně, vždycky používala gumu."

Tate na ni chvíli civěl a pak odešel zpátky do auta.
Sammy vstal a zdvihl ze země pager, který mu vypadl při bitce.
"Běž do prdele, chlape! Co seš vůbec zač?"
Tate se otočil a vybafl: "Jsem její otec."
"Otec?" zeptal se hoch zamračeně.
"Jo, její otec."
Sammy se podíval na děvče, které jen pokrčilo rameny. Hoch namítl:
"Meg tvrdila, že nemá otce."
Tate se zamračil a Sammy pokračoval: "Říkala, že je právník nebo něco podobného, ale prý utekl, když jí bylo šest. Od té doby o něm neslyšela."
Tate se v autě vztekle Bett zeptal: "Tys nevěděla, že sem chodí?"
"Už jsem ti řekla, že ne. Myslíš, že bych jí dovolila na takové místo chodit?"
"Já si jen myslím, že bys asi měla vědět, kde se potlouká. Aspoň občas."
"Tak ty si jen myslíš... Víš, kdy tohle lidi říkají?"
"Co tím...?" začal.
"Říkají to tehdy, když si myslí, že bych měla setsakra dobře vědět, kde je."
"Vůbec jsem to tak nemyslel," odsekl Tate.
Ačkoliv měla pravdu.
Výrazili na dálnici, až jim od pištících pneumatik odlétával šterk. Coffee Shop nechali daleko za zády.
Nakonec se zeptala: "Co to mělo znamenat?"
Neodpověděl jí.
"Tate? Kvůli čemu ses s tím hochem pral?"
"To nechťj vědět," řekl zasmušile.
"Řekni mi to!"
Zaváhal, ale pak jí to musel říct. "Myslel si, že ten chlápek v šedém autě byl její zákazník."
"Zákazník?"
"Meganin zákazník."
"Cože...? Bože, přece tím nechceš říct...?"
"Přesně tak mi to řekl ten hoch. A to děvče tvrdilo totéž."
"To je ohavnost! Jsi odporný..."
"Já? Jen ti tlumočím, co mi řekl."
Po tvářích jí stékaly slzy. "To by neudělala. To není možné!"
"Oni si to zřejmě nemyslí. Měl jsem dojem, že to dělala docela často."
"Jak můžeš tohle říct, Tate!"
"Prý to dělala před pár lety. V patnácti."
"Jsem si jistá, že ne."
Přepadla ho zlost. Křečovitě svíral volant. "Jak jsi to mohla nevědět? Cos dělala tak důležitého, že sis nevšimla kondomů v dcefině kabelce? Copak jsi nekontrolovala, kdo jí volá? Nevšimla sis, v kolik hodin chodí domů? O půlnoci? V jednu? Nebo snad ve dvě?"
"Přestaň!" vykřikla Bett. "Nenapadej mě. Není to pravda! Je to nějaké nedorozumění. Až ji najdeme, vysvětlí nám to."
"Oni si myslí..."
Zaječela: "Je to lež! Jen nějaký drb. Tak je to! Drb. Nebo mluvili o někom jiném."
"Mluvili o Megan a tys měla..."
"Ty mě obviňuješ? Nemůžu za to! Třeba jsi mohl v jejím životě hrát důležitější roli!"
"Já?" vybafl.
"Jasně - tvoje šťastná rodinka se nevyvedla, jak jsi chtěl. Je mi to líto, Tate, ale občas jsi na ni mohl dohlédnout."
"Dělal jsem to. Platil jsem každý měsíc..."
"Já jsem proboha přece nemyslela peníze! Víš, jak často se mě ptala: „Proč mě tatínek nemá rád?“ A já jí odpovídala, že to není pravda, že má jen moc práce se svými případy. A pak jsem jí vysvětlovala, že je těžké chovat se jako opravdový táta, když je s mámou rozvedený. A taky jsem..."
"Trávíval jsem s ní Velikonoce a čtvrtého července."
"Měl bys slyšet, jaké mi po svátcích podávala hlášení," zasmála se chladně.
"Co tím myslíš? Nikdy si nestěžovala."
"Musíš někoho znát, než si mu začneš stěžovat."
"Bral jsem ji na nákupy," řekl. "Pokaždé jsem se ji ptal na školu. Já..."
"Mohl jsi udělat víc. Mohli jsme se nějak dohodnout, snažit se chovat tak trochu jako rodina."
"Bylo by to peklo," odsekl.
"Lidi to dělávají v mnohem horších situacích."
"A co jsem měl dělat? Stavět se k tomu jako ty?"
"Tady nejde o mě," vyhrkla.
"Zjevně jde. Jsi její matka. Chceš, aby někdo jiný napravoval to, co jsi dělala? Nebo snad nedělala?"
"Dělala jsem, co jsem mohla!" vzlykla Bett. "Byla jsem na to sama."
"Ale nebyla. Mělas ty své přítelíčky..."
"To jsem snad měla žít v celibátu?"

"Ne, ale měla být především matka. Měla sis všimnout, že má problémy."

Tate si nemohl pomoci. Musel si vzpomenout na Bettinu sestru Susan. Zoufale toužila po dětech, kdežto Bett se k nim chovala vždy lhostejně. Po smrti manžela Harrise se Susan nastěhovala k muži - který prý byl sprostý a snad i napůl šílený. Byl však svobodný - rozvedený nebo vdovec - a měl dítě. Susan snášela leccos jen proto, aby udržela jeho chlapečka u sebe; strašně chtěla být matkou.

Po rozchodu se ukázalo, že milenec je nebezpečný maniak.

Sledoval ji, ale i tehdy Susan litovala, že přišla o jeho dítě.

Tate teď litoval, že Bett neměla stejné city vůči Megan.

"Všimla jsem si, že není šťastná," přiznala Bett. "Jenže kdo sakra je? Co jsem měla dělat? Mávnout kouzelným proutkem?"

Tateova zlost se však nedala zmírnit. "Přesně tak si představuješ výchovu! Jasně. Říct nějaké zaklínadlo, podívat se do křišťálové koule. Nahlédnout do karet."

"Přestaň s tím! S těmi pitomostmi jsem přestala už před léty... Snažila jsem se být dobrá matka. Snažila jsem se!"

"Opravdu?" žasl nad tím, že něco takového vyřkl. "Víš jistě, že jsi nehledala svého prince? Je to snazší než měnit plíny, pomáhat s domácími úkoly nebo hlídat, jestli po škole chodí domů. A pohlídat ji, aby nešoustala..."

"Snažila jsem se... snažila..." vzlykala rozechvěle Bett.

Tate si uvědomil, že uhání sto padesátkou. Zpomalil, zhluboka se nadechl a pak ještě jednou.

Dlouho bylo ticho. Do očí se mu také vehnaly slzy. "Poslyš, je mi to líto."

"Snažila jsem se... Chtěla jsem... Chtěla jsem..."

"Bett, je mi to líto."

"Já jsem taky chtěla rodinu," šeptla a otřela si tvář rukávem halenky. "Poznala jsem pana soudce a jeho ženu, tebe i zbytek rodiny Collierů. Nemluvila jsem o tom jako ty, ale také jsem chtěla rodinu. Pak se to prostě stalo..., však víš."

"Ztratil jsem nervy. Já nechtěl... Máš pravdu. Ty děti... nejspíš to byly jen drby."

Jeho slova však přišla pozdě. Bolest v ní zůstala. Napadlo ho, jestli se teď rozejdou a už spolu nikdy nepromluví.

Nejspíš ano.

Kupodivu si uvědomil, že ho tahle myšlenka rozesmutnila. Dokonce i vyděsila, přestože neměl ponětí proč.

Uplynula dlouhá chvíle.

Bett promluvila jako první. Překvapilo ho, když rozumným a klidným hlasem řekla: "Možná je pravda, co jsi o ní slyšel,

Tate. A možná je to částečně i moje vina. Ale lidi se mění, mohou se změnit."

Pokračovali dál mlčky. Bett zavřela oči a opřela si hlavu o opěrku.

Člověk může pochybovat o tom, co slyší.

Může pochybovat i o tom, co vidí.

"Bett? Promiň."

O svých činech však...

"Bett?"

Ona však neodpověděla.

15

Usoudila, že v cele to pro ni bude nejbezpečnější.

Kdyby ji Peterův otec - Aaron Matthews - chtěl zabít, mohl to velmi snadno udělat už předtím. Nemusel ji tady ukrývat, nemusel jí kupovat tolik jídla. Pochopila, že jí nechce ublížit.

Ale syn... Ten pro ni představoval hrozbu. Potřebovala se před ním chránit. Zůstanu v cele Bláznivé Megan, dokud nevymyslím, jak se odsud dostanu, umínala si.

Rozevřela jeden z pořadačů, který sebrala v Peterově pokoji.

V pološeru si prohlížela stránky a snažila se najít něco, co by jí pomohlo. Možná je nemocnice kousek od města. Najdu tady fotografie nebo brožury nemocnice a okolí? Třeba mapu. Kdybych založila oheň, mohli by si lidé všimnout kouře.

Nebo objevím ventilační šachty a nouzové východy. Vzpomněla si na zamčené dveře s nápisem Sklep v jedné z chodeb. Kdyby se mi podařilo rozbít zámek na dveřích, našla bych v podzemí východ?

Hergot, to je chytrý, žasne Bláznivá Megan.

Ššš...

Megan se podívala do papírů, které ležely na hromádce.

...pacientka Viktorie Skellingová, 37 let, paranoidní schizofrenička, byla nalezena mrtvá ve svém pokoji 23. dubna, v 6.20 hodin.

Příčina smrti: udušení, vdechnutí vláken matrace. Městská policie (viz přiložená zpráva) potvrdila, že se jedná o sebevraždu.

Pacientka Skellingová se prokousala plátnem matrace a vytáhla z ní chomáče výplně. Vdechla přibližně třicet gramů materiálu, který jí uvízl v hrdle. Pacientka měla předepsán thorazin a haldol, takže halucinogenní stavy lze vyloučit. Zdravotnický personál její stav téhož rána označil za dobrý, ale po setkání s ostatními pacienty ji přepadla deprese a rozčilila se.

Stěžovala si, že si pro ni přišly krysy. Tvrdila, že jí rozzvývají ňadra (její předešlé halucinogenní stavy se týkaly sání mléka z otrávených ňader). V době večere se opět uklidnila a celý večer strávila ve společenské místnosti. Do postele

uléhala v nezvykle mrzutém stavu, takže personál zvažoval, zda ji nenechá přenocovat na samotce. Dostala silnou dávku haldolu a byla uzamčena v pokoji ve 22.00 hodin. Řekla jen: "Je načase postarat se o krysy. Vyhrávají, pořád vyhrávají." Nazítí byla nalezena mrtvá...

Hrůza, pomyslela si Megan a Bláznivá Megan současně.
Listovala dalšími stránkami.

...Pacient Matthews (č. 97-4335) byl poslední, kdo ji viděl naživu. Oznámil, že se mu zdála "celá vystrašená".

Takže Peter, syn Aarona Matthewse, tady byl hospitalizován.
A po uzavření nemocnice ho sem otec zřejmě přivedl zpátky.
Nechápala však proč. Možná se tady cítil jako doma. Možná chtěl mít duševně vyšinutého syna poblíž.
Prolistovala další zprávu a dozvěděla se, že sebevraždu spáchal další člověk.

...Tělo pacienta Garbera (č. 78-7547) bylo nalezeno za hlavní budovou. Pitva prokázala, že spolykal zahradní hadici a pustil naplno vodu. Tlakem vody se mu protřhl žaludek a téměř metr střev.
Zemřel na následky vnitřního krvácení a šoku. Přestože se v jeho blízkosti vyskytovalo několik pacientů (Matthews, číslo 97-4335 a Ketter, č. 91-3212), nebyli schopni podat žádné další informace.
Soudní lékař určil, že šlo o sebevraždu.

Megan si přečetla ještě několik dalších složek. Všechny měly podobný ráz - byly to zprávy o pacientech, kteří spáchali sebevraždu.

Jednu oběť našel v knihovně. Pacient zřejmě strávil hodiny trháním knih a časopisů, mezi nimiž se snažil najít dostatečně pevný papír, aby si jím přeřezal krční tepnu. Nakonec se mu to podařilo.

Otřásla se.

Další pacient seskočil ze stromu a polámal si krční páteř. Ten sice nezemřel, ale po celý zbytek života se nemohl hýbat.
Na dotaz, proč to udělal, řekl: "Po rozhovoru s ,některými pacienty jsem si uvědomil, jak zbytečně jsem žil, i to, že už to nikdy nebude lepší. Smrt mi měla přinést klid."

I v další zprávě stálo: "Pacient Matthews byl posledním člověkem, který viděl oběť živou." Správce napadlo, zda v tom neměl prsty, proto hoča vyslechli, ale žádná obžaloba nebyla vznesena.

Dalším čtením se dozvěděla, že zanedlouho po poslední sebevraždě se do celé věci angažoval reportér z Washington Times a napsal o tom zprávu. Státní dohled nad nemocnicemi se k záležitosti připojil a nemocnici nakonec zavřeli.

Megan však pochopila, že o žádné sebevraždy nešlo. Jak je možné, že si toho nevšimli? Peter Matthews zabil ostatní pacienty a zahradil stopy tak, aby jejich smrt vypadala jako sebevražda.

Prolistovala si zbytek složek a výstřižků.

Nenašla v nich nic užitečného. Schovala je pod postelí a uvažovala: Co mám dělat? Musí existovat...

Pak zaslechla kroky.

Nejprve je slyšela jen slabě.

Ach ne... Peter se vrací chodbou zpátky!

Předtím kolem jejich dveří jen prošel.

Kroky se blížily. Našlapoval lehce, jako by nechtěl dělat hluk.

Zaslechla však jeho dech a vzpomněla si na fotku s chlapcem nahánějícím hrůzu - na jeho pokřivená ústa, bílý jazyk v koutku úst.

Vybavila si poskvrněná prostěradla a napadlo ji, zda se nepotlouká po nemocnici, nehledá ji a přitom nemasturbuje...

Otřásla se a rozplakala. Pomalu se přiblížila ke dveřím, přiložila na ně ucho a zaposlouchala se.

Nic se za nimi neozývalo.

Že by...?

Na dveře kdosi silně zabušil. Uskočila a poklesla v kolenou.

Další bušení a něčí šepot: "Megan..." V tomto jediném slově slyšela chtíč, zoufalství a touhu. "Megan..."

On ví, že jsem tady... A ví, kdo jsem!

Peter zalomcoval klikou. Následovalo několik nárazů do zámku - snad cihlou nebo baseballovou pálkou.

Prosím, ne... Proč mě tu s ním Matthews nechal o samotě?

Jakkoli doktora nenáviděla, modlila se, aby se vrátil.

"Meganannnnnnnnnn?" ozvalo se, jako by se hoch smál.

Zaslechla ránu do dveří a pak další. Najednou zrezivělá kovová tyč prorazila dřevěné dveře a zůstala v nich trčet. Ve chvíli, kdy Peter vytahoval kov ven, Megan odběhla do koupelny a přitiskla se ke zdi.

Slyšela za dveřmi jeho dech a věděla, že se dívá dírou dovnitř.

Hledal ji.

"Megan..."

Ze svého úhlu pohledu však nemohl vidět, že vedle místnosti je koupelna.

Snad celou věčnost poslouchala jeho chlípny dech, ale nakonec přece jen odešel.

Chystala se vrátit do pokoje, ale pak se zarazila.

Opravdu odešel? zauvažovala.

Rozhodla se, že raději počká, až se setmí. Co kdyby Peter čekal před dveřmi a uviděl ji? Kdybych díru zacpala; poznal

by, že jsem v pokoji byla, uvažovala.
Seděla na toaletě se svěšenou hlavou a plakala.
No tak, holka. Vstaň.
Nemůžu. Ne, já nemůžu. Bojím se.
No jistě, že se bojíš, plísnila ji Bláznivá Megan. Ale co s tím má tohle společného? jen se na to koukni. Koukni se do okna koupelny.
Megan se podívala do okna koupelny.
Ne, tohle je pitomost.
Víš, co musíš udělat.
To nezvládnou, řekla si Megan. Prostě to nezvládnou.
Vážně? A co jiného ti zbývá?
Megan vstala, odešla k oknu. Prostrčila ruku mřížemi a dotkla se špinavého okna.
Nemůžu.
Jasně že můžeš!
Megan se vplížila zpátky do místnosti a modlila se, aby Peters nestál za dveřmi a nepozoroval ji. Zašmátrala pod postelí s pocitem, že vytáhne hrst krys. Našla však jen pořadač, který hledala.
Vrátila se do koupelny, povolila okno a zatlačila pořadačem o sklo.
Pak o poznání silněji, až se napříč oknem objevila prasklina.
Když znovu přitlačila, sklo se roztříštilo. Protáhla pěst zpátky ve chvíli, kdy ostré stěpiny dopadly na okenní parapet.
Vytáhla asi dvacet centimetrů dlouhý, trojúhelníkový úlomek skla připomínající nůž. Vzala si příklad ze smutného konce Viktorie Skellingové a zuby rozpárala matraci. Omotala si látkou konec střepe a vyrobila si tak rukojeť.
Dobré, pochválila ji Bláznivá Megan pyšně.
Mnohem lepší, pomyslela si Megan: Je to skvělé! Běž do prdele, doktore Matthews. Cítím se skvěle! Připomnělo mi to, co jsem cítila, když jsem rodičům psala v Hansonově ordinaci ty dopisy.
Děsily mě, bolely, ale byly naprosto upřímné.
Skvělé!
A co teď? přemítala Bláznivá Megan.
"Odrovnám toho kluka nožem," odpověděla Megan nahlas. "Pak mu seberu klíče a padám odsud."
Pozor, děvče! prohodila Bláznivá Megan. Ale co psi?
Ti sice mají ostré zuby, ale já je mám také, pomyslela si a zvedla dramaticky střepe do výše.
Na Bláznivou Megan učinila velký dojem.

"Támhle je nějaká dodávka."
"Dodávka?" zeptala se Bett.
"Sleduje nás," pokračoval Tate, když projížděli kolem Sk Chalet v Chantilly.
Bett se už už chtěla ohlédnout.
"Neotáčej se," řekl.
Zůstala tedy sedět. Upřela pohled na své ruce a špičkami prstů si přejížděla po světle fialkovém laku na nehtech. "Víš to jistě?"
"Docela jistě. Má bílou barvu."
Tate pomalu objel nákupní centrum, zabočil na Trasu 51 a rychle ujížděl na východ. Zajel k obchodnímu domu, zastavil u Starbucks a vystoupil. Koupil dva čaje s našlehaným mlékem a vrátil se do auta.
Chvilí popíjeli, ale když mezi ně a dodávku vjel červený Ford Explorer, Tate šlápl na plyn, projel kolem obchůdku s knihami a zamířil zpátky na Trasu 50, jenže v opačném směru.
Zařadil se do pravého pruhu, ale postřehl, že mají bílou dodávku stále za sebou.
"Jak to udělal?" podívoval se Tate nahlas.
"Jede pořád za námi?"
"Jo, a je setsakra dobrý."
Pokračovali v cestě na západ, minuli Trasu 28, která představovala dělicí čáru mezi civilizací a zemědělskou oblastí táhnoucí se až k horám.
"Co uděláme?"
Tate však neodpověděl, jako by otázku ani neslyšel. Hleděl na velký nápis, který hlásal:
POZEMEK BUDOUCÍHO PARKU SVOBODY...
Nahlas se rozesmál.
Jak podivné - všiml si nápisu zrovna ve chvíli, kdy je sledovala nějaká dodávka. To je náhodička, řekl si. Bett - ta stará Bett - by samozřejmě tuto shodu připisovala hvězdám, duchům, minulým životům nebo něčemu podobnému. Na tom však nezáleželo.
Tyto dvě věci si prostě spojil a konečně měl pořádnou stopu.
"Co děláš?" vykřikla zděšeně, když s chechtotem prudce otočil auto do protisměru.
"Jen mě něco napadlo. Stavíme se ke mně domů. Musím si tam něco vyzvednout."
"Ach tak. Co?"
"Zbraň."
Bett se k němu otočila a pak odvrátila zrak. "Myslíš to vážně, že?"
"Jo. Smrtelně vážně."

Před pár lety, když Tate pracoval na obžalobě případu vraždy jamajského drogového překupníka v restauraci Wendy na předměstí Burke, strčil Konnie Konstantinatis hlavu do Tateovy kanceláře.

"Je načase, aby sis nějaký taky pořídil."

"A co?"

"Revolver, protože u toho stačí jen zamířit a střílet. Nejsi typ, který by dokázal zápasit se zásobníkem a podobnými věcmi."

"Co je to zásobník?"

Tate samozřejmě žertoval. Každý právní zástupce ve Virginii o zbraních věděl své, ale faktem bylo, že Tate je znal jen zběžně.

"Pan soudce" zbraně neměl v lásce a neviděl potřebu nějakou vlastnit.

Věřil, že se bez ní na venkově obejde.

Konnie však zápornou odpověď odmítal, takže se Tate stal do týdne vlastníkem úplně obyčejného šestiranného revolveru Smith&Wesson, ráže 38, ale na radu Konnieho nabitého vždy jen pěti náboji.

Revolver ležel tři nebo čtyři roky na stejném místě pod zámek v Tateově stodole. Vřítel se na příjezdovou dráhu, vyskočil z auta a všiml si, že svou šílenou rychlostí setřásl bílou dodávku, aniž to měl v úmyslu. Zaběhl do stodoly, našel na kroužku klíč a po troše zápolení zámek na kufru povolil. Naolejovaný revolver byl uložen v pouzdře. Vyňal jej, otřel a zastrčil do kapsy.

Bett se ho v autě ustrašeně zeptala: "Máš ho?" Otázku vyřkla podobně jako studentka, která se ptá svého přítele, zda má u sebe kondom.

Přikývl.

"Je nabitý?"

"Aha." Zapomněl se podívat. Vytáhl tedy revolver a chvíli s ním zápasil, než si vzpomněl, jak se vysouvá zásobník. Vykukovalo z něj pět stříbrných nábojů.

"Jo."

Zaklapl jej a strčil si revolver zpátky do kapsy.

"Nemůže samovolně vystřelit, že?"

"Ne." Všiml si, jak na něj Bett civí. "Copak?" zeptal se a nastartoval lexus.

"Jsi... Naháníš mi strach."

Chladně se zasmál. "To taky chci. Jedeme."

Dorazili až do Manassasu na Grant Avenue k sídlům, která patřila právníkům a lékařům. Budovy se starobylými sloupy a garážemi byly obklopeny rozlehlými pozemky. Tate Collier zamířil k největšímu z nich - k bílému domu vybudovanému v koloniálním stylu na čtyřákové pozemku.

"Kdo tady bydlí?" zeptala se Bett opatrně při pohledu na obrovské sídlo.

"Člověk, který ví, kde je Megan."

"Zavolej Konniemu," řekla.

"Na to není čas," zamumlal a vjel na příjezdovou cestu. Projel kolem dvou mercedesů - postřehl, že ani jeden nemá šedou barvu - a zastavil pouhý metr a půl od vstupních dveří, až málem shodil z podstavce lví sochu.

"Tate!"

Tate však nevšímavě vyskočil z auta.

"Počkej tady."

Rozzuřeně zabušil levou rukou na dveře a pravou svíral rukojeť revolveru.

Dveře otevřel mohutný, asi třicetiletý svalovec v khaki oblečení.

"Chci ho vidět," zahučel Tate.

"Kdo jste?"

"Chci mluvit se Sharpem, a to ihned."

Nemám vytáhnout revolver? Nebo bude lepší počkat na dramatičtější okamžik?

"Pan Sharpe má teď práci v..."

Tate vytáhl zbraň z kapsy. Zamával jí před Sharpeovým asistentem či tělesným strážcem, který zděšeně couvl s rukama nad hlavou.

"Ježíšikriste!"

"Kde je?"

"Počkejte, pane, nevím, kdo jste, ani co tady pohledáváte, ale..."

"Co se děje, Jimmy?" ozvalo se shora.

"Máme tu problém, pane Sharpe."

"Navštívil nás Tate Collier," zvolal nahlas Jack Sharpe. Díval se na pistoli, jako by Tate držel v ruce síťku na motýly.

"Co tě sem přivádí, Colliere?" Zasmál se - opatrně, pochopitelně, ale přece to byl smích.

"To on řídil bílou dodávku?" zeptal se a ukázal pistoli na chlapíka v khaki.

Ten zvedl ruce: "Opatrně, pane!" žádal úpěnlivě.

"Klid, Jimmy," zvolal Sharpe. "Nech ho být, Colliere. O jaké dodávce mluvíš?"

"To dobře víš," řekl Tate a zeptal se Sharpea: "Tehle zmetek řídil?"

"Co kdybys tu věc dal pryč, aby nikdo nepřišel k újmě. Promluvíme si... Ne, Jimmy, to je opravdu v pořádku."

"Jestli chcete, zastřelím ho, pane Sharpe."

Tate se ohlédl a zjistil, že se dívá přímo do ústí veliké chromované pistole, kterou Jimmy pevně svírá v ruce. Všiml si, že je automatická - se všemi těmi zásobníky, pojistkami a podobnými hračkami.

"Ne, nedělej to," řekl Sharpe. "Ten nikomu neublíží. Colliere, dej ten revolver pryč. Bude to tak pro všechny lepší." Jimmy stále mířil na Tateovu hlavu.

Tate rozechvělou rukou strčil revolver do kapsy.

"Pojď nahoru."

"Mám jít taky, pane Sharpe?"

"Ne. Myslím, že tě nebudeme potřebovat, Jimmy. Nepletu se, že, Colliere?"

"Myslím, že ne," řekl Tate.

"Pojď nahoru."

Tate po návalu adrenalinu vyšel bez dechu nahoru a následoval Jacka do prosluněné pracovny. Ohlédl se a všiml si, že na něj Jimmy stále míří.

Sharpe - v polyesterových modrých kalhotách a červené golfové košili - přešel přímo k věci. Žerty nechal stranou.

"Co to má sakra znamenat, Colliere?"

"Kde je moje dcera?"

"Tvoje dcera? Jak to mám vědět?"

"Kdo řídil tu bílou dodávku?"

"Předpokládám, že mi tím chceš naznačit, že tě někdo sleduje."

"Jo, někdo mě sleduje."

Když si Tate všiml cedulky s nápisem Park svobody, vzpomněl si, že si jeho klienti před týdnem stěžovali, že je někdo sleduje. Tate jim sdělil, že se nemají ničeho obávat, protože podobné praktiky jsou ve větších případech běžné (dodal ovšem, že by se neměli dopustit ničeho, co by nechtěli vidět nahrané na videokazetě).

"Někdo také sleduje mé klienty. A pravděpodobně i mou ženu..."

"Ačkoli jste rozvedení," poznamenal Sharpe.

"Jak to víš?"

"Něco málo si pamatuju."

"Takže pokud nás sleduješ..."

"Já?" tvářil se Sharpe jako nevinátko.

"...a nechal jsi sledovat i mou dceru, která čistě náhodou dnes zmizela."

Sharpe pomalu vytáhl z golfového pytle v rohu místnosti krátkou hůl a ťukl do jednoho z tuctu míčků, které měl poházené po zemi. Jamku minul.

"Na to, abych vyhrál soudní spor, si najímám právníky. Měl bys to vědět, když jsi s nimi nedávno vymetl soudní síň. Nikoho jiného si nenajímám."

Tate se zeptal: "Ani žádné špicly?"

"Špicly? To je fakt dobré. Jo, to je fakt dobré. Ne, Colliere. Neplatím si žádné špicly, ani soukromá očka. Co se stalo s tvoji dcerou?"

"Zmizela a já jsem přesvědčen, že v tom máš prsty."

Další úder. Zase vedle.

"Já? A proč? Ach tak - už chápu. Abych tě vytrhl z přípravy na čtvrtěční stání v Richmondu, mám pravdu?"

"Dává mi to smysl."

"Ale mně to smysl nedává. Nepotřebuju dělat takové věci, abych ti dal na frak. Ty fušerské advokáty, které jsi při líčení setřel, jsem vyrazil. Najal jsem si lepší hochy - Lamberta, Stonea a Burnse. Ti tě převálcují. Moc si nelichot'. Zničí tě."

"Teď mi pověz, Sharpe. O kolik přijdeš, když se Park svobody nepostaví?"

"Když park neprojde? Nepřijdu ani o cent." Pak se usmál. "Jenže částka, kterou bych si mohl vydělat, dělá osmnáct milionů. Není náhodou neetické, že jsi tady, když tu nemám svého právníka?"

Tate však řekl: "Kde je? Řekni mi to!"

"Nevím, o čem to mluvíš."

"Nech toho, Jacku. Myslíš si, že nic nevím o obhajobě, která vydírá klienty a právníky, aby odvolali žalobu?"

Sharpe si prohrábl bílé vlasy. Posadil se pod fotku, na níž je na osmnácté metě v Country Clubu, v němž jsou jen protestanti a běloši. A samozřejmě pouze muži - to je samo sebou.

"Já neunáším lidi, Colliere."

"A co ti, kteří pro tebe pracují? Ruku do ohně bych za ně nedal. Co třeba ten tvůj ředitel projektů - Wilkins? Osmnáct měsíců seděl v Lortonu."

"Byl tam kvůli papírům, Colliere, ne za únosy děvčátek."

"Kdo ví, koho si najali? Třeba nějakého maniaka, který děvčátka unáší. A možná ho to ještě baví."

"Nikdo si nikoho nenajal," řekl Sharpe, ačkoliv mu Tate viděl na očích, že zvažuje možnost, zda by některý z jeho lidí mohl Megan unést. Pět sekund v defenzivě se však Sharpeovi zdálo až příliš dlouhých. "V tichosti odsud vypadni, Colliere. Pokud vím - a to jsem jen venkovský balík -, říká se tomuhle chování nactiutrhaní nebo pomluva."

"Klidně to použij, Jacku, ale řekni mi, kde je."

"Štěkáš pod nesprávným stromem, Colliere. Budeš se muset poohlídnout jinde. Neuvažuješ normálně. Znáš Prince William stejně jako tvůj děda. Když vezmeš případ, jako je Park Svobody, hraješ si s ohněm. Tak to tady chodí, ale proboha nejsme na jihovýchodě! Sedmnáctileté holce bych neublížil. Měl bys už jít. Mám práci."

Tate, s bradou rozechvělou vztekem, se zahleděl na svého mnohem klidnějšího protivníka.

Jimmy se ještě ve dveřích zeptal: "Chcete, abych mu pomohl ven?"

Sharpe odpověděl: "Ne, jen ho odveď ke dveřím. Tak zatím, právníku. Příští čtvrtek v Richmondu. Doufám, že budeš ve formě. Roztrhají tě tam na cucky. Bude to prima podíváná."

Rétorika, napsal Platon, je univerzální umění k získání něčí mysli pomocí argumentů.

Jedenáctiletý Tate Collier poslouchal, jak "pan soudce" říká definici a škrťá sirkou, aby si zapálil dýmku. Už tehdy se rozhodl, že se jednou bude rétorikou zabývat. Ať už tím "pan soudce" myslel cokoli.

Na příležitost musel čekat tři roky, až se konečně jako nováček na střední škole dostal díky svému řečnickému umění (jak jinak?) do diskusního kroužku, přestože do něj měli přístup jen studenti z vyšších ročníků.

Diskusní kluby se tradovaly od počátku roku 1700, kdy vznikl na Harvardu takzvaný Spy Club. Asi o sto let později bylo založeno ženské sdružení v Oberlinu a ve všech koloniích se otvíraly stovky méně formálních, ale populárních společností, lyceí a kroužků.

V době Tateových studií už debaty patřily k běžným praktickým cvičením.

Účastnil se stovek národních diskusních soutěží. Stal se členem řečnických čestných spolků Delta Sigma Rho, Phi Rho Pi a Pi Kappa Delta a nyní byl aktivním členem Americké řečnické asociace a dalších.

Na univerzitě si vypiloval techniku, logické myšlení a argumentaci.

Příčina, následek, hlavní předpoklad, vedlejší předpoklad, závěr.

Likvidoval své cvičné soupeře a porazil všechny diskutéry z širokého okolí.

Díky svému talentu (a samozřejmě i díky dědečkovi - soudci) se dostal na právnickou fakultu. Když se před dokončením univerzity stal diskusním šampionem, starý "pan soudce" odcestoval do Charlottesville, aby jej viděl na vlastní oči řečnit. Jak předvídal, jeho vnuk diskusi vyhrál (byla to obtížná diskuse o kauze Watergate).

Soudce mu řekl, že zaslechl v publiku, jak někdo říkal:

"Jak to ten mladý Collier dělá? Vypadá jako nějaký vesničan, ale když spustí, je z něj někdo zcela jiný. Je to ďábelský řečník."

Neexistoval nikdo, kdo by se Tateu Collierovi vyrovnal. Přesto ho incident se Sharpem vyvedl z míry. Dovolil, aby ho ovládly emoce. Co se to se mnou děje? ptal se sám sebe. Jako bych ztrácel řečnický cit.

"Vybouchl jsem," zamumlal. A vysvětlil Bett, co se stalo.

"Má s tím něco společného?"

"Myslím, že ano. Byl úlisný jako úhoř. Asi mě čekal, přesto jsem měl dojem, že ho něco překvapilo."

"A co?"

"Nejspíš se stalo něco, s čím nepočítal. Jeho hoši by zřejmě Megan neunesli, ale nejspíš si na to někoho najali. Věděl, že jsme rozvedení, i to, že Megan má sedmnáct let. Jak by to mohl vědět, kdyby si o našich životech nic nezjišťoval?"

"Chceš o tom říct Konniemu?"

"To jistě, ale lidi jako Sharpe jsou moc mazaní. Nenechávají za sebou stopy."

Zvedla pistoli, kterou položil na palubní desku. S odporem ji strčila do přihrádky.

"To jsme ale páreček, co? Kolem nás se motají soukromí detektivové a dokonce používáme zbraň."

"Bett, omlouvám se za to, co jsem předtím řekl."

Zavrtěla hlavou. "Nemáš za co," řekla důrazně. "Měl jsi pravdu."

Chvilí jeli mlčky.

Bett si povzddechla a zamyšleně prohodila: "Jsi spokojen se svým životem?"

Podíval se na ni a odpověděl: "Jasně."

"To je všechno?"

"Jak jinak by se to dalo říct?"

"Mohl bys to říct přesvědčivěji," řekla.

"Život už je prostě takový - jednou nahoře, jednou dole."

"Nejsi osamělý?"

Tak o tohle se jedná... Někdy ženy zůstanou na noc, někdy odejdou.

Někdy se rozhodnou vrátit ke svým manželům či milencům, nechají mě kvůli jinému muži, někdy mluví o tom, že se rozvedou, některé jsou svobodné a čekají, až jim někdo navlékne prsten.

Některé ho představí svým rodičům i dětem, a pokud žádné nemají, mluví o tom, jak moc po dětech touží - a o tom, jak by si nejprve přály chlapce a pak děvče.

Postupně mizely z jeho života, takže většinu nocí trávil o samotě.

"Mám poměrně dost práce," řekl. "A ty?"

Rychle odpověděla: "Já taky. Bytoví architekti jsou teď žádání."

"Jistě," souhlasil. "A s Bradem ti to klapne?"

"Brad je moc milý. Je to opravdový džentlmen. Takových moc není."

Tys byl jedním z nich. Vlastně pořád jsi." Zasmála se.

"Vždy jsem čekala, až tě uvidím v některém televizním přenosu ze soudní síně," řekla. "Při obžalobách masových vrahů, teroristů a podobně. Kanál devět tě přímo zbožňoval. Bývaly tam s tebou skvělé rozhovory."

"To už je dávno."

"Proč jsi nechal právnické praxe?"

Pevně svíral volant v poloze za deset dvě a upíral zrak před sebe.

"Tate?" zeptala se znovu.

"Práce žalobce je pro mladíky," řekl. "Myslel jsem si, že je ztělesněním důvěryhodnosti."

Bett však řekla: "To je i není odpověď."

"Já jsem právnícké praxe nenechal."

"Viš, co tím myslím. Byl jsi nejlepší ve státě. Vzpomínáš, jak se o tobě povídalo; že dostaneš všechny případy, které budeš chtít?"

Státní prokurátor - právník, který zastupoval vládu před Nejvyšším soudem - nejdůležitější soudní řečník v zemi.

Tateův dědeček vždy doufal, že jeho vnuk tenhle post jednou bude zastávat. A Tate po tom místě také pokukoval.

"Chtěl jsem mít víc času na farmu."

"Blbost." Tak tohle je rozhodně nová Bett McCallová. Éterický anděl se snesl na zem se zablácenou tváří. "Proč mi to nechceš říct?"

"Tak dobrá, přešla mě chuť na krev," vysvětlil. "Dělal jsem žalobce v důležitém případě. Vyhrál jsem a lituji toho."

Bett se v době jejich manželství hrozně styděla, že Tate poslal na smrt šest lidí. Pocity zděšení, které přitom zažívala, mu připadaly zvláštní, protože věřila v nesmrtnost duše, kdežto on ne.

"Byl nevinný?" zeptala se.

"Ne, nebyl, ale případ byl mnohem komplikovanější. Nepochyboval jsem o tom, že svou oběť zabil. Byl však vinný nanejvýš zabitím, spíš zabitím z nedbalosti. Obhajoba se přimlouvala za podmíněné propuštění. To jsem samozřejmě odmítl a žádal pro něj trest smrti. Porota nakonec toho hochu odsoudila na doživotí, ale ve vězení ho po týdnů zavraždili. Vlastně umučili."

"Bože, Tate!"

Člověk může pochybovat o tom, co slyší...

"Svým řečnickým uměním jsem ho poslal na smrt. Porotu jsem obelstil, protože jsem měl na své straně dar, nikoli právo. On je teď mrtvý, i když by mrtvý být neměl. Kdyby se dostal z vězení a poskytla se mu pomoc, mohl být naživu."

Pravděpodobně by z něj byl dobrý člověk."

Nemůže však pochybovat o svých činech.

Očekával její hněv nebo znechucení.

Bett však jen řekla: "To je mi líto." Ve tváři se jí nezračila lítost nebo soucit. Litovala jen, že trpí. "Oni tě vyrazili z kanceláře státního zástupce?"

"Ne, to ne. Nechal jsem toho sám."

"Nic jsem o tom neslyšela."

"Nebyl to žádný velký případ. Nic, co by se hodilo do novin. Objevila se jen zpráva někde na prostřední stránce."

Bett civěla na silnici. Tate přiznal: "Chceš něco vědět?"

Ucítil na sobě její pohled a pokračoval: "Chtěl jsem ti říct, co se stalo. Když jsem se dozvěděl, že zemřel, sáhl jsem po telefonu a volal ti. Dokonce dřív než Konniemu. I když jsem tě rok, možná dva neviděl, chtěl jsem se s tím svěřit právě tobě."

"Škoda, žeš to neudělal."

Zachechtal se. "Jenže tys nesnášela, když jsem bral tak velké případy."

Po dlouhé odmlce řekla: "Mám dojem, že sis s tím dal načas. Skoro všichni jsou vyšetřováni na svobodě, že?" Když se Tate chystal zabořit k Bettině bytu, řekla: "Nemohli bychom se někam projet? Vůbec se mi nechce domů."

Chvilí váhal, ale pak vypnul blinkr.

17

Tate se vydal svým vozem zpátky k Centreville, kterou někteří obyvatelé tmavší pleti nazývali Nová Kalkata nebo Nový Soul - usazovali se sem samí přistěhovalci. Otočil se na Trase 29 a zamířil na opuštěnou vedlejší silnici. Slunce již zapadalo, ale zdálo se, že je stále větší vedro. Ve vzduchu visel vlhký, zatuchlý pach tlejícího listí z loňského podzimu.

"A co když se nic nestalo, Tate?" zeptala se Bett.

"Nic nestalo?"

"Co když ji nikdo neunesl? Co když skutečně utekla, protože nás nenávidí?"

Podíval se na ni.

Pokračovala: "Pokud ji najdeme..."

"Až ji najdeme," opravil ji.

"Co když je na nás tak naštvaná, že se domů nevrátí?"

"Přesvědčíme ji, aby se vrátila," řekl.

"Myslíš, že bys to dokázal? Že bys jí domluvil, aby se vrátila?"

Dokážu to? ptal se sám sebe.

V diskusi nastane okamžik, kdy má váš protivník na své straně logiku i fakta, a přesto můžete vyhrát vy. Je třeba ho jen navést takovým směrem, aby postavil své argumenty na rádobí nevyvratitelných základech, jejichž logika je naprosto jasná. Ty nicméně zničí ve chvíli, kdy akceptujete dokonalost protivníkova argumentu.

Je to okamžik, přednášel Tate svým studentům, kdy se podobně jako u šermu trefíte soupeři do srdce ve chvíli, kdy upírá pozornost na něco jiného. Nezasypáváte ho ranami, nepoužíváte silné údery, ale zasadíte soupeři smrtící ránu, kterou vůbec nečeká.

Všechny kočky vidí ve tmě.

Půlnoc je kočka.

Proto Půlnoc vidí ve tmě.

Nezvrtné. Má to nejčistší logiku.

Pokud ovšem... Půlnoc není slepá.

Jenže jaký argument by přesvědčil Megan, aby se vrátila domů?

Při vzpomínce na oba dopisy, které jim dcera napsala, ho vůbec nic nenapadlo; neviděl nic než její naprostý vztek.

"Přivedeme ji zpátky," řekl Bett. "Zvládnou to, bez obav."

Bett si sklopila stínítko se zrcátkem a přetřela si rtěnkou rty.

Tateovi tak připomněla večer, kdy se seznámili - a večírek v Charlottesville. Když ji tenkrát odvezl domů, strávil vášnivou půlhodinku na předním sedadle zahlazováním stop po její růžové rtěnce Revlon.

Následoval dvouletý vztah na vysoké škole. On dodělal doktorát, když Bett složila bakalářské zkoušky. Vyměnili idylický Charlottesville za Washington, kde Tate nastoupil na stáž u federálního okresního soudu. Bett si sehnala práci jako manažerka v obchodě s knihami o New Age.

Žili bezstarostně a v pohodě, Tate se zaměřil na práci a Bett se sblížila se sestrou, která byla příliš nemocná na to, aby z Baltimoru dojížděla do Charlottesville.

Vzali se v květnu.

Příští jaro vybudovali farmu.

Megan se narodila o dva roky později.

A tři roky poté se s Bett rozvedl.

Když přemýšlel o jejich vztahu, najednou si uvědomil, že ne vše v něm bylo tak perfektní, jak se mu zdálo. Uchovaly se mu v paměti jen útržky, připomínající ostrov v rozbouřeném moři.

Éterická a křehká žena, kterou slyšel na večírku zpívat tesknou námořnickou píseň o loučení. Procházkou na venkově.

Výlety k Blue Ridge do hor. Milování v lese poblíž Lurayských jeskyní. Tate zbožňoval chvíle strávené venku v polích, na pláži nebo za domem při roznění. Bett však vycházela ráda ven až za soumraku.

"Tehdy, když je dělicí čára mezi světy nejtenčí," řekla mu kdysi na verandě hospůdky v Apalačských horách.

"Jakými světy?" zeptal se.

"Pst, poslouvej," řekla tajuplně, jako by ho chtěla očarovat.

Ted už věděl, že to byla jen iluze. Tehdy to však považoval za nezvratný důkaz jejich mystických schopností. Betty Sue McCallová byla oddaná své stejně staré sestře, s níž měla jakési magické pouto, které znepokojovalo dokonce i racionálního člověka, jakým byl Tate.

Byla to zpěvačka lidových písní s ostrým hlasem, sběratelka nevysvětlitelných záhad, tajemna a neviditelných jevů...

Tate nikdy nepochopil, zda svým tajemným kouzlem očarovala jejich lásku, zastřela ji do mlhavého závoje nebo zda se magie opravdu stala součástí jejich lásky.

Kouzla...

Stejně na tom nakonec nezáleželo, protože začali žít naprosto odděleně a citově se od sebe zcela odpoutali. Stala se pro něj tím, čím byla tehdy, když ho poprvé uchvátila: tajemnou ženou jeho představ.

Dnes se šťouchla do tváře v zrcátku a mnula si rukou jakousi neviditelnou vadu, jako to mnohokrát dělávala i kdysi.

Bývala vždycky hrozně marnivá.

Zaklapla zrcátko zpátky.

"Zastav, Tate."

Podíval se na ni. Tentokrát si Bett neprohlížela jen nějakou i drobnou nedokonalost ve tváři, ale znovu plakala.

"Co je ti?"

"Jen zastav."

Přistavil tedy vůz ke vchodu do parku u bojiště Bull Run.

Bett vystoupila z auta a popošla k mírnému svahu. Tate šel za ní.

Oba se ve stejný okamžik zastavili a zvedli zrak na bouřková mračna na obloze.

"Co se děje, Bett?" Díval se, jak zírá na noční oblohu. "Hledáš snad anděla, který by ti pomohl učinit nějaké rozhodnutí?"

Najednou ho popadl strach, že se Bett urazí, přestože to nemyslel nijak cynicky.

Jen se však usmála a sklopila oči. "Tyhle nadpozemské věci mě nikdy zvlášť nebraly, ale nějakého ducha bych uvítala."

"Pak jsme na pravém místě," řekl. "Generál Jackson zaútočil od tamtěch stromů a zastavil vojsko Unie. Právě tady si vysloužil přezdívku Stonewall." V dálce se třpytily černé hlavní kanonů vojska Unie ve světle zapadajícího slunce. Bett se otočila, chytila Tatea za ruce a přitáhla ho k sobě.

"Obejmi mě, Tate. Prosím."

Mnoho let ji takto nedržel v náručí. Dlouho jen tak stáli, ale pak zahlédli opodál lavičku a posadili se. Stále ji objímal paží kolem krku a Bett ho chytila za druhou. Tate náhle litoval, že Megan není s nimi. Že nejsou všichni tři pohromadě a že nepohrbili vše špatné a zlé tak jako těla ubohých vojáků, kteří na tomto místě položili své životy.

V korunách stromů skučel vítr a nad hlavami se vzdouvala mračna.

Najednou za nimi probliklo něco žlutého.

"Co to bylo?" zeptala se. "Podívej."

Tate se zahleděl na ptáčka, který přistál před nimi.

"Bude to asi pěnice. Hnízdí u země a potravu si shání v korunách stromů."

Vyplašila ji svým smíchem. "Ty prostě víš všechno. Kam na to stále chodíš?"

Mám tříadvacetiletou přítelkyni, která je ptáčnicí.

"Hodně čtu," řekl.

Zase ticho.

"Nač myslíš?" zeptala se po chvíli.

Tuto otázku kladou ženy často, když se ocitnou v blízkém kontaktu s mužem a nastane ticho.

"Že by to mezi tebou a mnou ještě neskončilo?" prohodil.

Zauvažovala. "Myslela jsem, že skončilo, ale pak jsem na náš vztah začala pohlížet tak, jako když člověk připravuje závěť před vstupem do letadla."

"A to je?"

"Když se zřítí, možná se tím vše uzavře, ale copak bys nechtěl zůstat ve vzduchu trochu déle?"

"To je metafora," zasmál se.

Znovu se zahleděla na oblohu. "Když jsi před pěti nebo šesti lety vedl obžalobu v tom velkém případě u Nejvyššího soudu a Post o tobě psal, všem jsem se chlubila, že jsi můj bývalý manžel. Byla jsem na tebe pyšná."

"Vážně?" zeptal se překvapeně.

"Víš, co mě tehdy napadlo, když jsem o tobě četla? Měla jsem pocit, jako bys byl v době našeho manželství mým vlastním hlasem. Neuměla jsem mluvit za sebe."

"Byla jsi tichá, to je pravda," řekl.

"Myslím, že právě to byl náš problém. Každopádně část problému. Musela jsem najít svůj hlas."

"A hledalas ho... tak dlouho. Nejsi žádný troškař. Žádné kompromisy, žádné vyjednávání."

Stará Bett by se kvůli těmto kritickým slovům rozzlobila nebo se naopak pohroužila do záhadného mlčení. Ted' však jen přikývla.

"Máš pravdu, byla jsem taková. Nesmlouvavá, nekompromisní. Věděla jsem všechno nejlíp. Když něco nebylo dokonalé, utekla jsem. Od práce, ze školy..., od manžela. Nejsem na to moc pyšná, Tate, ale cítila jsem se hrozně mladá. Když se ti narodí dítě, všechno se změní. Staneš se..."

"Snášenlivější?"

"Ano. Vždycky najdeš správný výraz."

"Vůbec jsem netušil, jak ses na tehdejší dobu dívala."

Myslel si, že Bett uvažuje o tom, co připravit k večeři. Nebo o králi Artušovi či o tom, co říkají karty.

Možná přemýšlela i o něm.

"Vždycky jsem se bála ve tvé blízkosti cokoli říct, Tate. Měla jsem svázaný jazyk, jako bych nedokázala říct nic, co by tě zajímalo."

"Já tě nemiluju pro tvé řečnické schopnosti," řekl a odmlčel se, protože si všiml, že mluví o lásce v přítomném čase.

"Chci říct, že mě na tobě přitahovaly jiné věci."

Pak si uvědomil, že měla pravdu... Že nad lidmi stále visí hrozná kletba: jen lidé totiž věří v možnost změny - sebe samých i jejich milovaných. Přitom se tím mohou buď zničit, nebo zachránit. Potíž je v tom, že člověk nikdy nepozná, která z těch dvou možností ho potká.

"Víš, kdy jsi mi chyběl nejvíc?" zeptala se nakonec. "Ani o prázdninách, ani na piknicích, ale když jsem byla v Belize. . . !"

"Cože?" zeptal se.

Mávla rukou. "Víš, že jsme tam vždycky plánovali cestu."

Oba přečetli knihu o jazyce mayském a o lingvistech, kteří se prodírali džunglemi v Belize na Yucatanu, aby prozkoumali ruiny a rozluštili indiánské šifry. Tato oblast je oba fascinovala, takže si tam stále plánovali cestu, i když ji nikdy neuskutečnili.

Zpočátku si ji nemohli dovolit. Tate končil právnickou školu a po jejím absolvování pracoval jako stážista za mň peněz, než dostávala dobrá sekretářka u právnické firmy. Pak následovala dlouhá doba strávená v kanceláři státního zástupce. Když pak na výlet našetřili peníze, zhoršil se zdravotní stav Bettiny sestry natolik, že málem zemřela; Bett tehdy odjet nemohla. Později přišla na svět Megan a po třech letech se rozvedli.

"Kdys tam byla?" zeptal se.

"Před třemi lety v lednu. Copak ti to Megan neřekla?"

"Ne."

"Jela jsem tam s Billem - s tím lobbistou."

Tate jen zavrtěl hlavou, nepamatoval si ho. "Bavila ses dobře?" zeptal se.

"Ale jo," vyhrkla. "Bylo tam fajn, ale moc horko."

"Ty máš přece horko ráda," vzpomněl si. "Navštívili jste zříceniny?"

"Billa moc nezajímaly. Viděli jsme jen jednu. Udělali jsme si jednodenní výlet..., ale chtěla jsem říct, že mi bylo líto, žeš tam nebyl se mnou."

"Před dvěma lety v únoru," řekl Tate.

"Co ..."

"Já tam byl taky."

"Ale ne! Vážně?" zasmála se. "A s kým jsi tam byl ty?"

Zamračil se a chvíli vzpomínal, jak se to jen jeho společnosti jmenovala.

"S Cathy."

Věřil, že to byla Cathy.

"A vy jste se dostali ke zříceninám?"

"Vlastně ani ne. Spíš jsme brázdlili moře na plachetnici. Nemůžu tomu uvěřit... Nakonec jsme tam přece jen byli. Mluvili

jsme o tom roky."

"Měla to být naše poutní cesta."

"Bylo tam skvěle," řekl a uvažoval, jestli zněl jeho hlas přesvědčivě. "Náš hotel měl fakt dobrou restauraci."

"Bylo tam pěkně," řekla nadšeně.

"Moc pěkně," přisvědčil. Přitom byl výlet děsně nudný.

Znovu upřela pohled na vzdálenou alej stromů. Zřejmě teď myslela na Megan a výlet na Yucatan jí vyklouzl z mysli.

"Odvezu tě domů," řekl. "Dnes večer už nemůžeme nic dělat. Měli bychom si odpočinout. Zavolám Konniemu a povím mu o Sharpeovi."

Přikývla.

Zamířili k Fairfaxu a Tate zastavil před Bettiným domem.

Chvíli seděla bez hnutí.

"Chceš jít dál?" zeptala se náhle.

V duchu bojoval, zda má odpovědět ano, či ne, a stále se nemohl rozhodnout.

Pak ji objal, nasál vuni opiového parfému z jejích vlasů a řekl: "Raději ne."

18

Bláznivá Megan odhalila svou pravou tvář.

Není bláznivá a nikdy nebyla. Bláznivá Megan je jen zuřivá.

Ten to schytá, šeptla. Ten zmetek Peter to pěkně schytá.

Megan McCallová byla vzteklá také. Obezřetně postupovala po chodbě nemocnice se třemi baleními plastových přístrojů pod jednou paží a ze skla vyrobeným nožem v druhé ruce. Necítila se tak optimisticky jako Bláznivá Megan.

Po spórání půlky krabice oblíbených lupínků Raisin Bran a po dvou plechovkách pepsi na tom ale byla fyzicky mnohem lépe.

Zaposlouchala se.

Tamhle! Zaslechla Peterovo šourání. Snad i jeho sípavý dech. Další šouravý krok. Hlas.

Mumlá si snad mé jméno?

Ano? Ne? a Nebyla si jistá.

To by šlo! Držíš nůž pevně? Ticho! pomyslela si Megan. Zachvěla se a strachem málem začala zvracet. Neměla jsem jít tak rychle. Jestli se teď pozvracím, uslyší mě a bude po všem...

Pomalů se nadechla.

Poblíž se ozvalo lupnutí, pak další kroky. Je blízko.

Megan se schoulila za oranžové laminátové křeslo, zatajila dech a zavřela oči. Ani se nepohnula.

Tiskla se ke zdi a v duchu si zpívala písně Joplinové z alba největších hitů jednu po druhé.

Peter Matthevs se odpočíval pryč, zpátky do svého pokoje, ale ona si zpívala dál. Teprve po deseti nekonečných minutách zamířila na konec chodby, který měla v úmyslu využít pro svůj plán.

Přesně tam chtěla připravit past.

Potřebovala slepý konec - aby věděla, ze které strany přijde.

Bláznivá Megan ovšem zdůraznila, že tím přijde o únikovou cestu v případě selhání pasti.

Kdo teď plaší? ptala se Megan.

Promiň, odpověděla Bláznivá Megan. Jen jsem tě chtěla upozornit.

Prohmatala dlaní zed'

Sádrokarton.

Megan si vzpomněla, jak jednou navštívila otce. Bylo to před pár lety. Chodil tehdy se ženou, která měla tři děti. Jako obvykle uvažoval o tom, že se s ní ožení - pokaždé si to myslel, i když to bylo hrozně divné -, a zašel až tak daleko, že si najal firmu, která měla předělit ložnici v přízemí na dva menší pokoje pro dvojčata. V polovině projektu se rozešli; stavbu proto nedokončil, ale Megan si vzpomněla, že pozorovala dělníky, jak snadno pomocí pilek dokázali sádrokarton proříznout. Zdálo se, že materiál je stejně křehký jako karton.

Vytáhla z krabice plastový nůž. Vypadal jako hračka, takže ji přepadl pocit beznaděje. Přesto se však pustila do práce.

Za pět minut vyřizla do zdi slušný proužek. Nože byly ostřejší, než očekávala.

Asi patnáct minut jí šlo řezání dobře, ale pak se najednou ostří ztupilo. Odložila nůž stranou a vytáhla nový. Znovu se pustila do práce.

Přiklonila hlavu k sádrokartonové zdi a vdechla její vlhký zápach. Připomněl jí Joshuu - pomáhala mu totiž při stěhování do levného podnájmu poblíž Univerzity George Masona. Dělníci opravovali díry ve zdech sádrokartonem a tento zápach jí připomněl Joshuův ateliér. Do očí se jí vehnaly slzy.

Co to děláš? ptala se netrpělivě Bláznivá Megan.

Stýská se mi po něm, odpověděla Megan tiše.

Sklapni a piluj. Slzy si nech na později.

Z řezání se jí na pravé dlaní vytvořily puchýře. Nevěnovala jim však pozornost a pokračovala v práci. Opřela si čelo o zed' a vdechovala pach vlhké omítky. Rukou pohybovala tam a zpět zcela automaticky. Hlavou se jí honily všelijaké myšlenky...

Myslela na rodiče.

Myslela na medvědy...

Ne, medvědi neumějí mluvit. To ovšem neznamená, že se od nich nemůžeme nic přiučit.

Myslela na příběh o šeptajících medvědech, na knihu s obrázky dvou velkých zvířat, které přihlížejí, jak město lehá popelem. Megan přemýšlela o myšlence příběhu. Vlastní verze se jí zamlouvala víc než Matthewsova; vyplývalo z něj pro ni toto poučení: lidi to zvorali.

Tak to ale nemusí být vždycky. Někdo ve vesnici se mohl postavit a říct: "Medvědi neumějí mluvit. Nevšímejte si jich." Příběh by pak končil větou: "Lidé pak žili šťastně a spokojeně. A jestli neumřeli, žijí dodnes."

Začala pracovat levou rukou, kterou pokrývalo stále víc puchýřů. Kolena jí jen hořela a čelo, které tiskla ke zdi, aby udržela rovnováhu, také. Žáda ji bolela. Megan McCallová se však cítila překvapivě čile. Stačilo jí k tomu jídlo, kofein a prosté uspokojení z toho, že se jí daří, z toho, že něco dělá pro to, aby se z té díry dostala.

Megan také přemýšlela o tom, co udělá, až se dostane ven.

Doktor Matthews ji těmi dopisy rodičům pěkně napálil. Nejhorší na tom však bylo, že všechno, co tam napsala, byla pravda. Byla na rodiče pěkně naštvaná. Držela své pocity dlouho pod pokličkou a najednou se dostaly ven.

Nezmizely, ale tím, že vyšly najevo, se nějak zmenšily. Napadlo ji: Vztek přejde, ale láska nikoli. Ta nepřejde, pokud je opravdová. Možná, že její láska k Bett a Tateovi je taková. Nebo v sobě má alespoň a kousíček skutečné lásky. Když to pochopila, začaly se jí vracet hezké vzpomínky.

Třeba na to, jak si s otcem vyrazila do Pentagon City na nákupy a on ji cestou domů nechal řídit svůj lexus se slovy:

"Na tachometru je maximální rychlost dvě stě třicet, pokuty platíš ze svého." Stáhli si tehdy střechu a celou cestu domů se chechtali. Nebo když šly s mámou na nějakou nudnou přednášku o New age. Po patnácti minutách jí Bett šeptla: "Pojď si vykouřit jointa." Zadními dveřmi se vykradly ze školy a celou cestu z kopce výskaly a hulákaly. Pak si ještě daly závod ke Starbucks, kde si poručily horkou čokoládu a koláčky s rozinkami.

Dokonce si vzpomněla i na oslavu svých sladkých šestnáctin, kdy zase - po jak dlouhé době? - po pěti šesti letech viděla své rodiče spolu. Kratičkou chvíli, kdy otec mluvil o ní, stáli blízko sebe. Při poslechu jeho slov plakala jako dítě. Na pár minut vypadali jako dokonalá a normální rodinka.

Jestli se dostanu domů, pomyslela si... Ne, až se dostanu domů, promluví si s nimi. Dám jim pořádně zabrat, vyfíkám si to s nimi. Udělám to, co jsem měla udělat už dávno.

Vztek přejde, ale láska ne...

Praskl jí puchýř. Bože, jak to zabolelo! Zavřela oči, strčila si ruku pod paži a přitlačila ji. Bolest polevila, a proto se znovu dala do práce.

Po půl hodině se jí podařilo vykrojit ve zdi díru sto osmdesát na devadesát centimetrů. Vytáhla výplň ven, opřela se o zeď a pár minut těžce oddechovala. Hrozně se zpotila.

Podlahu pokrýval prach a sádra. Bála se, že by si nepořádku mohl všimnout Peter a dovtípit se, že na něj políčila past.

Okno na tomto konci chodby však bylo malé, pokryté mazem a špinou; zvenčí sem prosvítalo jen nepatrné světlo.

Proto pochybovala, že by past spatřil dřív, než pro něj bude pozdě.

Odplížila se zpátky k místu, kde Peterův otec - nebo někdo jiný - zastavěl vstup do správních částí nemocnice. Tiše začala tahat tvárnice k pasti, zápolila s jejich vahou. Když se jí podařilo odnést osm tvárnice do zadní části chodby, začala je skládat do otvoru ve zdi, jednu na druhou, jen mírně našikmo.

Pomocí svého nože z úlomku skla si z košile nařezala tenké pásky. Svázala je do asi třímetrového provazu a konec připevnila k jedné z tvárnice. Pak vyřiznutý kus sádrokartonu vrátila na místo a prohlédla si své dílo. Přiláká Petera až sem, a když půjde kolem pasti, zatáhne za vyrobený provaz. Zřítí se na něj několik desítek kilogramů betonu. Potom na něj skočí ona a pobodá ho nožem - rozhodla se, že ho nezabije, ale jen mu poraní ruce a nohy, aby ji nemohl pronásledovat ani napadnout. Pak z něj vymámí klíče a poběží odsud jako o život.

Pomaloučku se vrátila na hlavní chodbu a otočila se. Neviděla nic než provaz.

Ted už stačí jen návnada.

"Nejspíš jí budeme my, vid?" zeptala se šeptem.

Kdo jiný? odpověděla jí Bláznivá Megan.

Bett McCallová si nalila sklenku chardonnay a skopla lodičky.

Byla tak zvyklá na tupé údery basy a bubnů, které se obvykle ozývaly z Meganina pokoje v přízemí, že ji chybějící tóny písni Stone Temple Pilots nebo Santany rozplakaly. Je to tak deprimující, pomyslela si. Lidé si poradí skoro se vším, když si o tom mohou promluvit. Když se pohádají. Celou věc pak zvládnou a žijí více či méně spokojeně po zbytek života.

Nebo zjistí, že mezi nimi existují nepřekonatelné rozdíly a postupně začne žít každý po svém. Nebo si najdou nějaké spřízněné duše. Pokud však milovaná osoba fyzicky zmizí a nemůže si s ní promluvit -, nezbude člověku vůbec nic. Je to ten nejhorší druh bolesti.

V domě bylo pusto a ticho. Opodál někdo nastartoval motor a ve vedlejším pokoji zapípal počítač.

Rozezněly se zvuky samoty.

Vykoupu se, umíní si Bett. Pak tento nápad zamítla, protože by si jen připomněla držák na mýdlo, který jí Megan koupila k narozeninám.

Možná...

Rozdrnčel se telefon. Vyskočila s tlukoucím srdcem. Modlila se, aby volala Megan. Prosim... prosím..., jen ať to je ona.

Hrozně chci slyšet její hlas.

Nebo alespoň Tate.

Nebyl to však nikdo z nich. Zpočátku jen zklamaně poslouchala a přikyvovala, ale pak ji to, co se dozvídala, zajímalo stále víc.

"Dobře," odpověděla. "Jistě... ne, klidně se stavte za půl hodinky... Děkuji. Opravdu vám děkuji."

Zavěsila, ztěžka dosedla na pohovku a upila vína.

To je úžasné, pomyslela si. Stačily tři minuty hovoru - a jak se jí ulevilo. Telefonoval Meganin další terapeut - kolega doktora Hansona - nějaký Bill Peters. Chtěl si s ní o děvčeti promluvit. Neměl pro ni sice žádné specifické zprávy, ale chtěl si s ní promluvit o dívčině zmizení. Jeho hlas jí však poskytl tolik útěchy a uklidnění!

Udivovala ji jen jediná věc. Proč se s ní doktor chtěl sejít o samotě? Proč u toho nechtěl Tatea?

III

ĎÁBLŮV ADVOKÁT

19

"Když jste volal," přiznala Bett McCallová, "trochu jsem váhala."

"Pochopitelně," řekl muž a vešel do místnosti. Doktor Bill Peters byl zřejmě sám se sebou spokojen a měl slušné sebevědomí.

Z hezké tváře a z očí mu vyzařovalo pochopení. "Musí to být pro vás hrozné."

"Jako noční můra."

"To je mi líto." Byl to vysoký muž, ale při chůzi se mírně hrbil. Vlídne se usmíval. Bett McCallová, sama drobná a štíhlá, si uvědomila, jak mocně na ni působí svým mohutným tělem i postojem. Přesto v něm viděla nejméně nebezpečného muže, jakého kdy spatřila.

Uznale se rozhlédl po domě. "Megan se zmínila, že jste talentovaná bytová architektka. Nevěděl jsem, že máte tolik talentu." Udělal Bett dvojnásobnou radost. Za prvé, ocenil její snahu o vytvoření hezkého interiéru domu, ale mnohem víc ji těšilo, že ji Megan chválila prakticky před cizím člověkem.

Pak si opět vzpomněla na Meganin dopis a přepadla ji skleslá nálada. Zeptala se: "Slyšel jste o doktoru Hansonovi? A o té příšerné nehodě s jeho matkou?"

Doktor Peters se zamračil. "Musí to být nějaký omyl. Znáám ho léta." Pohlédl na křišťálovou kouli na polici. "Myslím, že s matkou opravdu hovořil o smrti."

"Vážně?"

"Ano, ale myslím, že si jen jeho slova špatně vyložila. Sestra dokonce tvrdila, že si tu stříkačku vytáhla ze skřínky s léky."

Tahle možnost Bett také napadla. Možná se Tate mýlil, když tvrdil, že doktora Hansona chtěl někdo dostat do vězení, aby s nimi nemohl mluvit.

"Doktore..."

"Pro vás jsem Bill, prosím."

"Je dobrý psychiatr? Myslím - doktor Hanson?"

Terapeut si prohlížel francouzskou tapisérii pověšenou nad pohovkou.

Proč tak váhá s odpovědí?

"Velmi dobrý, ano," řekl Peters po chvíli. "V jistých oblastech určitě. Co na něj říkáte vy?"

"Víte, já se s ním nikdy nesetkala."

"Ne?" divil se. "On s vámi o Megan nehovořil?"

"Ne. A měl snad?"

"Možná měl kvůli té nehodě s matkou jiné starosti..."

"Jenže ta se stala teprve tento týden," zdůraznila Bett.

"Megan k němu docházela téměř dva měsíce."

Z tváře mu vyčetla, že nemá na obranu svého přítele vůbec nic.

"Upřímně řečeno si myslím, že si s vámi měl promluvit. Já bych to udělal. Pracujeme však velmi odlišně. Paní McCallová..."

"Pro vás Bett, prosím."

"Betty?"

"Betty Sue." Zarděla se. Doufala, že si toho v tlumeném osvětlení nevšiml. "Tak dobrá, chcete znát mé největší tajemství?"

Jmenuji se Beatrice Susan McCallová. Má sestra..."

"Vaše dvojče. Megan mi o ní vyprávěla."

"Přesně tak. Ona se jmenuje Susan Beatrice. Máme jen přehozená jména."

Nedovedete si představit, jak dlouho jsme kvůli tomuhle triku plánovaly rodičům pomstu."

Zasmál se. "Mohl bych vás poprosit o sklenici vody?"

"Jistě."

Všimla si, jak ji přešel pohledem - měla na sobě úzké černé džíny a černou halenku. Náušnice ve tvaru hvězd a měsíčků se jí mírně rozhoupaly. Zamířila do kuchyně. "Pojďte za mnou. Nedáte si raději sodu nebo víno?"

"Ne, díky... To se podívejme!" poznamenal a zvedl láhev Mietz merlotu, kterou Brad koupil minulý týden. Ještě ji s Bett nestačil vypít. Doktor si všiml osmnáctidolarové cenovky. "To je zvláštní - koupil jsem si celou bednu stejné značky. Je

to skvělé víno. Osmnáct dolarů je slušná cena. Já ji kupuji za jednadvacet, a to prý ještě ve slevě."

"Vy tuhle značku znáte? Brad tvrdil, že se těžko shání."

"To je pravda."

Navrhla: "Pojďme ji otevřít."

"Myslíte to vážně?"

"Jo." Bett měla radost, že na něj učinila dojem. Otevřela láhev a nalila. Přitukli si. "Bydlíte někde poblíž?" zeptala se.

"Ve Fairfaxu. Bydlím kousek od budovy soudu. Je tam moc hezky, jen je v okolí příliš mnoho advokátních kanceláří. Právníci chodí sem a tam v kteroukoliv denní či noční dobu. Někdy mi to leze na nervy." Zasmála se. Zvedl obočí. Teď

Bett přemýšlí o všech večerech, které tam Tate strávil rozhovory s vězni a policisty a vracel se domů až v deset nebo jedenáct. "Tate..."

"Váš bývalý."

"Ano. Obávám se, že byl jedním z nich. Pracoval dlouho do noci."

"Pravda. Megan mi řekla, že je právní zástupce. Ale on přece ve Fairfaxu nežije, nemýlím-li se. Zmínila se mi, že má snad někde farmu?"

"V Prince William, ale ve Fairfaxu má kancelář."

Doktor Peters se usmál a prohlédl si Meganinu a Bettinu sbírku magnetů na ledničce. Při pohledu na ně ji píchlo u srdce.

Musela odvrátit zrak, aby se nerozplakala.

Položil jí pár otázek o bytové architektuře ve Virginii. Z hovoru vyplynulo, že jeho matka pracovala jako aranžérka.

"A kde?" zeptala se.

"V Bostonu."

"Děláte si legraci! Odtamtud pochází má rodina - McCallové!" Ukázala mu fotografie své rodiny i jejich puritánského domu.

"Jistě," řekl. "Zdalo se mi, že jsem postřehl přízvuk. Téměř britská výslovnost..."

Zasmála se.

"Stýská se vám?"

"Ne. Přestěhovali jsme se sem, když mi bylo deset. Jih se mi zdá zajímavější než Nová Anglie."

Vzal jí skleničku a dolil víno. Sklenku jí podal, opřel se o pult a podíval se na drahé nerezové kuchyňské potřeby.

"Rád vařím," řekl. "Je to můj koníček."

"Můj také. Otevřu si víno, jdu do kuchyně a pustím se do krájení surovin. Uklidňuje mě to."

Zvedl těžký řeznický nůž a opatrně přejel ostří palcem. Přikývl.

"Ostré nože jsou..."

"...bezpečnější než tupé," řekla. "To mě naučila máma."

"Moje to tvrdila také," řekl a chvíli těžkal nůž v ruce a prohlížel si ostří. Pak jej položil na stůl. "Nevrátíme se zpátky do pokoje?"

"Jistě."

Kývl ke dveřím a Bett ho uvedla do obývacího pokoje. Uvelebila se na pohovce, zatímco si Peters šel prohlédnout sbírku křišťálů a krabiček tarotových karet na polici.

Žertem ji plácnul: "Copak nevíte, že tarotové karty mají být zabaleny v hedvábí?"

"Vy víte i tohle?" zasmála se.

"No jistě."

"Kdysi dávno jsem se zabývala okultismem." Usmála se a uvědomila si, že se poprvé za celý den cítí uvolněně. "Když jsem byla mladá, byla jsem tak trochu praštěná."

"Zdá se, že jsem vás uvedl do rozpaků. Nemáte důvod. Myslím, že duchovní stránka je stejně důležitá jako naše fyzická schránka nebo psychika. Při léčení používám holistický přístup. Často předepisují bylinky - mají organické i psychosomatické účinky."

"Snažím se je také užívat," řekla Bett.

"Když mí pacienti potřebují nějaký medikament, dávám přednost trezalcé před prozákem."

Že by skutečně takto smýšlející lékař existoval? Jak často tohle vysvětlovala lékařům, přátelům či Tateovi, a nikdy se nesetkala s ničím než zdvořilým a opatrným pohledem - tedy v nejlepším případě.

Doktor Peters pokračoval: "Zdá se mi to rozumné. Vezměte tarotové karty... Lze jimi předvídat budoucnost? Jistým způsobem určitě ano. Díky nim můžeme pohlédnout do svého nitra, dokážeme pochopit, kdo jsme, nahlédnout do božství, do absolutna..."

"Znáte Emersona?" zeptala se a ukázala na jeho knihu.

Doktor Peters se zvedl a vytáhl svazek z police. Prolistoval jej a ukázal jí titulky eseje s nápisem: Absolutno. "Začal jsem ho číst už na univerzitě... Myslím, že předvídaním budoucnosti pohlížíme na naše místo v životě i na naše vztahy. Otevírá před námi otázku, kam směřujeme. Právě tyto věci musejí nutně ovlivnit naši budoucnost."

"To je pravda," řekla spokojeně. Cítila se dobře. Napila se vína. "Tak jsem to vždy vnímala i já. Většina lidí to nechápe. Jen si dělají legraci z jasnovidek typu Madam Zostra. To není fér. Můj bývalý..."

Rozhodla se však, že tuhle myšlenku raději nechá plavat.

Doktor Peters ji nijak netlačil k tomu, aby ji dokončila.

Psychiatr si prohlížel polici s knihami a občas ukázal na některý svazek. "Podívejme, Joseph Campbell. Ten je moc dobrý. Jistě... Jistě... Znáte Junga?"

"Jen zběžně, nijak důkladně."

"A o archetypech? Na povrch životů lidí občas vyplouvají jisté nepomíjivé mýty. Znáte legendu o Artušovi?"
Jestli ji znám? zasmála se v duchu. Jako svůj život.

"T. H. White, Camelot a všechno ostatní," řekla a ukázala na starý výtisk knihy Bývalý a budoucí král.

"A copak je tohle za knihu?" prohodil. "Á, Mlha v Avalonu," pokyvoval hlavou.

"Ta je nejlepší," řekla nadšeně. Vzpomněla si, že Tate nikdy na takové věci neměl čas. V jejím nitru se probudila stará zlost a rozmrzelost. Vzpomněla si, kolik útěchy nacházela ve světě New age. Jedině tenhle muž jí opravdu rozumí. Tolik ji to povzbudilo...

Doktor Peters si s ní přifukl a oba se napili. Bett už měla sklenku skoro prázdnou. Nebyla sice opilá, ale měla mírně povznesenou náladu. Posadil se vedle ní. "Hm, Bett... Nevím, kolik vám toho Megan o mně řekla."

"Vlastně nic. O sezeních nechtěla vůbec mluvit. Právě dnes jsme si s ní o tom chtěli s Tatem pohovořit. Chtěli jsme společně poobědvat a zjistit, jak to probíhá."

Přikývl. Byl to opravdu hezký muž, pěkně urostlý. Bytová architektka Bett McCallová si pomyslela: Všechno na světě je založeno na správných proporcích.

"Doktor Hanson se s ní vídal častěji než já, ale chtěl jsem si dnes s vámi o ní trochu popovídat. A snažit se vás uklidnit."

Tak to беру. Beru všechny formy uklidnění, které mi nabídnete.

"Už se vám ozvala?" zeptal se.

"Ne, ale děje se něco divného."

"Co máte na mysli?"

"Myslíme si, že ji někdo sledoval. Můj manžel... bývalý manžel je přesvědčen, že její zmizení souvisí s případem, na kterém právě pracuje. Obává se, že se jeho odpůrce snaží odvést jeho pozornost od přípravy žaloby. Já nevím."

"Máte nějaké - jak by to řekli policisté? Někaké konkrétní stopy?"

"Vlastně ne, ale Tate je ve spojení se svým přítelem na policii."

"To je ten detektiv, který mi volal? Položil mi několik otázek týkajících se Megan. Jakže se jen jmenoval?"

"Konstantinatis."

"Správně. Takže," pokračoval a dolil víno, "myslím, že byste měla vědět, co jsem mu řekl."

"Co tedy?"

"Že si nemyslím, že by byla v nebezpečí."

"Zmiňovala se snad o tom, že by chtěla utéct?" zeptala se Bett spěšně. "Řekl byste mi to, vidíte?"

"Za normálních okolností bych zachoval lékařské tajemství, ale... ano, vám bych to řekl. Nemluvila sice o ničem konkrétním, ale svěřila se, že by ráda navštívila některé z velkoměst, jako je San Francisco nebo New York."

"Našli v jejím autě železniční jízdní řád. Vyznačila si v něm vlaky do New Yorku."

Přikývl, jako by se záhada vysvětlila. "Řekl bych, že právě to se stalo. Tedy spíš se přikláním k této verzi. Nemyslím, že by ji někdo sledoval nebo ji chtěl vystrašit."

"Jak si můžete být jist?"

Neodpověděl, ale poznamenal: "Myslím, že potřebujeme dolít. Přinesu víno, souhlasíte?"

"Jistě."

Doktor Peters zmizel v kuchyni. Za chvíli se vrátil a dolil skleničky. Pak se zeptal: "Jaký má váš manžel k dceři vztah?"

"Tate má...", hledala slova.

Proto jí pomohl: "Lhostejný?"

"Ano. Nikdy si nebyli blízcí."

"To chápu, ale proč?"

Podívala se do křišťálové koule. Odrážel se v ní oranžový odlesk nástěnné lampičky. Zírala na pokřivený obrazec světla a řekla: "Tate chtěl být jako dědeček - slavný právník a soudce. Měl velkou rodinu, která lpěla na tradicích. Tate chtěl totéž a dobrou, spolehlivou ženu, která by se starala o farmu." Zvedla ruce a plácla se do stehén. "Místo toho dostal mě. Velké zklamání."

"Vy přece taková nejste," usmál se doktor zatrpkle. "To je vidět na první pohled. Bylo od něj nefér, že od vás čekal něco zcela odlišného."

"Nefér?" zeptala se.

"No jistě," prohodil, jako by to bylo nad slunce jasné. "Váš manžel měl pokřivené představy - založené na jeho dětském pohledu na minulost - a snažil se je promítnout do vás. Vsadím se, že hodně pracoval a trávil spoustu času mimo domov."

"To ano, opravdu. Ale já jsem byla taky zaneprázdněna. Má sestra byla nemocná..."

"Nemocné srdce."

Bože, s tímto člověkem by si dokázala povídat celé hodiny!

Setkala se s ním teprve před třiceti minutami, a on ji přesto znal lépe než Tate - i po tolika letech manželství.

"Přesně tak."

"Ale proč berete vinu na sebe? Jste atraktivní, inteligentní a máte vlastní rozum. Když jste chtěla žít po svém, proč byste z toho měla mít špatný pocit? Mám dojem, že je to jeho vina. Už při vstupu do manželství věděl, jaká jste. Snažil se vás změnit a pravděpodobně i nepoctivými metodami."

"Nepoctivými metodami?"

"Vsadím se, že se tvářil, že vás podporuje a pravděpodobně i tvrdil: ,Dělej, co se ti líbí, zlato. Budu stát na tvé straně.'"

Užasla. Měla dojem, že jí doktor Peters čte myšlenky.

"Přesně tohle říkal."

"Ve skutečnosti však dělal pravý opak. Občas měl nějakou poznámku, někdy jen gesta, kterými vám postupně užíral duši. Chtěl, abyste otěhotněla, vzdala se svého života, připravovala mu večeře, porodila spoustu dětí a ignorovala svou nemocnou sestru. On měl přitom v úmyslu udělat si jméno v oboru, stát se prokurátorem a jinak ho nic nezajímalo." V očích se mu zračila bolest - její bolest. "Co vám provedl, je hrozné. Neomluvitelné, ale asi pochopitelné. Víte, to bude povahou."

"Povahou."

"Znáte to staré mudrosloví? Povaha člověka je jeho osudem. To je případ vašeho manžela. Sklízí jen to, co zasel. Megan utekla."

Kéž bych tomu dokázala uvěřit, pomyslela si Bett. Prosím... Zase ty slzy. Díky vínu a nečekanému pocitu úlevy najednou zapomněla na léta bolestí, zmatků a samoty.

"Já..." Zalapala po dechu. "Sedával si ke mně a říkal, jak moc mě miluje a co všechno by pro mě udělal..."

"To jsou jen triky," skočil jí rychle do řeči doktor Peters. "Nic než triky."

"Nedokázala jsem se s ním přit. Znal na všechno odpověď."

"Je rafinovaný, že? Od Megan vím, že je brilantní řečník."

"Lepší, než si myslíte. Neměla jsem šanci zvítězit. Při slovních výměnách nikdy. Vždycky to skončilo tím, že jsem se styděla."

"Většina žen by to útrpně snášela, Bett. Zůstaly by a zničily se. A své děti také. Vy jste však našla odvalu něco s tím udělat a postavit se na vlastní nohy."

"Ale Megan... Ta tím trpěla..."

"Trpěla?" zasmál se. "Kvůli němu ano, ale kvůli vám ne. Odvedla jste ve výchově skvělou práci. Tak na vás."

Přitukli si a napili se. Celý pokoj se jí začal točit před očima. Uvědomila si, že se přisunul blíž. Jeho blízkost ji však těšila.

"Skvělou práci?" zavrtěla hlavou a cítila v očích slzy. "To si nemyslím."

Doktor Peters však důrazně řekl: "Kdyby každá matka pečovala o děti jako vy o Megan, byl bych bez práce."

"Vážně si to myslíte?" zeptala se chraplavě. Ted' se jí slzy z očí řinuly proudem. Vůbec se však za ně nestyděla. Před tímto mužem nemusela. Jemu mohla říct všechno, udělat cokoli. On by to pochopil, odpustil jí a utěšil. Melancholicky poznamenala: "Škoda, že stejný názor nemá Megan."

"Ale má," zmateně se zamračil.

"Ne, ne... Napsala dopis..." Pohlédla ke kabelce, v níž měla dívčin dopis s těmi hroznými výčitkami.

"Detektiv mi o něm řekl. Právě proto jsem se s vámi chtěl sejít. Jen s vámi, bez vašeho manžela." Vzal jí z rukou skleničku a postavil ji na stůl. Pak chytil Bett za ruce a díval se na ni tak dlouho, až se zahleděla do jeho tmavých hypnotizujících očí.

"Poslouchejte. Poslouchejte dobře: To, co napsala, nemyslela vážně."

"Ona..."

"Ona - to - nemyslela - vážně. Slyšíte, co říkám?"

Bett se chvěla vzlyky. "Ale bylo to tak strašné..."

"Ne," šeptl důrazně. "Ne!" Soustředil pohled jen na ni.

Přemýšlela o všech mužích ve svém životě, s nimiž kdy vážně hovořila. Tate byl pořád v myšlenkách jinde - u svých případů nebo se snažil pitvat každé její slovo. Brad na ni vrhal zbožné pohledy, ale doktor Peters se na ni díval jako na člověka.

"Musíte pochopit jedno: ten dopis nic neznamena."

Ach, prosím, vysvětlíte mi, jak se to stalo, říkala si. Prosím, vysvětlíte mi, proč nejsem čarodějka, prosím, povídejte mi, jak mě dcera má ráda. Vzpomněla si na moudro, které kdysi zaslechla: Pro kamaráda bys zabil, ale pro své dítě bys položil život.

Já bych pro ni umřela, pomyslela si. Jen kdyby to Megan věděla.

Stiskl jí dlaně. "Megan nenávidí vašeho muže. Nevím, z čeho ta nenávisť pramení, ale je v ní velmi hluboce zakořeněna."

Bett se snažila stlačit celých sedmáct let života do několika minut. Upřela oči na zaprášenou hru monopoly. "Chtěla od Tatea tolik věcí..., třeba abychom si s ní oba hráli. On však nikdy... A pak..."

"Na tom nezáleží," přerušil ji terapeut. "Faktem zůstává, že ona byla dítě, Tate rodič a zklamal ji. Megan si je toho vědoma a kvůli tomu ho nenávidí. Já v ní tolik hněvu... Ručím vám za to, že je namířen jen proti němu. Vás moc miluje." Celá se chvěla pláčem. "Ale ten dopis..."

"Znáte Oidipa a Elektru? Pouto synů k matkám a dcer k otcům?"

"Asi ano."

"V Meganině podvědomí je zakořeněn pocit viny, že se na vašeho manžela tak zlobí. Pomyslení, že by svůj hněv obrátila jen proti němu, je pro ni nesnesitelné. Díky přirozenému poutu otce a dcery tak byla postavena před možnost buď žádný dopis nepsat, nebo jej napsat oběma. Nebyla psychicky schopna směřovat svou zlobu jen k jejímu skutečnému zdroji."

"Kéž bych tomu mohla věřit..."

"Během našich sezení se mi svěřila, jak moc je na vás pyšná. I o tom, že chce být jako vy. A jak těžký život jste měla. Bez sebemenšího stínu pochybnosti vám říkám, že určitě lituje, že vám takový dopis napsala. Nemyslela to tak. Dala by cokoli na světě, aby svá slova mohla vzít zpět."

Bett si chytila hlavu do dlaní. Proč se ten pokoj tak pohupuje? Objal ji kolem ramen.

"Je vám dobře?"

Přikývla.

"Vrátí se zpátky?" zeptala se.

"O tom vůbec nepochybuji. Možná to chvíli potrvá - váš manžel jí způsobil těžkou psychickou újmu, ale všechno se dá napravit. Megan ví, že lepší matku mít nemohla. Vychovala jste ji správně. Miluje vás a stýská se jí."

Bett si opřela hlavu o jeho hrudník a cítila, jak se mu napínají svaly. Kdy se naposled cítila tak dobře, uvolněně a spokojeně? Léta ne. Vnímala jeho horký dech, nasávala jemnou vůni kolínské.

"Točí se mi hlava."

Opravdu to řekla? Nebo si to jen myslela?

Plakala a smála se.

Doktor jí přiložil ruku na čelo. "Jste tak rozpalená..."

Objal ji pevněji a sklouzl rukou níž. Jejím tělem projel elektrický impuls, až se rozechvěla. Objala ho kolem krku a přitiskla k sobě. Tiskla se k jeho tváři.

Ne, ne, pomyslela si. To přece nemůžu...

Tato slova k ní však doléhala jakoby z velké dálky... Nedokázala se prostě vymanit z objetí muže, který vyléčil její krvácející duši. Myslí si, že jsem dobrá matka, myslí si, že jsem dobrá...

Sklonil se k ní a slíbal jí slzy.

Něžný dotek jeho rtů byl tak příjemný...

Hlava se jí točila a cítila se nesmírně šťastná...

Natáhla se na pohovku... V pokoji bylo teplo, útulně...

Co to bylo? Připadala si jako vzrušená studentka střední školy.

Políbil ji na rty. Nebo jsem políbila já jeho? Nebyla si jistá.

Nechtěla nic než tisknout se k němu. Být co nejbližšímu muži, který rozptýlil její obavy.

"Ne," protestoval šeptem.

Ona ho však nemohla pustit. Věděla, že by měla přestat, avšak nemohla. Přitáhla ho k sobě na pohovku a pevně objala kolem krku. Celý pokoj se jí roztočil i se svými oranžovými lampičkami, žlutými paprsky...

Líbal se stále vášnivěji.

Přitiskl ji dlaně k bříšku, pak k nadrům. Vůbec ji nepřekvapilo, že má rozepnutou halenku, podprsenku vytaženou nahoru a že jí laská nadra.

Zdálo se jí to naprosto přirozené. Následovalo cvaknutí, trhnutí - a už měla rozepnuté kalhoty.

Rozepnul je on, nebo ona sama? Na tom nezáleží, pomyslela si. Důležité je, že jsem s ním a že mi šeptá slova útěchy.

Netoužila po ničem, než aby na ni mluvil. Sex pro ni teď nebyl důležitý, ale dala by mu všechno, jen kdyby ji dál uklidňoval a hovořil s ní...

Rozevřela rty a pohltila ho.

Pak vše naráz skončilo.

Vstupní dveře se rozrazily a známý hlas křičel: "Bett! Bett! Proč?"

Zalapala po dechu a posadila se.

Doktor Peters se od ní rychle odtáhl s vyděšeným výrazem ve tváři.

Ve dveřích stál Brad Markham s hrůzou v očích. Klíče od domu s rachotem upadly na zem.

"Co..." Nemohl ze sebe vypravit slova. "Co..."

"Brade, myslela jsem..."

"Že jsem v Baltimoru?" vybafl a zavrtěl hlavou. "Byl jsem, ale telefonoval mi nějaký policista a řekl mi o Megan. Přijel jsem, abych byl s tebou... Tvoje dcera je nezvěstná a ty si tady souložíš? Podvádíš mě?"

"Ne," řekla v šoku a z vína se jí zdvihl žaludek. Znovu se rozplakala - teď hrůzou. "Ty to nechápeš. Já jsem nechtěla... Nevěděla jsem, co dělám."

"Promiňte," řekl doktor Peters vylekaně. "Nevěděl jsem, že máte přítele. Nezmínila jste se o něm."

"Přítele?" vyhrkl Brad. "Jsme zasnoubeni!"

"Cože?" civěl doktor nevěřícně na Brada. "To je mi lito. Nic mi o vás neřekla."

"Jak jsi jen mohla?" zvolal Brad rozzuřeně. "Po tom všem, co jsem pro tebe udělal! A pro Megan! Jak jsi mohla?"

"Nevím, jak se to stalo..."

Brad vypochoďoval ze dveří a ani se nenamáhal je za sebou zavřít.

"Ne!" vykřikla Bett. S pláčem si stáhla podprsenku, zapnula halenku a pak klopýtala ke dveřím. "Počkej!"

I přes slzy však viděla, jak Bradův vůz s kvílením pneumatik vyrazil směrem k dálnici. Bett se opřela o zárubeň dveří a svezla se na podlahu. Těsně před omdlením, s touhou umřít...

"Ne, ne, ne..."

Terapeut si poklekl k ní a naprosto změněným hlasem jí šeptl do ucha: "Megan mi neřekla vůbec nic. Všechno jsem vám před chvílí nalhal. Řekl jsem to jen proto, abyste se cítila líp... Tvrdila, že jste sobecká děvka. Nevěřil jsem jí, ale nejspíš měla pravdu." Ještě si naposledy lokl vína. "Jste politováníhodná matka."

Doktor vstal, položil skleničku na stůl, překročil Bett sedící ve dveřích a odešel. Bett se zdálo, že se přitom usmíval, ale měla tak zalité oči slzami, že to nevěděla jistě.

Tate Collier zavěsil s povzdechem telefon.

Ne, pane. Josh stále není doma. Netuším, kde by mohl být. Už voláte pošetí. Nemohl byste si dát na chvíli pohov? Co říkáte?

U všech čertů, kam se poděl Meganin přítel?

Konnie stále nebyl v kanceláři, a navíc mu neodpovídal na vzkazy.
Nakrmil dalmatina a neklidně chodil sem a tam po verandě v přední části domu. Pak pohlédl na čisté večerní nebe a přeletěl očima žlutá pole.
Žádného Mrtvého Reba už neviděl.
Jeho pohled znovu přitáhla zchátralá zahradní lavička na dvorku za domem. Znovu si vzpomněl, jak Bett sundávala lampionky, a vnímal i nezvyklé listopadové vedro a únavu z pohřbu. Horký vánek tehdy pohupoval listím nad zpustlým trávníkem.
Vzpomněl si, jak se na něj Bett shora podívala a zeptala se:
"Co se děje?" Vyděsil ji výraz jeho obličeje.
Co se děje, co se děje, co se děje? Prostá otázka. Přesto se na ni nedá stejně jednoduše odpovědět - nedá se tak snadno vyjádřit, že dva lidé, kteří se kdysi milovali, se už nemilují.
Zavřel oči a řekl: "Chci se dát rozvést."
Sbohem..
Odvrátil pohled od lavičky a netrpělivě se podíval na bezdrátový telefon položený na zahradní houpačce. Proč není...
Zazvonil. Překvapeně zamrkal a zvedl sluchátko.
"Prosím?"
Chvilí bylo ticho a pak se ozvalo: "Tate?"
"Slyším, Bett. Co se stalo?" srdce mu ztuhlo, když zaslechl tón jejího hlasu.
"Jedu do Baltimoru."
"Vážně? A proč?"
Zase ticho. "Brad mě opustil."
"Cože? Zrovna teď?"
"On za to nemůže. Udělala jsem hloupost. Nevím... Nechci o tom mluvit. Jde... Bože, to je zmatek!"
"To je hrozné, Bett. Pláčeš?"
"Nemůžu o tom mluvit. Ted' ne."
"Kdy se vrátíš? A co Megan?"
"Je mi to fuk."
V tónu jejího hlasu slyšel naprostou porážku. "Co tím myslíš?"
"Všechno jsme zkazili, Tate. Nemůžeme už nic dělat. Zničili jsme jí i sobě život. Možná se Megan vrátí, možná taky ne. Nechme ji být. Můžeme jen doufat, že se bude mít líp. Už mi na tom nezáleží."
"Tohle nejsi ty, Bett."
"Jsem to já, jasný? Udělali jsme hloupost, že jsme ji vůbec hledali. My dva jsme se už neměli sejít. Měli jsme žít každý ve své části vesmíru, Tate. K čemu to bylo? Jen nám to způsobilo bolest."
"Najdeme ji."
"Ona nechce, abychom ji hledali, copak to nechápeš? Nech ji být a nedělej si starosti. Je součástí minulosti, Tate. Nech ji být. Ztrácím signál, vjíždím do tunelu. Sbohem, Tate... Sbohem..."

20

Návnada.
Ano, to budu já.
Jde po tobě, řekla Bláznivá Megan: Pohyb, pohyb.
Zabočila doprava a Peter Matthews také.
Doleva, doleva. Rovně, rovně.
Stále se přibližoval a šeptal: "Megan, Megan, Megan."
Říkal i jiná slova. Nebyla si jistá, ale domnívala se, že mumlal něco jako: "Vomrdám tě, vomrdám tě." Možná mu ale nerozuměla.
Megan se stala součástí jeho představ, obětí z těch odporných komiksových sešitů. Se všemi těmi příšerami s chapadly, nafialovělými penisy, drápy a klepety...
A neznamenal pro chlapce - pokud se vůbec metr osmdesát vysoké a stokilové monstrum dá nazvat chlapcem - nic než hračku.
Když se pohybovala po chodbách s nožem v pravé ruce, celé rozbolavělé rozpraskanými puchýři, napadaly ji všelijaké myšlenky: například proč ji sem otec toho chlapce přivedl. Asi jako nevěstu pro syna. Proboha... Možná chce Aaron Matthews vnoučata. Možná Peter chodil na jeffersonskou střední školu byla tam i třída se zvláštní výukou - a tam se do ní bláznivě zamiloval. Možná to bude ono. A jeho otec ji unesl jako dáreček pro svého syna.
Šla po chodbě směrem ke kuchyni.
Slyšela jeho mumlání, šoupání nohou, ale nikde ho neviděla.
Ted' chodbou kolem dveří do sklepa. Zámek vypadal chatrně, ale ne zas tak docela. Kdybych ho chtěla vylomit, způsobila bych tím moc velký rámus. A co bych ve sklepe dělala? uvažovala.
Ne, našeptávala Bláznivá Megan. Drž se svého plánu. Musí to pořádně schytat.
No, jeden z nás to schytá určitě, pomyslela si méně sebevědomá polovina dvojice.
Jen pokračuj, jen hledej dál po ponurých chodbách.
Ačkoliv nemohlo být moc pozdě, slunce již zapadlo za horami a do léčebny dopadalo jen tlumené modré světlo. Moc

dobře na cestu neviděla.
Zastavila se. Jeho kroky se blížily.
To je ono, říkala Bláznivá Megan. Prostě toho hajzla píchni do zad a bude po všem.
Megan si však umínila, že nic takového udělat nemůže. Přestože ho nenáviděla, nedokázala by ho zabít.
Chce s tebou souložit. Chce si představovat, že je jednou z těch odporných příšer připomínajících hmyz, a bude s tebou šoustat tak dlouho, až z tebe poteče krev. Musíš...
Ticho! Dělá, co můžu.
Kroky se opět přiblížily. Zpoza rohu se ozvaly nějaké zvuky. Nemám čas běžet k hlavní chodbě - už je příliš blízko.
Přikrčila se v malém výklenku. Jsem v pasti!
Přišoural se blíž a zarazil se. Možná ji slyšel.
Možná cítil její pach. Zastavil se a šeptal její jméno. Vyděsilo ji to ještě víc. Věděl, že má svou kořist na dosah, a nechtěl, aby ho slyšela. Plížil se za ní. Hrál si na neviditelnou obludu, kterou viděla v jednom z jeho komiksových sešitů. V příběhu se jakési neviditelné kreatury vkrádaly do dívčích skříněk. Po hodině tělocviku pak dívky uškrtily a znásilnily. Komiks byl tak ohmataný, jako by jej Peter četl snad tisíckrát.
Opatrně postoupil o několik kroků dopředu.
Roztřásla se jí ruka.
Mám vyskočit na chodbu a utíkat jako o život?
Nemohl být vzdálen víc než tři metry. Na fotografiích působil tak mohutně! Mohl se na ni vrhnout jako had a chytit ji pod krkem.
Najednou jí rukou projela ostrá bolest - a upustila nůž. Nechtěně vyjekla.
Ztuhla a dívala se, jak nůž dopadá na zem. Nesmí se rozbít!
Ne...
Těsně předtím, než úlomek skla dopadl na zem, pod něj nastavila nohu.
Teď už jen čekala, až jí špička ostří rozfízne nárt.
Plác. Nůž dopadl na její pravou nohu naplocho a odkutálel se na podlahu. Neroztříštil se.
Děkuji, děkuji...
Sehnula se a zvedla jej.
Další dva kroky, blíž a blíž.
Neměla na vybranou. Musela se dát na útěk. Byl tak metr až metr dvacet daleko.
Zhluboka se nadechla, pak ještě jednou. Vyskočit, máchnout nožem a pádit k pasti.
Teď!
Vyskočit a zahnout doprava.
Ztuhla a zalapala po dechu. Sluch ji ošálil. Nikdo za ní nestál.
Upřela zrak na podlahu, na níž panáčkovala krysa. Byla veliká jako kočka, větřila ve vzduchu a ustrašeně na ni mrkala.
Pak se rozhořčeně otočila, jako by se zlobila, že ji někdo překvapil.
Megan klesla ke zdi a úlevou se rozplakala.
Na vzpomínání však neměla moc času.
Stín na vzdáleném konci ponuré chodby se zhmotnil ve shrbenou a pomalu se šourající postavu Petera Matthewse.
Neviděl ji a zmizel ji z očí.
Megan pár sekund otálela, ale pak se vydala za ním.

Díky shenandoahským horám a Blue Ridge byl vzduch v severozápadní Virginii průzračný jako sklo. Slunce zapadalo a mělo jasně oranžovou barvu. Reportéři dokonce na rádiových vlnách oznamovali, kdy ostrá sluneční záře zmizí z určitého úseku dálnice.
Toto ostré světlo prozařovalo každický detail stromů a budov. Dokonce i aut, které projížděly po I 66 rychlostí sto dvacet kilometrů v hodině.
Tate zamířil na východ po Trase 50, přistavil vůz k policejní stanici a vystoupil z auta. Málem narazil do Dimitrie Konstantinise, který náhodou se dvěma balíčky jídla z KFC přijel také.
"Ach-ach," zamumlal detektiv.
"Co znamená ach-ach?"
"Tvůj pohled."
"Žádný takový nemám," protestoval Tate.
"Přesně tak ses tvářil, když jsi za mnou chodil do kanclu ještě jako prokurátor a potřeboval jsi nějaké speciální důkazy. Většinou pro mě ten pohled znamenal, že přijdu o volný víkend. Teď ho máš zas. Přesně takové ach-ach."
Vešli dovnitř budovy a zamířili do Konnieho malé kanceláře.
"Neozval ses mi," řekl Tate. "Volal jsem ti před deseti minutami. Nebyl jsi doma. Tak co je?"
Tate položil policistovi na stůl dopis od Megan a kost, kterou ráno našel ve svém domě - obojí v igelitových sáčkích.
"Otisky," řekl Tate.
"Jsem hotový poklad, takže o co jde?"
"Chci zjistit otisky a pravost písma toho dopisu. Něco se děje. Bett se chová podivně."
"Na to sis stěžoval už v době, kdy jste byli manželé," zdůraznil Konnie. "Křišťály, rituály, hovory se sto let mrtvými lidmi."
"To bylo roztomilé podivínství. Tohle je fakt divné. Začínají mizet svědkové, neodpovídají na telefonáty. Už to není jen souhra náhod. Myslím, že vím, kdo to má na svědomí."

Pak Konniemu vyprávěl o své hádce se Sharpem.

"Nó, to bylo moc chytrý, doktůrku. Ty sis hodil revolver do kufru?"

Tate pokrčil rameny. "To byl tvůj nápad, abych si pořídil zbraň."

"Jenže nebyl můj nápad, abys jí vyhrožoval největšímu mafiánovi z Prince William. Alespoň to mi přiznej."

"Ocitl jsem se na jeho čemé listině ve chvíli, kdy jsem minulý týden vypoklonkoval jeho právníky při slyšení u soudu."

"A co je špatného na hezkém tematickém parku, Tate? Dal bys přednost tomu, který máme v Manassasu? Kdyby bylo na mně, hlasoval bych pro Disneyland s kolotoči, dobrotami a veselými atrakcemi."

"Chci ti jen říct, že Jack Sharpe by mě s radostí odstavil od jednání před Nejvyšším soudem v Richmondu. Myslím, že mě nechal sledovat. Jela za mnou nějaká dodávka. Promiň, ale čísla ani typu jsem si nevšiml."

Konnie pomalu přikývl a pak dodal: "Ale má hochy, které si na takovou práci najímá. A ti si zas najímají další lidi."

Nemáme šanci se přes ně dostat až k němu. Myslíš, že by někdo mohl Jacka Sharpea prásknout?"

"Já už nejsem prokurátor, Konnie. Nechci z toho dělat velký případ. Chci jen najít Megan. Tečka. Konec příběhu."

"A srazit na kolena toho syčáka, který ji unesl."

Tate přisunul ke Konniemu sáčky s dopisem a kostí. "Prosím."

Další smutný pohled na chladnou večeri. "Za chvíli budu zpátky."

"Počkat." Tate mu podal další sáček. "Exempláře Meganiných otisků na klíčních a mých na skleničce. A nezapomeň, že ten dopis držel v ruce taky."

Konnie přikývl. "Prokurátora stále nezapřeš."

Vzal sáčky a zamířil k laboratoři. Vrátil se za chvíli.

"Nebude to dlouho trvat. Na tu večeri jsem se fakt těšil."

Tate si červenobílého sáčku z KFC nevšiml a pokračoval: "Megan sledoval šedý mercedes. Mohl bys ho prověřit?"

"Prověřit co?"

"Registrované vlastníky šedého mercedesu."

"Ptal jsem se už předtím: Máš rok výroby, model, číslo?"

"Pořád nic."

Konnie se zachechtal. Pomalu něco natukal do klávesnice počítače. "Tvůj výraz obličej mi opravdu stojí za tu námahu."

Zatímco čekali na výsledky, Konnie nakoukl do sáčku a nepřítomně si promasíroval široký pupek.

"Víš, co je nejhorší? Nejhorší je studená bramborová kaše. Kuře se dá jíst i po studenu, protože to dělají všichni - třeba na pikniku. Totéž platí o fazolích. Jenže když ti vystydne kaše, musíš ji vyhodit. To je špatné. Celou noc si pak říkáš, jak mohla být chutná. To je ze všeho nejhorší."

Obrazovka zablikala. Konnie se přiklonil blíž.

"Tak tady to máme. Zjišťoval jsem Fairfax, Arlington, Alexandrii, Prince William a Loudoun. Šedý mercedes, všechny roky výroby, všechny typy."

Tate se přiklonil blíž a četl: Vaši žádosti odpovídá 2603 vozů.

"Dva tisíce," zamumlal Tate. "Páni!"

"Dva tisíce šest set."

Tate ze své předchozí prokurátorské praxe věděl, že příliš mnoho důkazů je stejně zbytečných jako příliš málo.

"Když prostě nebereš možnost o jejím útěku," řekl Konnie s povzdechem, "budeme muset trochu popřemýšlet. Dobrá jednou možností je Sharpe. Tu беру, ale možná existuje ještě někdo jiný. Uvažuj pořádně, Tate. Obtěžoval ji někdo?"

"Nedávno?"

"Úchylové z loňska se snad nepočítají?" zabručel Konnie. "Kdykoliv!"

"Pokud vím, tak ne. Ale povídá se..., je to jen drb..., že se snad stýkala..., že měla sexuální vztahy se staršími muži. A možná i za peníze. Tedy že jí za to platili."

Jestli si o tom něco Konnie myslel, nedal to najevo. "Nemáš ponětí kdo? Kde?"

"Nějací výrostci z toho Coffee..."

"...Shopu. Tu díru se snažíme zavřít už rok. Můžu se tam poptat. Byla v nějaké sektě?"

"Ne, myslím, že ne."

"A ty nebo Bett?"

"Já?"

"No dobře, tvoje žena."

"Bývalá," opravil ho Tate.

"To je fuk. Tak trochu s tím koketovala."

"Ano, ale jen okrajově. Žádná 'Nebeská brána' nebo něco podobného. Bett by si dokonce nepověsila ani indické plakáty, protože tam mají obrácené hákové kříže. Nic s nacisty, považovala by to za hroznou karmu."

"Karmu," uchichtl se Konnie. "Měl jsi nějakou hodně vážnou známost, kterou jsi pustil k vodě?"

"Já..."

"Než odpovíš, vzpomeň si na každou dvacítku, které jsi nasliboval hory doly a dal jí vale."

"Nikdy jsem žádnou nežádal o ruku," řekl Tate.

"To možná ne."

"Po třech schůzkách nejde o žádnou Osudovou přitažlivost. Déle jsem to s žádnou netáhl."

"To je smutné, Tate. Opravdu smutné. A co Bett?"

"Nevím, ale myslím, že taky ne."

"Příbuzní, kteří by mohli mít zájem děvče prostě sebrat a utéct?"

"Jediným blízkým příbuzným je Bettina sestra Susan. Žije kousek od Baltimoru. Neudělala by nic, čím by jí ublížila. Vždycky žertovala, že by Megan adoptovala."

To upoutalo Konnieho pozornost. "Adoptovala by ji? Viš jistě, že v tom nemá prsty? Možná se rozhodla pořídit si dceru."

"Představ si Bett, jen o osm kilo lehčí. Ta by neunesla ani pískle."

"Ale mohla si někoho najmout. Možná má cákého přítele."

"To se mi prostě nezdá, Konnie."

"I tak mi pověz její jméno."

Tate mu je napsal.

"Tak jo - a co společníci - tvoji, případně Bettini? Klienti? Nebo další protivníci? Kromě Sharpea."

"Bett je bytová návrhářka. Nemyslím, že by její klienti patřili k lidem tohoto typu. Já teď dělám jen poslední vůle, správy majetku - tedy kromě Parku svobody."

Konnie zamručel. Rozdrnčel se telefon. Policista zvedl sluchátko, přítakal a pak položil.

"Zajímavé... Byla to laboratoř. Na kosti našli jen tvé a její otisky. Na dopisu jen mé, tvé a její. Na kosti ale našli šmouhy - snad od latexových rukavic. Není to však stoprocentně jisté. Začíná mě to zajímat. Myslím, že je načase použít ucho."

"Napíchnout telefon?"

"Tvůj i tvé ženy."

"Bývalé."

"Připadáš mi jako přeskakující deska. Měli bychom vám zavést odposlech pro případ, že by volali kvůli výkupnému."

"Myslel jsem, že to není ten případ."

"Už je. Zopakuj mi, co se dnes ráno na farmě semlelo. Přesně."

Tate o Konniem věděl, že pokud jde o získávání důkazů nebo o práci se svědky či podezřelými, dovede dřít jako mezek. Zpomalit ho mohlo jediné naprosté vyčerpání - ale ani to ho nezastavilo.

Znovu krátce rekapituloval ranní události.

"Takže tys ji doma určitě neviděl?"

"Ne," řekl Tate. "Vrátil jsem se z kanceláře kolem deseti dopoledne, převlékl jsem se a šel zkontrolovat prasklé potrubí."

"Byli na farmě nějakí pachtýři?"

"V sobotu tam nebývají. Neviděl jsem vůbec nikoho. Jen jsem si všiml, že kolem deseti dvacet zhaslo světlo."

"Všechna světla v domě?"

"Jo."

"Nepřipadlo ti to divné?"

"Ne. Megan má radši příšeří nebo osvětlení svíčkami."

Tahle odpověď Tatea nesmírně potěšila - dokázal Konniemu, že přecejen o dívce něco ví.

"Bylo hodně podmračené ráno," zadumal se detektiv. "Pršelo. Řekl bych, že většina lidí by si rozsvítila. Jedině kdyby nechtěla být viděna zvenčí."

"To je pravda."

"A sakra, Tate, počkat! Proč by k tobě vůbec jezdila?"

"Aby u mě nechala ty dopisy a vzala si batoh."

"Copak nemá žádné kufrý nebo batohy u tvé ženy? Pardon, bývalé."

"No jasněže má. Máš pravdu. Má u ní většinu věcí. A brašnu s knihami nechala u Amy. Má u Bett mnohem víc oblečení a líčidel než u mě."

Policista pokračoval: "S Megan ses moc často nevidal."

"To je pravda."

"Takže jsi do jejího pokoje moc nechodil, že?"

"Jednou za měsíc."

"Tak proč by nechávala dopisy právě tam? Proč ne u matky?"

Dávalo by to větší smysl, to je fakt. Detektiv dodal: "A proč by kruci chodila do domu zrovna v době, kdy jste se měli sejít? Kdybych já chtěl nechat někde dopisy a pak utéct, šel bych s nimi někam, kde bych rodiče určitě nepotkal, nemyslíš?"

"Takže ji kdosi přinutil napsat dopisy a dal je tam sám."

"Přesně to si myslím, doktůrku... Udělám teď tohle: zmluvím si schůzku na soudním a pak si promluví s kapitánem. A víš co? Máme z toho případ. A dost velký."

Konnie si vytáhl ze sáčku KFC stehýnko a vyrazil na chodbu.

Tate se vrátil domů.

Na záznamníku neměl žádné zprávy; nikdo nevolal.

Ještě před dvanácti hodinami chtěl Megan i Bett vymazat ze svého života. Vůbec se mu to nelbilo.

Takže Brad opustil Bett. Nevěděl, co si o tom má myslet. Proč by to dělal? A proč právě teď? Obával se, že člověk, který měl na svědomí Meganino zmizení, nějak zapříčinil i tohle.

Pak se myšlenkami vrátil k Belize, k výletu, který si s Bett plánovali jako druhé líbanky. Vlastně první, protože po svatbě žádné neměli.

Výkoukl na temnou oblohu s miliony hvězd. V duchu se zasmál. Jak by to dopadlo, kdyby se tam s ní setkal? Jak by asi Bett zareagovala na Karen - vlastně na Cathy?

Asi ne moc dobře.

Ne snad ze žárlivosti, ale asi by mu ji neschvalovala. Jeho vkus na ženské vždycky odsuzovala.

Tate vlastně se svým vkusem také nebyl zvlášť spokojen, když si vzpomněl na milenky posledních deseti let. Belize...

Existuje nějaká šance, že by se tam vypravil s Bett? Tedy až najdou Megan?

Ať už to s Bradem dopadne jakkoli, snoubencova přítomnost se mu nezdála tak nepřekonatelná. Docela si dovedl představit, že s Bett do Belize zajede. Kdysi přece byli pár - i když už hodně, hodně dávno.

Přesto měl pocit, který neměl nic společného s logikou, že by spolu dobře vycházeli. Jejich dnešní hádka byla stejně zlá jako před patnácti lety, ale tentokrát se smířili. To ho udivilo. Kdysi by se nic takového nestalo.

S povzdechem se napil vína a podíval se na dalmatina, který poštěkával ve vysoké trávě. Znovu zapřemýšlel o Megan. I kdyby se manželé dali opět dohromady, co by přimělo děvče, aby se vrátilo domů? A co bylo důležitější - jaká osoba by se domů vrátila?

Nebylo snad dívčino opilství a incident na vodojemu jen výjimkou? Byla skutečná Megan McCallová zahořklá slečinka, která spala s muži pro peníze? Nebo v ní snad dřímala ještě jedna osobnost? Osobnost, kterou dobře neznal - nebo se kterou ještě neměl tu čest?

Tate Collier najednou zoufale zatoužil dívku poznat. Zjistit, jaká opravdu je - co ji zajímá, co nenávidí a čeho se bojí. Jaké pokrmy jí chutnají, jaké šaty by si vybrala a které by odhodila.

Které příšerné televizní pořady ráda sleduje.

Co ji rozesměje a co rozpláče.

Najednou ho přepadla děsivá myšlenka: kdyby Megan ráno zemřela, stala se obětí vyšinutého vraha nebo nehody, její smrt by ho nepochybně rozrušila a sklíčila. Jenže kdyby se to stalo teď, nebo - což bylo ještě horší - kdyby prostě navždy zmizela a nikdy ji nenašli, byl by naprosto zdrcen. Tato tragédie by ho navždy zlomila. Vzpomněl si, co kdysi ještě v době jejich manželství řekl své ženě o případu žhářské vraždy. Oběť tehdy vběhla do hořícího domu, aby zachránila dítě. To požár přežilo, ale matka zahynula. Přečetl si tehdy fakta, podíval se na Bett a poznamenal: "Pro svou ženu bys zabil, ale pro dítě bys položil život. . ."

V rétorice právníci často využívají personifikace - volí slova tak, aby se jejich klienti zdáli lidštější a vzbuzovali soucit, zatímco jejich protivníci nikoliv. Místo "svědek" či "oběť" užívali "Mary Jonesová". Porota obvykle bývala mnohem tvrdší k abstraktním postavám - "k odpůrcům" či "k muži, který sedí támhle na lavici".

Byl to velmi účinný a také nebezpečný trik.

Přesně tak jsem se díval celá léta na Megan, pomyslel si Tate.

Jako na abstraktní bezejmennou osobu. Vstal, vešel do pracovny a dlouho hledal nějakou její fotografii. Velmi ho zklamalo, když žádnou nenašel. Svou jedinou momentku s Megan dal Konniemu a Beauridgeovi.

Posadil se do křesla, zavřel oči a pokusil se představit si její tvář - usměvavou, vyplašenou, podrážděnou... Několik výrazů si vybavil. Snažil se usilovněji.

Pak ještě víc.

Proto neslyšel, že se za jeho zády objevil muž.

Jeho spánku se dotkla chladná hlaveň pistole.

"Ani hnout, pane Colliere. Myslím to vážně. Ani hnout!"

21

Jimmy, vzpomněl si Tate.

Jmenoval se Jimmy. Ten chlap, který byl mnohem svolnější k přestřelce v útulné Sharpeově vstupní hale než Tate sám. Podíval se na telefon.

Jimmy zavrtěl hlavou. "To nezkoušejte."

"Co chcete?"

"Posílá mě pan Sharpe."

To mi došlo.

Byla to opravdu velká pistole. Jimmy sice nadržel ukazováček na spoušti, ale Tatea to nijak neuklidnilo.

"Máte se na něco podívat."

"Podívat?"

"Něco vám ukážu a pak si to zase vezmu. Ani já, ani pan Sharpe nikdy nepřiznáme, o čem jsme mluvili. Rozumíme si?"

Tate sice ničemu nerozuměl, ale řekl: "Jistě. Je nabitá?"

Jimmy neodpověděl. Vytáhl z kapsy koženého saka videokazetu, položil ji na stůl a couval. Pak pokynul Tateovi, aby šel ke stolu. Poslechl a uchopil kazetu do ruky.

"Mám si ji přehrát?"

Jimmy se netrpělivě zašklebil.

Tate vložil kazetu do videa a stiskl několik tlačítek, než se spustil obraz. Na obrazovce se objevila jakási budova obrostlá křovím. Datum a čas prozrazovaly, že kazeta byla natočena ráno v devět čtyřicet dva. Místo nepoznal. Pásek pokračoval čtyři minuty; ten, kdo jej natočil, sledoval před sebou nějaký vůz jedoucí po předměstské silnici. Tate poznal Meganin ford. Kvůli dešti však jeho řidiče neviděl.

"Kde jste to sehnali?" zeptal se Tate.

"Dívejte se a nemluvte," zamumlal Jimmy. Zbraní mu stále mřít do zad.

Další skok na pásce. Hodiny ukazovaly devět padesát. Tate poznal stanici metra Vienna. Člověk, který video natáčel - jistě jeden ze soukromých Sharpeho detektivů, i když to popřel - měl asi strach se k subjektu moc přiblížit. Byl tak

pětačtyřicet metrů daleko a ještě natáčel v mlze a dešti. Meganino auto zastavilo na parkovišti v řadě vozidel. Po chvíli Tate někoho zahlédl. Bělocha ve tmavém saku - i když to nedokázal říct s jistotou. Žádné zvláštní poznávací znamení. Pak postřehl další pohyb. Nakonec z parkovacího místa vyjel mercedes a Meganin vůz zaparkoval na jeho místě. V deset hodin a jednu minutu mercedes opustil parkoviště.

Obraz na pásku se rozmazal a pak už byla jen tma.

Tate civěl na obrazovku s tlukoucím srdcem. Přemýšlel o zastřeném pohybu, který před chvílí viděl - nejprve jej oslnila světla reflektorů, pak obraz poskakoval a ještě k tomu ta mlha a déšť. Měl však dojem, že viděl muže zvedat z kufru Meganina auta nějaký těžký předmět a pak jej nakládat do mercedesu.

Předmět o velikosti lidského těla.

"To je všechno," řekl Jimmy. "Mohl byste tu kazetu zase vytáhnout?"

Tate poslechl. "Viděl ještě něco jiného?" dotázal se.

"Kdo?" zeptal se Jimmy.

"Vždyť víte kdo. Soukromé očko. Mohl bych s ním mluvit? Prosím vás!"

Jimmy kývl ke stolu. "Položte tam kazetu a ustupte."

Tate to udělal. Věděl, že se odpovědi nedočká. Sharpe nebyl ochoten zajít dál. Přesto položil ještě jednu otázku.

"Proč mi to ukázal? Vždyť nemusel."

Jimmy si strčil kazetu do kapsy, ale stále neochvějně mířil na Tatea. Couvl ke dveřím.

"Pan Sharpe mě jen požádal, abych se zmínil o starém pořekadle, že jeden dobrý skutek si zasluhuje další. Doufá, že to budete mít na paměti při líčení příští čtvrtek v Richmondu."

"Podívejte se..."

"Říkal, že s tím asi nebudete souhlasit. Přesto mě požádal, abych vám to vyřídil."

Jimmy šel k posuvným dveřím, jimiž se evidentně dostal i dovnitř. Pak se zarazil.

"A odpověď na vaši otázku? Řekl bych, že to udělal proto, že sám má dvě dcery. Dobrou noc."

Když odešel, Tate vypil naráz sklenku vína, rozřesenou rukou chytil sluchátko a vytočil číslo.

Sotva Konnie zvedl telefon, Tate vyhrkl: "Dobrá stopa."

"Ptáš se, jestli nějakou mám, nebo jsi něco našel?"

"Něco mám."

"Pokračuj."

"To je dlouhá historie. Jde o případ se Sharpem."

"Tak spusť."

Tate řekl: "Nechal sledovat nejen mě, ale i Megan."

"Proč? Chtěl na tebe vytáhnout nějakou špínu?"

"Nejspíš. Třeba to, že dcera právníka bere drogy nebo jde do postele s každým - něco takového. Jeho kámoš mi každopádně ukázal videonahrávku."

"Hergot. Přines ji sem..."

"Na to zapomeň. Zničil ji. Já si ovšem myslím, že ten zmetek z videa přenášel Megan z jednoho auta do druhého."

Nejspíš ji nadrogoval." Tate se modlil, aby dívka byla jen omráčená.

"Číslo?"

"Nic. Promiň."

"Sakra, Tate. Proč myslíš, že se tyhle pitominky na auta dávají?" Po pauze Konnie pokračoval: "Dobrá - takže ty si myslíš, že to Sharpe není?"

"Nemusel mi ten pásek vůbec ukazovat. Dokonce se ani nepokoušel uzavřít se mnou obchod - tedy nijak tvrdě. Víš, něco jako: Pustíš případ a já ti povím, co náš detektiv vypátral. Mohl to klidně udělat."

"Ty bys souhlasil?" !

Tate ani na okamžik nezaváhal. "Ano."

"Dobrá, Sharpe to tedy není. V tom případě se zamysleme. Jde po ní nějaký čmuchal a sleduje, co běžně dělá. Jde za ní do školy, na trénink roztleskávaček."

Tate se snažil vybavit si Megan v roli roztleskávačky. "Hm."

"Ví přesně, kde ji ráno najde. Zfetuje ji, odveze k metru, kde nechal své auto. Musí vyměnit vozy. Má mercedes."

"Správně."

"Nechá v jejím autě jízdní řád, aby to vypadalo, že někam odjela vlakem... Pak vyrazí na místo, kde ji má v úmyslu zašít. Co to znamená, právníku?"

Tate nedokázal na nic přijít.

Když nic neřikal, Konnie se rozchechtal. "Zapomněl jsem, že jsem tě musel vodit za ručičku, když jsi chtěl dostat ty neřády za katr. No - co teď máme pod Meganiným autem?"

"Stopy po pneumatikách!"

"Ještě máš přece jen naději, hochu. Tedy když se vzpamatuješ a tvrdě na sobě zapracuješ. Dobrý, doktůrku, tohle mi zabere trochu času. Ty si zatím sedni a dej si horkou bramborovou kaši. A až ji budeš jíst, myslí přitom na mě!"

První lekci policejní práce Konnie Konstantinatis získal při pozorování otce, který se snažil oblafnout finanční úřady. Starý řecký přistěhovalec byl bezvýznamný, slabošský, ale nebezpečný člověk. Připomínal křížence krysy a fretky. Od přírody uměl lhát a disponoval instinktem okamžitě odhadnout lidskou povahu. Stavěl palírny vedle udíren, továren, na lodích a tvářil se, že jde o slepičárny. Svůj příjem pak rozprostřel do stovek drobných podniků. Jednou dokonce přesvědčil úředníka z finančního úřadu, aby místo něho zatkli nevinného švagra. Drze vše odpřisáhl u soudu a

překvapeného nešťastníka to stálo dva roky života.

Už od svých pěti či šesti let se tak Konnie naučil úhybným taktikám a podvodným trikům. Proto se je také naučil odhalovat.

Tuto dovednost pak chtěl využít i při hledání člověka, který unesl dceru Tatea Colliera.

K vyzvednutí Meganina vozu zajistil malý jeřáb, protože by jeho výjezdem riskoval poškození stop.

Další dvě hodiny strávil sběrem otisků pneumatik dvanácti aut, které dokázal odlišit a izolovat - tedy těch, které nepatřily Meganinu vozu. Pak stanovil dvojice levých a pravých pneumatik, změřil jejich rozvory a délky příslušných aut. Všechny údaje si pečlivě zaznamenal do malého notesu v kožených deskách.

Pak celé parkovací místo vysál a na předním sedadle svého vozu prohlédl veškeré stopy, které se zachytily v papírovém filtru. Většinu tvořil jen prach a smítka, která nestála za odeslání k laboratornímu vyšetření. Našel však jeden zřejmý důkaz: vlákno z obyčejného provazu. Snadno je rozeznal jen proto, že v jednom ze tří případů únosů, na nichž v posledních letech pracoval, měly oběti svázané ruce provazem, jejichž vlákna vypadala podobně.

Pospíchal zpátky do kanceláře, usedl k počítači a prošel si v databázi rozměry kol vozidel. Jeden z nich dokonale seděl na mercedes sedan.

Pečlivě si prohlédl elektrostatické otisky. Pak v počítači vyhledal identifikaci pneumatik a usoudil, že se jedná o vzácný typ obutí firmy Michelin, a jelikož byly pneumatiky téměř neopotřebené, odhadl, že je vůz mohl mít maximálně tři čtyři měsíce.

Na jednu stranu získal velmi povzbudivou stopu, protože se prodejce neobvyklých pneumatik dal poměrně snadno najít.

Jelikož však pneumatiky i model auta patřily k dražším, vypovídaly o únoscově slušném postavení a patrně i inteligenci.

A po takových zločincích se pátralo vždy velmi těžko. Patřili totiž k nejnebezpečnějším.

Konnie se pustil do telefonování. V sobotu večer sice měli prodejny s pneumatikami i dealři s mercedesy otevřeno, ale manažeři prodejen již byli doma. Nic tak triviálního však Konnieho nemohlo zastavit. Vyhrožoval prodejcům tak dlouho, až se mu podařilo získat telefonní čísla příslušných manažerů o dělení statistik a zpracování údajů.

Vytočil osmáctičet čísel, a když si promluvil s posledním manažerem na svém seznamu, začaly na policejní ústředí chodit faxy dokladů o prodeji.

Informace se však ukázala méně užitečná, než předpokládal.

Na většině dokladů totiž bylo uvedeno číslo vozu, rok výroby i model, nikde nebylo ani zmínky o barvě. Dokladů přibývalo.

Asi po hodině si opatřil kopie sto čtyřiceti dvou záznamů příslušného typu pneumatiky Michelin, které si zakoupili majitelé mercedesů v posledním roce.

Smutně se podíval na dlouhý seznam jmen.

Při standardním postupu by teď nechal prověřit v databázi zda tito lidé nebyli trestaní. Ovšem taková databáze by zřejmě na lumpa tohoto formátu nestačila - jistě nepatřil k chronickým pistolníkům či hrdlořezům s dlouhým trestním rejstříkem. Přesto seznamy předal Genii.

"Víš, co s tím dělat, zlato."

"Je sobota, sedm čtyřicet, šéfe," zdůraznila jeho asistentka.

"Tys aspoň večeřela."

"Něco ti povím, Konnie," řekla statná žena a kývla hlavou k sáčkům z KFC. "Ty už vyhoď. Začínají smrdět."

Rozkaz svědomitě splnil. Když se vrátil ke svému stolu, rozdrnčel se telefon.

"Haló?"

"Detektiv Konstantinatis?"

"Jo."

"U telefonu zvláštní agent McComb, FBI. Zneužívání a únosy dětí."

"Jasně. Jak se máte?"

Konnie s tímto oddělením občas spolupracoval. Vždycky byli energičtí, měli prvotřídní vystupování a byli nesmírně obětaví.

"Prokazují službu svému šéfovi Quantikovi. Požádal mě abych se podíval na případ Megan McCallové. Pracujete na něm, že?"

"Jo."

"Zatím to pro nás není skutečný případ, ale dívčina otce Tatea Colliera znáte, že?"

"Vždyť to víte."

"V době, kdy byl státním zástupcem, pro nás odvedl dobrou práci, takže jsem příslibil, že se na její zmizení podívám. Chtěli bychom mu prokázat službu."

"Totéž dělám víceméně i já. Dnes večer mám v úmyslu šéfa požádat o přidělení případu."

"Vážně?"

"Našel jsem pár zajímavých stop." Konnie uvažoval: Kdyby se mi podařilo všechny údaje poslat FBI.. Mají na pneumatiky spousty specialistů."

"To je dobré vědět. Napadlo nás, že bychom mohli koordinovat naše přístupy a celou záležitost řešit společnými silami."

"Jasně." Konnie si pomyslel: Možná jsou federálové nejlepší policajti na světě, ale mluví jako idioti.

Agent řekl: "Znáte bar Ernie's poblíž dálnice?"

"Jasně, je to půl kilometru ode mě."

"Zrovna jsem si chtěl zajít na večeři a přečíst si spis, když mi padlo do oka vaše jméno. Mám asi hodinu času. Pokud vás to zajímá, mohl byste se ke mně připojit."

Chvilí mlčel. "Proč ne? Za deset minut jsem tam."

"Fajn. Přineste s sebou, co máte."

"Přinesu."

Zavěšili. Konnie nakoukl do Geniiny kanceláře, kde právě prověřovala zatykače a trestní rejstřík. "Všechno negativní, Konnie."

"Pohoda. Teď na případu pracuji i federálové."

"A sakra!"

Vzal z jejího stolu stoh faxů s účtenkami, hodil si je do kufříku a zamířil ke dveřím.

Konnie měl dobrou náladu. V Ernie's totiž podávali skvělou bramborovou kaši.

22

Aaron Matthews seděl v tmavém koutě restaurace u odděleného stolu a vyhlížel z okna na sluncem zalité těžké stroje, které dolovaly zeminu v nedalekém svahu.

Ještě před pěti lety se na tomto místě rozprostírala pole. Teď tady stál jeden dům vedle druhého a nákupní střediska.

Bar Ernie's mezi ně skvěle zapadl - zvenčí vypadal útulně, ale pod jeho vnějším pozlátkem se skrývala jen šed'. Matthews se ošil, když do restaurace kolébavým krokem vešel detektiv Konstantinatis a procházel mezi stoly.

Pozoroval jeho oči. Po chvilí postřehl, po čem detektiv kradmo a s pocity viny pokukuje. Vždycky ty oči. Matthews mávl rukou, Konstantinatis přikývl a zamířil k němu. Terapeut vůbec netušil, jak takový oficiální odznak agenta FBI vypadá - a ani by jej neuměl vyrobit. Oblékl si alespoň oblek a bílou košili, kterou obvykle nosíval i při návštěvách svých pacientů. Přinesl s sebou také několik složek s ohnutými rožky, na nichž nacyklostyloval nápis: FBI - SLUŽEBNÍ A DŮVĚRNÉ.

Nápadně je položil před sebe na stůl. Doufal, že to zabere.

Detektiv zběžně pohlédl na složky a rychle se posadil proti Matthewsovi. Potřásl si rukou. Chvilku si jen tak povídali - Matthews se ze všech sil snažil napodobit způsob vyjadřování vládních agentů. Jejich škrobený a neobratný jazyk. Když už policistu neoblafnu podvrženými složkami, pak svou afektovanou mluvou určitě. Přišla servírka a oba si objednali. Matthewse nepřekvapilo, že si detektiv k večeři objednal mléko. Sám si objednal pivo.

Řekl: "Obávám se, že nemáme mnoho stop. Vy si skutečně myslíte, že ji někdo unesl?"

"Zpočátku jsem se domníval, že prostě utekla, ale existuje nahrávka, jak někdo vystupuje z jejího auta a nasedá do šedého mercedesu zrovna v době jejího zmizení. Snad i bezvládnou dívku přenáší do auta."

"Aha," řekl Aaron Matthews, kterého v tu chvíli polilo horko. Jeho šedý mercedes 560 stál na parkovišti jen pár desítek metrů od nich.

Kradená poznávací značka na něm jen zářila. Jaká nahrávka? Kdo ji mohl pořídit? Chvilí zuřil, ale pak si uvědomil, že zlost je luxus, který si teď nemůže dovolit.

"Máte tu pásku u sebe?"

"Je pryč, ale to je dlouhá historie."

"Ach tak."

"Vaši práci vám vůbec nezavidím," poznamenal detektiv. "Pořád hledat nezvěstné děti musí být moc těžké."

Vyjevilo tak svou sentimentální stránku, kterou by u něj Matthews nečekal.

Matthews tiše řekl: "Mám pocit, že v téhle práci můžu udělat nejvíc."

Servírka jim přinesla pití. Matthews vylil "omylem" trochu piva na stůl a rychle skvrnu otřel ubrouskem.

"Detektive..."

"Pro vás Konnie. Říkají mi tak všichni."

"Dobrá, Konnie. Neraď se ptám - Colliera osobně neznám, ale nemyslíte, že by mezi ním a tím děvčetem mohlo k něčemu dojít?"

"Ne, Tate takový není. Spíš naopak."

"Jak to myslíte?"

"Já jsem se dozvěděl, že má dceru teprve až po nějakém čase. Spíš se jí moc nevěnuje. Myslím si, že ji někdo unesl. Motiv zatím nemáme, ale mohl by s tím mít nějakou spojitost případ, na kterém Tate právě pracuje. On sice tvrdí, že místní stavitel v tom prsty nemá, ale já bych to tak jistě neviděl. Podezřelá je i dívčina teta - je bezdětná, evidentně sestře dceru závidí."

Bettina sestra... Jak se o ní Konnie dozvěděl?

"Udělal jsem rozbor stop po pneumatikách a získal jsem seznam asi stopadesáti lidí, kteří si v posledním roce koupili pneumatiky Michelin. Mohl bych vám předat účtenky," řekl a poklepal na aktovku, "aby vaši lidé prověřili?"

"S radostí. Už jste s nimi něco dělal?"

"Jen jsem nechal prošetřit, jestli na jejich majitele nebyl vydán zatykač nebo zda nemají záznam v trestním rejstříku. Zatím nic."

Když Matthews před dvěma měsíci únos plánoval, koupil si nové obutí; nemohl si dovolit, aby ho ojeté pneumatiky zpomalovaly. Ještěže v General Tire udal falešné jméno a zaplatil hotově.

"Cestou jsem ale přišel na něco lepšího," pokračoval Konnie. "Měl bych se podívat na stvrzenky a zjistit, kdo platil

hotově. Ať je únoscem kdokoliv, určitě uvedl falešné jméno. Tyhle pneumatiky stojí velký peníze. Za něco takového přece nikdo hotově neplatí. Proto by vaši lidi mohli prověřit poznávací značky a zjistit, jestli u hotovostních plateb souhlasí jména majitelů. Pokud nebudou sedět, máme hlavního podezřelého."

Ježíšikriste! pomyslel si Matthews. Neprohodil jsem značky, když jsem si nechával vyměnit gumy! Díky číslu teď zjistím skutečné jméno a adresu pronajatého domu v okrsku Prince William.

Samozřejmě nebude souhlasit s falešným jménem, které jsem udal člověku v obchodě s pneumatikami.

"Skvělý nápad," řekl Matthews. "Velmi prozíravé."

Jeho hlas sice zněl normálně, ale měl chuť řvát. Přepadla ho chmurná nálada.

Přinesli jídlo, a zatímco Konnie pokrm hladově hltal, Matthews se v něm nimral. Musím rychle jednat, říkal si. Přivolal číšnici a objednal si další pivo.

"Dáte mi ty účtenky?" zeptal se a kývl k aktovce.

"Jasně, ale pak se stavíme na ústředí. Máme to po cestě. Můžete je odtamtud poslat faxem do vaší kanceláře."

"Souhlasím."

Číšnice přinesla pivo. Konnie se na ně podíval a pak se pustil do jídla.

"Ten Tate Collier," řekl Matthews a současně vychutnával lahodný mok, "se zdá být slušný člověk."

"Neznám lepšího. Je to nejlepší právník ve státě. Z těch hajzlů, kterým se vina neprokázala jen díky nedostatku důkazů, je mi špatně. Když byl žalobcem Tate Collier, poslal je za katr a hezkou řádku let si tam pobýli."

Matthews pozvedl sklenici. "Na vaši teorii pneumatik."

Detektiv zaváhal, ale pak si přitukli. Matthews vypil půlku piva, spokojeně vydechl a postavil sklenici na stůl.

"Na duben je horko, nemyslíte?"

"To je," zabručel detektiv.

Matthews se zeptal. "Jste teď ve službě?"

"Ne, už mám tři hodiny padla."

"Tak se kruci vykašlete na mlíko. Zvu vás na něco pořádného," prohodil Matthews a poklepal na pivo.

"Ne, díky."

"Ale jděte. V takovém horku není nic lepšího než vychlazené pivo."

"Faktem je, že jsem před pár lety s pitím přestal."

Matthews se zatvářil zahanbeně. "Omlouvám se."

"Není za co."

"Prostě jsem nepřemýšlel. Chlap, který pije mléko... Neměl jsem si to pivo objednávat. Opravdu se omlouvám."

Policista mávl rukou. "To nic. Nechci, aby kvůli mně někdo měnil své zvyky."

Matthews zdvihl sklenici s pivem. "Mám ho nechat odnést?"

Policistovi při pohledu na sklenici zajiskřilo v očích - právě tak, jako když procházel kolem baru a toužebně se díval na láhve v řadě jako na prostitutky na rohu ulice.

"Ne," řekl detektiv. "Před pitím se nemůžete schovávat."

Dal si další sousto kaše a pak řekl: "Kam většina dětí utíká?"

Matthews si vychutnával každý doušek piva. Detektiv ho pozoroval. Aroma sladového moku, který vyšplíchl na stůl, se linulo po celém boxu.

"Pokaždé mřít do velikých měst. New York je pro ně silným lákadlem. Myslí si, že tam najdou práci, stane se z nich Madonna nebo nějaký jiný idol. Hoši si zas myslí, že tam není problém sbalit na každou noc holku." Matthews se znovu napil a podíval se ven. "Kruci, to je vedro. Představte si tu bitvu."

"U Bull Run?"

"Ano. Víte, nejprve jsem si ji pletl s Manassasem, ale jen proto, že pocházím z Pensylvánie." Vychutnal si další lok.

"Jste ženatý?"

Nebo snad žena opilce opustila?

"Byl jsem. Rozvedli jsme se."

"Děti?"

Nebo se na tátu vykašlali, protože je přestalo bavit, že chodí domů jen v noci a nedělní ráno prozvrací?

"Dvě. Má je v péči žena. Vidám je o prázdninách."

Matthews se znovu pořádně napil. "Musí to být těžké."

"Někdy." Obloustlý policista hledal únik v bramborách na talíři.

Asi po minutě se ho Matthews zeptal: "Takže jste absolvoval?"

"Co myslíte?"

"Dvanáct odvykacích kroků."

"Ptáte se, jestli jsem byl na léčení anonymních alkoholiků? Jistě." Policista se podíval na své mohutné paže. "Před čtyřmi lety a čtyřmi měsíci."

"Já před osmi."

Další jiskra v očích. Policista mrkl na pivo.

Matthews se zasmál. "Jste tam, kde jste, Konnie. A já zas jinde. Vypil jsem kdysi jednu láhev laciné skotské denně - minimálně jednu. Někdy jsem porazil k večeri druhou."

Konnie ani nepostřehl, jak se mluva agenta FBI rychle změnila v kamarádský žargon - s pravopisem i slovníkem velmi podobným jeho.

"Porazil láhev," zopakoval Konnie a rozesmál se. "Můj táta to říkal taky."

A někteří Matthewsovi pacienti rovněž.

"Láhev a půl? To jste toho vypil fakt dost."

"To ano. Když jsem si uvědomil, že mě pití zabije, musel jsem toho nechat. Jak zlé to bylo u vás?"

Policista pohodil rameny a nacpal si do úst hrášek s bramborami.

"Poznamenalo to mé manželství," podotkl a zdráhavě pokračoval: "Spíš zabilo."

"To je mi líto," řekl Matthews a žasl, jaká bolest se tomu muži odráží v očích.

"A pravděpodobně by chlast jednou zabil i mě."

"Co jste pil?" zeptal se Matthews.

"Skotskou a pivo."

"To snad ne! Já taky. Dewar's a Budweiser."

Konnie se zatvářil ustaraně. "Takže vy... Jakže...?" Pohodil hlavou k vysoké sklenici s pivem. "Co se stalo? Nevyržel jste, co?"

Matthews nasadil vážnou tvář. "Řeknu vám svatou pravdu, Konnie," prohodil a usrkl si lahodného moku. "Věřím, že slabostem je třeba čelit. Nesmíme před nimi utíkat."

Policista souhlasně zabručel.

"Zdalo se mi příliš snadné vzdát se pití, chápete?"

"Ne tak docela."

"Připadalo mi to zbabělé. Spousta lidí prostě s pitím úplně přestane, ale pro mě je to stejně slabošské... Omlouvám se, neberte to osobně."

"Jen pokračujte, zajímá mě to."

"Pro mě je to zkrátka stejně slabošské, jako když někdo pije pořád."

"Asi to dává smysl," řekl policista pomalu.

Matthews zakroužil sklenicí.

"Vezměte si třeba člověka, který je posedlý sexem. Víte, co může být problém?"

"Slyšel jsem. Existuje prý taky dvanáct odvykacích kroků."

"Jasně, ale takový člověk se sotva vzdá sexu úplně. Bylo by to proti přírodě."

Konnie přikývl.

Už ho mám, pomyslel si Matthews. Mluvit člověku do duše je jako sex. Naplňuje mě rozkoší.

"Takže," pokračoval, "jsem se prostě vrátil k bodu, kdy jsem pití dokázal zvládnout."

"A fungovalo to?" zeptal se Konnie. Zdalo se, že ho naplňuje posvátná účta.

"To si pište. Dva roky jsem nepil. Přesně tak dlouho, jak jsem si naplánoval. Někdy to bylo hrozné. Nebudu vám to nijak přikrašlovat. Bůh mi však pomohl. Když jsem měl svůj stav pod kontrolou, po dvou letech abstinence jsem se poprvé napil. Dal jsem si jednoho panáka Dewar's. Bylo to jako medicína."

"Co se stalo?"

"Nic. Cítil jsem se fajn, vychutnal si ho. Celý další týden jsem si nic nedal. Pak jsem vypil dalšího panáka a jedno pivo. Měsíc nic."

"Měsíc?" šeptl Konnie.

"Jasně. Pak jsem si nalil skleničku whisky a nechal ji stát před sebou na stole. Díval jsem se na ni, čichal k ní a nakonec ji vypil. Další měsíc nic."

Policista vrtěl užasle hlavou. "Musíte být masochista či jak se jim to říká." V jeho smíchu se však objevil náznak zoufalství.

"Někdy je třeba nalézt to, co je pro nás nejtěžší, a pořádně si na to posvítit. Jít do hloubky. Tak hluboko, jak jen to jde. Říká se tomu odvaha. Ta z nás činí chlapy."

"Smekám před vámi."

"Tímhle způsobem piju už šest let. Ani jedinkrát jsem se neopil." Položil policistovi ruku na rameno. "Vzpomínáte si na ten pocit, když jste se napil poprvé?"

"Myslím..."

"Na pocit uvolnění, klidu a štěstí? Vyplavala na povrch vaše dobrá stránka? Takové to je i teď." Opět se opřel o židli.

"Jsem na sebe pyšný."

"Na vás," řekl policista a přitukl si sklenicí mléka. Očima však hltal nazlátlý mok.

Ach, ty ubožáku, pomyslel si Aaron Matthews. Nemáš na celém světě duši, která by si s tebou povídala, je to tak?

"Někdy," pokračoval melancholicky, "když mám opravdu nějaký problém, něco mě užírá a trpím hroznými pocity viny, které mě spalují jako oheň..., si dám i panáka. Otupí vás a pomůže vám jít dál."

"Neděláte si srandu?" zeptal se a nabral vidličkou mizející hromadu kaše.

Pojďme do hloubky. Dotkněme se nejbolestivějšího místa...

"Když ode mě odcházela žena, kterou jsem miloval, chtěl jsem se umět postavit proti tomu, co ji přimělo odejít. Chtěl jsem jí dokázat, že mám pití znovu pod kontrolou a - kdo ví? - třeba ji i získat zpátky."

Policista zrudl. Hrdlo mu oteklo tak, že nemohl ani promluvit.

Matthews se znovu napil piva a podíval se na oblohu se zapadajícím sluncem.

"Ano, nenáviděl jsem samotu. Probouzet se v neděli ráno, když je celá obloha zachmuřená... Jezdit sám na dovolené.

Bože, jak jsem to nesnášel! Moje žena byla pryč... Jediný člověk na světě, kterého jsem potřeboval. Jediná osoba, pro niž jsem byl ochoten udělat cokoli..."

Detektiv se nemohl ani pohnout.

Ted, pomyslel si Matthews. Ted!

"Něco vám ukážu." Matthews se naklonil dopředu a zamrkal. "Sledujte to." Mávl na číšnici. "Přineste stampři

Dewar's."

"Jednu?" křikla.

"Ano, jen jednu."

Policista tupě sledoval, jak ji přináší.

Matthews teatrálně pozvedl skleničku naplněnou po okraj, vdechl vůni skotské a pak se maličko napil. Postavil sklenku na stůl a zdvihl ruce dlaněmi vzhůru.

"To je celé. Je to jediný tvrdý alkohol, který si dám během dvou tří týdnů."

"Vy to dokážete?" zeptal se policista otupěle.

"Je to nejsnadnější věc na světě. Bez problémů." Vrátil se ke sklence piva a přivolal servírku. "Omlouvám se, zlato, samozřejmě vám za toho panáka zaplatím, ale změnil jsem názor. Musím dnes mít čistou hlavu. Můžete ho odnést."

"Jistě, pane."

Policistova ruka však vystřelila rychleji než její. Překvapeně zamrkala nad hromotlukovou prudkostí.

"Mám ji tady nechat?"

Policista se podíval na Matthewse, ale pak stočil své psí oči k číšnici. "Jasně. A mému příteli přineste ještě jedno pivo."

Jejich pohledy se na okamžik střetly. Matthews pak dodal: "Přineste hned dvě."

"Jistě, pánové. Mám vám to napsat každému zvlášť?"

"Ne," trval na svém Matthews. "Napište to na mě."

Matthews v chirurgických rukavičkách odjížděl Konnieho autem z parkoviště. Policista seděl na sedadle pro spolujezdce, mezi stehny svíral láhev skotské a bezvládnou hlavou tiskl o okno vozidla.

Po bradě mu tekly sliny smíchané s whisky.

Matthews zaparkoval vůz v boční uličce nedaleko restaurace, sebral Konniemu láhev, trochu jí pošplíchal palubní desku a sedadlo auta a pak mu ji zase vrátil. Konnie si toho ani nevšiml.

"Jak to jde?" zeptal se ho Matthews.

Hromotluk zachmuřeně hleděl do hrdla láhve a neřikal nic.

U obchodu, v němž koupili láhev, Matthews odhodil do koše účtenky o koupi pneumatik i zbytek poznámek z pátrání po Megan McCallové.

Doktor vystoupil z auta a přetáhl policistu na místo pro řidiče.

Konnie si dvakrát notně přihnul z láhve a otřel si zpocenou tvář.

"Kampak pojedete?"

"Pojedeš domů, Konnie."

"Tak jo."

"Jeď hned."

"No jo, jedu domů. Je tam Carol?"

"Tvoje žena? Jasně že je, Konnie. Čeká, až přijdeš. Měl by sis pospíšet."

"Fakt mi chybí."

"Víš, kam máš jet, že?" zeptal se Matthews.

"Myslím..." Rozhlédl se kolem sebe zakaleným zrakem. "Já nevím..."

"Tááhle je silnice, vidíš ji?"

"Jasně. Tam?"

"Přesně tam," řekl Matthews. "Jeď tudy a dojedeš domů. Domů ke Carol."

"Tak jo."

"Sbohem, Konnie."

"Sbohem. Tam po té silnici?"

"Přesně tam. Hej, Konnie?"

"Pozdravuj ode mě Carol, ano?"

Policista přikývl.

Matthews zařadil rychlost a uskočil, když Konnie přišlápl plyn.

Šněroval si to víceméně prostředkem silnice.

Cestou k restauraci, kde měl Matthews zaparkovaný mercedes, zaslechl pištění brzd a troubení stovek klaksonů, které signalizovaly, že Konnie zabočil tmavomodrým taurem k výjezdu na I 66.

Najel ovšem do protisměru. Za necelých třicet vteřin zaslechl dunivou ránu. Pravděpodobně došlo k čelní srážce a - i když se to nejspíš odehrálo jen v jeho představách - zaslechl tichý výkřik.

23

Je noc.

Temné chodby blázince osvětlovaly zvenčí jen dvě rozsvícené lampy, jejichž paprsky prostupovaly ušpiněnými okny slabě dovnitř.

Megan McCallová se pomalu šourala hlavním křídlem budovy se skleněným střepem v ruce. Nemohla z myšlenek vypudit ty strašné komiksové knížky s obludami, které se vrhaly svými chapadly na ječící ženy, a příšery, které znásilňovaly nebohé dívky.

Šla k hochově pokojí. Postupovala blíž a blíž.

Vykročila do velikého vestibulu. V šeru kolem sebe viděla jen samé stíny. Pevně věřila, že se vrátil do svého pokoje, přestože teď mohl být kdekoliv.

Megan ucítila na svém krku dech - a téměř vnímala kovovou tyč, kterou ji chtěl uhodit. Zalapala po dechu a otočila se. Byl to jen závan větru.

Spí? Čte si? Nebo snad onanuje?

Představuje si ji ve své choré mysli?

Jaké s ní má plány?

Chodby nemocnice tvořily nekonečný labyrint. Ztratila se, takže si najednou nebyla jista, kde je jeho pokoj. Několikrát špatně zabočila a ocitla se znovu na místě, odkud vyšla. Přepadlo ji zoufalství.

Bála se, že Peter najde její past - a ona přijde o jedinou výhodu, kterou měla. Přidala do kroku, ale chvílemi se zaposlouchala.

Neslyšela však ani obscénní dech, ani šeptání svého jména.

Svým způsobem jí ticho připadalo ještě tíživější než chlapcovo mumlání. Teď totiž neměla potuchy, kde se Peter pohybuje.

Konečně zabočila za roh a našla jeho pokoj. Pootevřenými dveřmi dopadal na chodbu paprsek světla. Zatřepetal se a po chvíli potemněl.

Je uvnitř, pomyslela si Megan.

Samou hrůzou se zpotila.

Děsila se smrti, příšer, které žily v hale, i šeptajících medvědů.

Chtěla ho přece dostat, našeptávala Bláznivá Megan. Na co čekáš?

Sejmi ho.

Megan se už chystala Bláznivé Megan říct, aby ztichla, ale najednou se zarazila. Napadla ji myšlenka, která ji silně překvapila:

Bláznivá Megan nejenže není bláznivá, ale je duševně naprosto zdravá a rozumná. Ba co víc: Bláznivá Megan je skutečná.

Bláznivá Megan je pravá Megan - ta, která tančila po ležení vodojemu jen proto, aby si jí Bett, Tate nebo vůbec někdo všiml.

Ta, která tajně snila o cestě do San Franciska, kde chtěla po ukončení školy aspoň na rok zůstat. Ta, která pak chtěla studovat vysokou v Paříži. Ta Megan, která se vášnivě milovala se sexy černochem, kterého - ať si jde doktor Hanson třeba do háje! - má přece jen opravdu ráda! Ta Megan, která měla chuť píchnout otce prstem do tváře a zakřičet: "To dítě na obtíž je zpátky, ať se ti to líbí, nebo ne!"

Ach ano, Bláznivá Megan je duševně zdravá. A ta druhá je prostě jen budižkničemu.

"Tak jo," řekla Megan nahlas. "Jen si pro mě pojd', ty syčáku!"

Peterův stín na zdi ztuhl.

Světlo zhaslo a chodba se opět zahalila do tmy.

"Jen pojd', ty zmetku!" křikla.

Zaslechla řinkot kovu - asi někde sebral tyč.

Neviděla chlapce ostře, zachytila jen jeho obrys sunoucí se ze dveří.

Rozhlédl se po chodbě a pak se otočil k ní. "Megan..."

Bože, to je hromotluk!

"Megan!" zachraptěl.

Vykročil. Pohyboval se mnohem rychleji, než předpokládala.

Odvaha ji začala opouštět. Co to bylo za hloupý nápad!

Sakra, to přece nebude fungovat. Jistěže nebude. Dostane mě!

"Ne!" vykřikla zděšeně.

Zdrhej! řvala Bláznivá Megan. Utíkej!

Rychle couvla, a přestože věděla, že by se měla dívat, kam se pohybuje, bála se z Petera byť jen na okamžik spustit oči.

Ucítila za sebou zeď a málem zakopla o stůl. Otočila se a odsunula jej.

Když se ohlédla zpátky, byl pryč.

Jsmo v háji, šeptla bezmocně Bláznivá Megan.

Může teď být kdekoliv! Mohl přijít zleva i zprava.

A navíc má klíče od pokojů, uvědomila si; mohl se schovat v některém z nich a čekat, až půjdu kolem. A pak... se objevit za mnou.

Nezbylo jí než vrátit se do slepého konce chodby, kde si připravila past. Dostat se tam co nejrychleji a čekat.

V té hrůze si však nebyla jistá, kudy se vydat. Je to snad támhle?

Nebo mám vyrazit touto chodbou? Zírala střídavě na obě strany.

Tak která? Mohl číhat na obou. V té příšerné tmě neviděla skoro nic.

Tahle, pomyslela si. Určitě to bude tahle. Jsem si jistá.

Skoro jistá.

Vyběhla. Narazila do plastového křesla, které odletělo a hlasitě narazilo do zdi.

Megan ztuhla. Slyšel to? Slyšel...?

Najednou se z chodby vynořila kousek od ní mohutná postava a potácela se k ní. "Megan..."

Vykřikla, ale nebyla schopná zvednout nůž včas. Zavřela oči a levačkou ho praštila k místu, kde měl zřejmě tvář.

Pravděpodobně mu zlámala nos, protože zaskučel bolestí a couvl.

Vyběhla.

Zabočila za roh a zastavila se před vchodem do haly, která vedla až k pasti.

Šoural se za ní.

Ujistila se, že viděl, kudy se vydala, a pak vyrazila k pasti.

Zastavila se. Počkat! Jsem na správné chodbě? Ne, je to až ta další. Počkat! Nakoukla do tmy, ale nic neviděla.

Peter se blížil. Která chodba to sakra je? řvala Bláznivá Megan.

Já nevím, já nevím... Všechny jsou stejné.

Stál tak šest metrů za ní.

Honem, vybafla Bláznivá Megan. Srovnej si to v hlavě! Nemáš na vybranou. Snad tahle.

Běžela až na konec chodby.

Ano! Vybrala správně. Past je tady. Dívka se schoulila na zem a uchopila konec provazu. Na opačném konci chodby se Peter zastavil a díval se na ni.

Zase ty mumlavé zvuky - připomínající zvíře. Vzpomněla si na jeho foto v novinách: podivně svěšené rty, vypláznutý jazyk a oči blázna.

Veselý úšklebek na matčině pohrbu.

Hrozně se bojím...

Zapíchneš ho, radila Bláznivá Megan.

Ve tmě ani nebyla vidět jeho chůze. Zdálo se, že se jen blíží, je stále větší a větší a vyplňuje celý prostor chodby.

Zastavil se těsně před pastí. Neviděla mu v tom šeru do očí ani do tváře, ale vycítila na sobě jeho pohled.

Zase to mumlání.

Vykročil.

Teď!

Zatáhla za provaz.

Roztrhl se vedví. Tvárnice se sice mírně pohnuly, ale zůstaly na místě.

To ne! Bože, ne! A je to, křičela Bláznivá Megan. Je po všem.

Další dva kroky kupředu.

Vytáhla z kapsy skleněný nůž a podívala se na Peterův obrys.

Umřu. Je to tak. Už jsem mrtvá. Zlomí mi ruku, sebere mi nůž a ušoustá mě k smrti... Megan už je sama... Bláznivá Megan zmizela, Bláznivá Megan už je mrtvá.

Další krok kupředu. Na jeho tvář dopadlo zvenčí slabé světlo.

Ne...

Mám halucinace, říkala si a zalapala po dechu. "Joshi!"

"Megan," zamumlal znovu. Tvář i krk Joshe LeFevrea tvořily jen krvavé cáry. Na pažích i na nohou mu chyběly kusy masa.

Klesl na kolena - právě ve chvíli, kdy se tvárnice uvolnily a začaly se řídit přímo na něj. Bezmocně se podíval na desítky kilogramů betonu a ani se nepokoušel uhnout.

"Ne!" vykřikla Megan.

Vyskočila kupředu a odstrčila ho stranou. Tvárnice dopadly těsně vedle jejich těl, roztříštily se na podlaze, až kousky betonu létaly vzduchem.

"Megan," vyrazil ze svého potrhaného hrdla. Pak omdlel.

Lexus Tatea Colliera přijel k telefonní budce na Trase 29.

Tate vyskočil a zoufale se rozhlédl kolem sebe.

Nikoho neviděl.

"Haló!" zvolal ostrým hlasem. "Haló!"

Podíval se na starou zapadlou restauraci - nebo spíš na to, co z ní zbylo po požáru, který tady před lety někdo úmyslně založil - a na hromadu ohořelého smetí. Všude pusto a prázdno.

Pak zaslechl sténání, které rychle vystřídalo hlasité zvracení.

Rozběhl se ke křoví. Našel tam Konnieho, zakrváceného a propoceného se zvratky na bradě. Nepřítomně civěl před sebe a plakal.

"Ježíši! Co se stalo?"

Tate se shýbl a přitele objal. Když mu Konnie před dvaceti minutami telefonoval, neřekl mu víc, než aby co nejdříve přijel. Tate sice poznal, že je opilý, napůl v bezvědomí, ale neměl potuchy, jak k tomu došlo.

"Jde to se mnou z kopce, Tate. Všechno jsem zkazil. Panebože..."

Nejprve Bett..., teď Konnie... To je den! pomyslel si Tate. To je dneska den!

"Jsi zraněný."

"Nic mi není, ale možná jsem někoho zabil, Tate. Měl jsem nehodu. Utekl jsem." Zalapal po dechu a snad minutu zvracel. "Hledají mě. Mí vlastní lidi mě hledají!" Silně se rozkašlal.

"Zavolám sanitku."

"Ne, zvládnou to sám. Ale..."

Přetočil se na bok a několik minut opět zvracel. Pak popadl dech a posadil se.

Kolem pomalu projel policejní vůz s majáčkem. Světlometry prohledával okolí, ale Tate ani Konnieho v křoví nezahledli.

"Poslouchej," řekl Konnie. "Musíš jet do kanceláře a projít stvrzenky."

"Stvrzenky."

"Stvrzenky za pneumatiky. Jdi do kanceláře. Gennie by měla mít kopie. Doufám, že je udělala. Musíš si pospíšet, protože mi zamknou stůl."

"Mám o ně požádat Gennii? To je tvoje asistentka?"

"Znáš ji. Seznam stvrzenek, jasný?"

"Dobře."

"Pak se podívej, kdo platil za pneumatiky hotově."

"Platby v hotovosti, jasně."

"Prověřovala zatykače, ale to není to... není to, co jsme měli hledat. Posloucháš, Tate?"

"Poslouchám."

"Dobrá. Vyhledej hotovostní platby. Pak si projed' čísla vozů. Pokud registrovaný vlastník nesouhlasí se jménem na stvrzence, pak to je náš hoch - ten, co unesl tvoji dceru. Viděl jsem..." Zalapal po dechu. "Viděl jsem ho."

"Tys ho viděl?"

"Jo. Ten hajzl mě pořádně napálil. Běloch, kolem čtyřicítky, tmavé vlasy, asi metr pětadesát. Osmdesát kilo. Řekl mi... Tvrdil, že je od federálů. Napálil mě jako kdysi můj táta. Sakra, mně je zle."

"Dobrá, Konnie. Udělám to, ale teď tě odvezu do nemocnice."

"Ne. Nesmíš ztrácet ani minutu! Dělej, co jsem ti řekl. Byl bych rád, abys byl u toho, až na mě podají žalobu. Nemůžu uvěřit, co jsem to provedl. Prostě nemůžu." Jeho hlas zanikl v dalším záchvatu zvracení.

Tate doma vyhledal starou legitimaci státního zástupce a běžel s ní do auta.

Byla sice opatřena čtyři roky starým datem, ale pochyboval, že si tak drobně napsaného údaje někdo všimne.

Za dvacet minut byl na policejní stanici. Nikdo mu nevěnoval pozornost. Zapsal se do knihy a vešel do Konnieho kanceláře.

Od stolu vzhledla statná žena. Měla červené oči a plakala.

"Ach, pane Colliere, slyšel jste to?"

"Bude v pořádku, Gennie."

"Je to tak hrozné," řekla a otřela si tvář. "Tak hrozné. Nechápu, jak mohl znovu začít pít. Nevím proč! Co se děje?"

"Pomůžu mu, ale nejdřív musím něco udělat. Je to velmi důležité."

"Volal mi, že vám mám pomoci. Byl úplně namol. Vzpomínám si, že mi kdysi volával, že nepřijde do práce, protože chytíl chřipku. Žádnou neměl, byl jen opilý."

Tate jí položil ruku na rameno. "Bude v pořádku. Všichni mu pomůžeme. Udělala jste kopie stvrzenek?"

"To víte, že ano. Vždycky mi říkal: 'Nakopíruj všechno, co ti dám. Vždycky, vždycky.'"

"To je náš Konnie."

"Tady jsou."

Vzal si štos stvrzenek majitelů mercedesů, kteří si koupili nové michelinky. Ve čtyřech případech platil zákazník hotově. Jména mu nic neříkala.

"Mohla byste projet tyto poznávací značky databázi a dát mi jména a adresy registrovaných majitelů?"

"Jistě." Odfrkla si, pomalu odešla ke křeslu a těžce dosedla.

Pak něco zuřivě naklepala do klávesnice.

Za chvíli na něj mávla.

První tři jména souhlasila se jmény na stvrzenkách.

Čtvrté nesedělo.

"Ach, můj bože," zamumlal Tate.

"Co se děje, pane Colliere?"

Neodpověděl. Stál a jen tupě civěl na jméno Aaronu Matthewse, bytem na Sully Fields Drive v Manassasu, které žlutě zářilo na černé obrazovce.

24

Soud: Obžaloba nyní může pronést závěrečnou řeč. Pane Colliere, prosím.

Collier: Drazí přátelé... Porota má před sebou nelehký a nevědný úkol. Musí podrobně prošetřit celý stoh důkazů a nalézt v nich prostou pravdu. V mnoha případech je to totéž, jako hledat jehlu v kupce sena. Najít ji je prakticky nemožné. V případě, který však teď máte před sebou, stát versus Peter Matthews, tato jehla leží přímo před našimi zraky.

Není pochyb o tom, že obžalovaný Joan Kellerovou zabil. Viděli ho, jak s obětí, šestnáctiletou dívkou, odchází k Bull ftun Marina.

Viděli ho, jak ji odvádí do lesa. Viděli ho, jak vybíhá z parku, když našli Joanino zardoušené tělo. Bahno, v němž její chladné tělo leželo, odpovídalo bahně, které měl obžalovaný na kolenou svých džín.

Při zatčení, jak jste vyslechli od svědků, dokonce na policisty křičel: "Musela zemřít!"

V maringotce, v níž žil, policie našla stovky komiksových sešitů a hororových románů, jejichž hlavními hrdiny byli statní hromotluci, kteří bezmocným ženám - obětem, jako byla Joan Kellerová - prováděli ohavné věci.

Obhajoba vidí tu zářící jehlu představující pravdu stejně dobře jako vy a já. Ani v jejich myslích není pochyb o tom, že obžalovaný to nebohé děvče zabil. Co teď udělá? Snaží se odvést naši pozornost.

Vznáší pochybnosti o Joanině charakteru. Snaží se nám namluvit, že měla poněkud uvolněnou morálku. Že se oddávala

sexuálním hrátkám s místními chlapci... někdy i za peníze. Nebo za alkohol a cigarety.

Šestnáctiletá dívka! Nejedná se o nic víc než o sprosté pokusy odvést vaši pozornost od hledání oné jehly!

Ach, ano. Hovoří o tom, že šlo o nešťastnou náhodu. Tvrdí, že "to byla jen hra". Že vrah sice je mladý muž, který má jisté problémy, ale že je neškodný.

Řekl bych, že fakta jasně dokazují, že vůbec nebyl tak neškodný, nemyslíte? Neškodní muži přece nerdousí nevinné mladé dívky o třicet kilogramů lehčí, než jsou oni sami.

Neškodní muži neuskutečňují své zvrácené a pokřivené představy na bezbranných dívkách, jakou byla i Joannie Sue Kellerová.

Dámy a pánové, nedovolme, aby obhajoba před vámi zakryla onu jehlu představující pravdu. Nedovolte, aby ji zamaskovala. Tento případ je prostý - mimořádně prostý. Obžalovaný úkladně, promyšleně a s jasným záměrem připravil o život člověka. Vzal život mladé dívky.

Něčí přítelkyni..., něčí sestře..., něčí dceři. Neexistuje horší zločin, než je tento. A proto za něj obžalovaný musí nést plnou odpovědnost.

Vynikající básník Dante napsal, že nejoprávněnější prosby jsou vyslyšeny mlčenlivými skutky. Já po vás, dámy a pánové, nežádám planá slova. Ne - žádám vás o odvážný skutek -, abyste rozhodli o vině tohoto nebezpečného vraha a doporučili, aby za život mladinké Joan Kellerové zaplatil životem svým. Děkuji vám.

Řečník Tate Collier do své závěrečné řeči vložil všechno. Byla krátká, srozumitelná, protkнутá konkrétními představami. O Peteru Matthewsovi se zmiňoval jen jako o "obžalovaném", o děvčeti jako o "Joan", čímž odosobnil zločince a polidštil oběť.

Zmínku o "jehle" - kterou použil, aby přivykl porotu na jehlu používanou při vykonání trestu smrti - považoval za obzvlášť dobrý tah.

Žádal dokonce o trest smrti, protože chtěl dosáhnout toho, aby porotci vyměnili hochův život za prohlášení o vině a dlouhý trest ve vězení.

Přesně tak to také dopadlo.

Collier případ vyhrál, chlapce porota uznala vinným a odsoudila ho na doživotí. A takového výsledku chtěl Tate docílit.

Týden po vyhlášení rozsudku chlapce popravili méně formálními prostředky než smrtící injekcí - skupina vězňů vykonala rozsudek pomocí násad od smetáku a nabroušených přístrojů. Hoch zemřel až po třech hodinách mučení. Spravedlnost?

Když se Tate dozvěděl o Peterově smrti, dlouho seděl za svým stolem a přemítal, proč ho tato zpráva tolik zneklidňuje. Odebral se do kartotéky státního zástupce a znovu si přečetl všechny důkazy.

Byly to tytéž dokumenty, které studoval před soudním přelíčením, ale teď si je pročítal bez vášnivě posedlosti usvědčit obžalovaného.

Pozorněji se zadíval, i na chlapcovu podobiznu - teď se nedíval na obžalovaného, ale na Petera Thomase Matthewse, sedmnáctiletého chlapce z Fairfaxu ve Virginii.

Ano, je pravda, že u něj doma našli sbírku děsivých komiksů a japonských kreslených filmů. Při přípravě na soud však Tate zjistil, že většina z nich se v Japonsku stala bestsellery a mladí lidé i dospělí je sbírali jako umělecká díla. Hoch měl kromě nich ve své sbírce i seriózní literaturu science fiction od autorů jako Ray Bradbury, Isaac Asimov, William Gibson, C. S. Lewis, J. R. R. Tolkien, Jules Verne, Edgar Rice Burroughs.

Peter trávil hodiny výpisky dlouhých poetických pasáží z těchto knih a snažil se popsané výjevy sám ilustrovat. Kromě toho napsal několik vlastních vědeckofantastických povídek, které na chlapce jeho věku vůbec nebyly špatné. Ano, v některých psychiatrických posudcích se uvádělo, že je hoch nebezpečný. V jiných zase stálo, že je jen paranoidní osobnost, která ve stresových situacích snadno zpanikaří. Nikdy nebyl trestán, neměl násilnickou povahu. Při přípravě případu se Tate také leccos dozvěděl o Joan Kellerové - o oběti. Děvče vedlo aktivní sexuální život od svých dvanácti let. Zkoušelo i "podivné praktiky" - nejspíš erotické škrcení.

Svádělo starší muže a oznámilo přinejmenším jedno znásilnění, ačkoliv pak odmítlo spolupracovat s policií. Okolí ji pokládalo za ne zcela normální osobnost, dvakrát ji dočasně vyloučili ze školy kvůli napadení - děvčat i chlapců. Při jednom z nich dokonce použila nůž.

Při zatčení měl Peter na tváři i krku odřeniny. Tvrdil, že ho Joan praštila kamenem, když ji přestalo bavit jeho nemotorné osahávání. I tehdy prý musela jeho ruku vzít a strčit si ji do kalhotek.

Pokud šlo o hochovo tvrzení, že "musela zemřít", jistý rybář, který se právě pohyboval poblíž místa zatčení, tvrdil, že hoch možná říkal: "Nemusela zemřít... Neměla mě uhodit..."

Obratný řečník Tate Collier však všechny tyto důkazy dovedl svými námitkami zničit tak, že se do soudní síně ani nedostaly. Dokázal naprosto zpochybnout důvěryhodnost svědků.

Důstojný soude, tato domněnka nemá pro tento případ význam...

Důstojný soude, tato spekulace se nijak nevztahuje k případu a musí být proto stažena... Prosím, informujte svědka...

Obhajoba přišla s tímto návrhem: zabít z nedbalosti, podmíněný rozsudek, tři roky podmínka a dva roky povinného psychiatrického sledování.

Jenže kdepak! Peter Matthews přiložil ruce ke krku šestnáctileté dívky a tiskl a tiskl a tiskl, dokud nevypustila duši.

Žádný obchod Tate nemohl připustit.

Soud: Obžalovaný vstaňte. Vyslechněte rozsudek poroty: Byl jste shledán vinným z vraždy prvního stupně. Porota se rozhodla zamítnout návrh žalobce na rozsudek smrti, ale odsuzuje vás na doživotní pobyt ve vězení...

Peter se ocitl ve vězení a poslední, co dozorce z chlapcových úst slyšel, byla tato slova: "Není to prima? Jdu si s novými přáteli zahrát s míčem. Chtějí, abych hrál s nimi!" Pak prý zmizel v prádelně a o pět hodin později ho našli

rozpáraného na několik kusů.

Proč? uvažoval Tate, když seděl o samotě v zatuchlé kartotéce. Proč jsem tak tvrdošíjně lpěl na hochově odsouzení? Proč?

Tuto otázku si v posledních letech kladl často.

Tutéž otázku si pokládal i teď. Bylo by tak špatné, kdyby obžalovaného... kdyby Petera podmíněčně propustili a poslali ho na léčení?

Copak to nebylo rozumné? Samozřejmě že bylo. Jenže tehdy před pěti lety to úžasněmu Tateovi Collierovi, státnímu zástupci, brilantnímu řečníkovi a vnukovi starého „pana soudce“, rozumné nepřípadalo.

Proč?

Protože nemohl snést pomyslení, že vrah připravil rodiče o jejich dítě. To byla odpověď. To bylo tehdy jediné, co se mu honilo hlavou.

Že ten někdo připravil rodiče o dívku, jako byla Megan.

Musel proto zemřít. Spravedlnost ať jde třeba k čertu.

Peterova otce, Aarona Matthewse, Tate u soudu buď neviděl, nebo mu nevěnoval žádnou pozornost. Pamatoval si však ze spisu, že byl psychiatr. Žil prý sám. Jeho žena - rovněž terapeutka, prý úspěšnější než manžel - spáchala několik let předtím sebevraždu.

Aaron Matthews...

Ted mohl policistům dát jeho jméno i adresu. Najdou ho. Jen se modlil, aby Megan ještě byla naživu.

V Konnieho kanceláři vytočil Bettino číslo domů. Hlasová schránka mu sdělila číslo na její mobilní telefon. Vytočil jej, ale nikdo ho nebral. Nechal jí zprávu o tom, co se dozvěděl, a řekl jí, že je na policejní stanici.

Vyšel na chodbu. Výkračoval si jako v dobách, kdy býval státním prokurátorem, a choval se, jako by mu to tady patřilo.

Hrál si na velkého vyšetřovatele a dusil mladé policisty, kteří mu pomáhali shromažďovat důkazy.

Rozrazil lítačky oddělení vražd a překvapilo ho, že tři detektivové překvapeně zmlkli uprostřed hovoru. Smutně se usmál, ale pak si vzpomněl, že na stanici vešel bez oprávnění.

Detektivové se s údivem podívali jeden na druhého.

"Omlouvám se, že jsem sem vtrhl," začal Tate. "Jsem Tate Collier. Jsem tady kvůli dceři. Nevím, jestli už jste slyšeli o jejím zmizení a..."

Za necelých dvacet vteřin měl tvář přitisknutou ke stolu a na rukou zkroucených za zády měl nasazená pouta. Něčí drsný hlas mu odříkával jeho práva.

"Co se to sakra děje?" vybafl.

"Jste zatčen, pane Colliere. Jsou vám známa všechna práva, která jsem vám právě odříkal?"

"A proč? Proč mě zatýkáte?"

"Znáte svá práva?"

"Ano, znám ta svoje pitomá práva. Tak proč?"

"Zatýkáme vás pro vraždu, pane Colliere. Pro vraždu Amy Walkerové. Tudy, prosím."

25

Megan držela Joshuu LeFevrea v náručí a vzlykala.

Opatrně ho posunula do bledého světla venkovní lampy.

Měl mnohem horší zranění, než se domnívala - byl strašlivě potlučený, tělo měl samou tržnou ránu a všude plno kousanců.

Rány pokrývaly škráloupy špíny a zaschlé krve. Oko měl tak nateklé, že je nemohl ani otevřít. Po vyškubaných tenkých copáncích mu na celé hlavě zůstaly strupy krve umazané od bláta.

Vydával z hrdla jen sípavé a přerývané zvuky. Hlas, který slyšela, nepatřil Peteru Matthewsovi, ale Joshovi. Měl proříznutý krk a řez mu evidentně zasáhl i hlasivky. Když dýchal, vzduch mu pronikal dovnitř ústy i dírou v krku. Zdálo se, že krvácení ustalo, přesto mu dívka překryla ránu na krku proužkem džínoviny.

Nevěděla, jak by mu ještě mohla pomoci.

"Myslel jsem si, že jsi to ty," zachrčel. "Špatně vidím. Moje oči, moje oči! Jen jsem si myslel, že jsi to ty, ale tys neodpovídala."

Sklonila hlavu k jeho hrudi. "Já jsem si myslela, že jsi jeho syn a že mě chceš zabít. Ach, Joshi, co se stalo? To ti udělali psi?"

Přikývl a zachvěl se - nejspíš bolestí i zimou.

"Ten... chlap?" snažil se ze sebe vyrazit. "Tě une..."

Přikývla. "Přivolal jsi policii?"

"Ne," zahuhňal. "Nevěděl jsem, co se děje. Dohnal jsem ho, ale podfoukl mě..." Rozkašlal se. "Myslel jsem, že ty... že s ním chodíš."

"Co se stalo?" zeptala se s pláčem na krajíčku.

Přerývaně jí vysvětlil, jak je sledoval až k léčebně, jak ho doktor napadl a pak nechal napospas psům. Než ho však stačili zcela roztrhat, proběhla kolem srna a psi se vrhli za ní.

Jeho krásný hlas, pomyslela si Megan s pláčem, jeho krásný hlas je pryč. Musela odvrátit zrak od jeho tváře.

Pokračoval ve vysvětlování, jak použil kovovou tyč místo hůlky a šel do nemocnice hledat telefon. Žádný nenašel. Pak zjistil, že se dveře zevnitř nedají otevřít, a tak se ocitl ve stejném vězení jako Megan.

Něžně se dotkla jeho strašné rány ve tváři. I kdyby se podařilo dopravit ho brzy k lékaři, přežije vůbec? Ztratil hodně krve.

"Byla jsi... nebyla jsi jeho milenkou, že ne?"

"Cože?" vyhrkla.

"Říkal, že jste milenci. Říkal... Říkal, že se mě chceš zbavit."

"Ach, Joshuo, to ne. Bylo to..., ať ti napovídal cokoli, byla to lež."

"Co je zač?" zaskřehotal LeFevre.

"Teď na to nemáme čas. Můžeš chodit?"

"Ne." Těžce oddechoval a škubal sebou. "Nezvládnou už nic."

Odtáhla ho dál k výklenku a tam ho skryla. "Počkej tady."

"Kam... Jdeš?"

"Lež klidně, Joshi. A buď potichu. Seženu nějaké obvazy," řekla a vstala.

"Ale může tam být on."

Ukázala mu nůž ze skla. "To doufám."

"Povím vám všechno, co chcete vědět. Proboha, ale pošlete někoho pro moji dceru."

"Ještě jednou od začátku, pane."

Tatea ohromila zpráva, že Amy našli nahou a ubodanou na jeho farmě.

"Existuje muž jménem Aaron Matthews. Jezdí šedým mercedesem. Bydlí v Sully Field na Trase 29 poblíž Manassasu. V posledních několika týdnech sledoval mou dceru. Možná i měsíců. Já nevím. A..."

"Provádíme tady jiné vyšetřování, Colliere," řekl nevrle mladý detektiv z oddělení vražd - jako by z oka vypadl členu ochranky na střední škole, kterou navštěvovala Megan. Asi mu docházela trpělivost. "Jestli vám to nevadí, máme svých starostí dost."

"Je Ted Beauridge ve službě?"

"Ne. Teď pěkně znovu. Od začátku."

Tatea vyslyšeli na vyšetřovně, kde seděl na nepohodlné kovové židli. Ještěže mu sundali železka.

"Amy zabil Matthews! Megan se jí svěřila, že ji někdo sleduje. Nejspíš měl strach, že něco ví - možná ji zabil jen proto, aby se zbavil mě."

A to já jsem mu řekl její jméno, pomyslel si Tate. Teď už s jistotou věděl, že muž, který telefonoval z FBI - zvláštní agent McComb -, byl Aaron Matthews, který si tak zjišťoval informace, aby mohl překazit jejich pátrání.

"Jak jste našli její tělo?" zeptal se Tate. "Volal vám anonym, že?"

Detektivové se na sebe podívali. Oba byli štíhlí a měli dokonalou postavu. Vyleštěné boty, pistole zasunuté v pouzdře. Zkrátka dokonalé stroje k vynucování zákona.

"To vám volal Matthews, copak to nechápete?"

"Amyina matka tvrdila, že jste její dceru sledoval. A že vás vyšetřuje organizace pro ochranu dětí."

"Cože? Vždyť to je pitomost. Zavolejte si tam."

"V sobotu večer, pane? Zavoláme jim v pondělí."

"Do pondělka nemáme čas."

Policista však letargicky pokračoval: "Paní Walkerová nás také informovala, že jste se k nim dnes pokoušel vloupat."

"Amy nám měla předat Meganinu školní brašnu. Klepal jsem na dveře, a když se nikdo neozyval, pokusil jsem se je otevřít."

"Aha."

"Žádné vyšetřování neprobíhá. Udělal to on! Matthews! Jen se mi snaží zabránit, abych našel Megan, copak to nechápete?"

"Ne tak docela, pane."

"Dobrá. Kdy vám volal ten anonym? Během poslední půlhodinky? Věřte mi, Matthews Amy zabil a tělo odvezl na můj pozemek. Viděl jsem dnes ráno někoho, kdo sledoval dům."

"Ohlásil jste to?"

"Ne, neohlásil."

"Pročpak?"

Tate si vzpomněl, jak toho rána stál na dešti v poli a přemýšlel. Měl dojem, že zahlédl Mrtvého Reba, ale byl to Aaron Matthews. Čekal, až opustí dům, aby mohl hodit kost psu, nastrčil Meganiny dopisy a pak rychle zmizel.

"Prostě jsem to nenahlásil. Podívejte se, on ví, že po něm jdu - Konnie prověřoval mercedes. Ukázalo se, že patří jemu. Není to náhoda."

"Jak nám vysvětlíte fakt, že to děvče bylo zavražděno kuchyňským nožem s vašimi otisky prstů?"

"Protože pravděpodobně pocházel z mé kuchyně. Promluvte si s Konniem o dnešním ránu. On..."

"Detektiv Konstantinatis je ve vazbě a není v takovém stavu, aby s někým mohl mluvit. Jsem si jist, že to víte."

"Pak tedy s Beauridgem. Byli v mém domě dnes ráno. Matthews se dostal dovnitř, podstrčil tam falešné dopisy, které zřejmě Megan přinutil napsat, a nejspíš ukradl i ten nůž. Nebo jej ukradl dnes večer. Do domu se dá vloupat poměrně snadno."

"Způsob smrti byl šokující - po podříznutí hrdla ztratila spoustu krve. Kromě toho měla bodné rány v hrudi a v podbřišku. Napočítali jsme jich dvaatřicet. Byla také zohavena."

"Odporný způsob zabití," dodal druhý detektiv.

Tateovi hořely tváře. Jeho hlavou se neustále míhaly Meganiny vyděšené oči.

"Prohledali jsme váš dům a zjistili jsme, že jste se zbavil většiny dceřiných věcí. Její pokoj na nás působil stejně osobně jako skladiště."

"Žije s matkou."

"Nenašli jsme žádné její fotky, šaty, nic osobního. Jako byste měl v plánu dát Megan na nějaký čas sbohem. Proto o té vaší historce o únosu máme pochybnosti."

"Existují svědkové. Například učitel... Robert Eckhard. Viděl..." Přestal však mluvit, když si všiml, jak se oba zatvářili.

"Jste Eckhardův přítel?"

"Neznám ho," řekl Tate opatrně. "Jen jsem zaslechl, že viděl auto, které sledovalo Megan."

"Mluvil jste s ním někdy?"

"Ne. Právě jsem vám to říkal - proč?"

"Roberta Eckharda dnes zatkl kvůli ohrožování mravní výchovy mládeže a kvůli pornografickým fotografiím s nezletilými."

"Cože?"

"Mohli byste popsat, jaký k němu máte vztah?"

"K Eckhardovi? Žádný neexistuje... Kristepane! Já ho neznám! Prosím vás, jen pošlete někoho, kdo prověří Matthewse!"

Řečníci nikdy neprosí. Tatea začal opouštět talent. Přemýšlel, vztekal se na sebe. Dokáže se z toho vymluvit! Věděl, že by mohl. Musí přece existovat nějaký způsob. Jak by se v takové situaci zachoval dědeček soudce?

Všechny kočky vidí ve tmě...

Půlnoc je kočka...

"Detektive," řekl Tate klidně a usmál se. "Nemáte co ztratit. Zůstanu tady. Když ho prověříte a pošlete k němu domů několik lidí, povím vám, co budete chtít. Cokoliv. Bez potíží. Můžeme se na tom domluvit?"

Jeden z detektivů si povzdechl. Pokrčil rameny a vykročil na chodbu.

Proto Půlnoc vidí ve tmě.

Tate si představil Megan, svázanou a s roubíkem v ústech někde ve sklepení. A Matthewse, který stojí nad ní a svléká se.

Tuto strašnou představu nemohl ničím zahnat.

"Měl jste někdy s Amy Walkerovou sexuální styk?"

Snažil se potlačit vztek. "Nikdy jsem se s ní nesetkal," odpověděl.

"Uklidil jste někde svou dceru, protože věděla o tom, že sledujete Amy Walkerovou? Vymyslel jste si proto její únos?"

"Ne, nic z toho jsem neudělal." Bojoval sám se sebou, aby zůstal klidný a vstřícný. Byl to těžký boj. Podíval se ke dveřím, v nichž před chvílí zmizel druhý policista. Pošlou do Matthewsova domu specializovaný tým pro záchranu rukojmích? Nebo jen policejní patrolu? Matthews je dokázal ošálit. Mohl je nějak ukolébat - ano, Tate pochopil, že i on měl ten dar.

S lidmi, jako je Matthews, se nedá vyjednávat. Je třeba jednat, a to okamžitě.

MLčenlivost skutků.

"Zabil jste Amy Walkerovou?"

"Ne, nezabil."

"Kdy jste naposledy řídil auto své dcery?"

"Myslím, že tak před měsícem."

"Tak se tedy vaše otisky prstů dostaly na kliku jejího vozu?"

"Zřejmě ano."

"Mohli bychom si znovu projít všechny události před jejím zmizením?"

"Před?"

"Řekněme tak týden předtím."

Tate se přimhouřenýma očima podíval ke dveřím. Pak ještě jednou.

Do místnosti se vrátil druhý detektiv. Tate se ho zeptal:

"Poslal jste do jeho domu policejní tým? Měl jsem vám říct, abyste poslali jednotku na záchranu rukojmích, ne řadové policisty. A neposlouchejte ho. Ať tvrdí cokoliv, Megan je v jeho domě. Všem vyřídíte, ať s ním za žádnou cenu nemluví."

"Nebyl doma."

"Cože?" zeptal se Tate.

Nechápal. Policisté se tam přece nemohli dostat tak rychle.

"Telefonoval jsem mu. Nebyl doma."

"Vy jste mu telefonoval?" Tateovi málem přivodil zástavu srdce.

"Uklidněte se, pane. Nic jsem mu neřekl. Jen jsem ho požádal, aby nám zavolał ohledně parkovacích lístků." Uhlažený policista byl zjevně pyšný na svou chytrost.

"Proboha! Jemu přece nesmíte nic říkat! Zbláznil jste se?"

"Vaším historkám nemusíme věnovat vůbec žádnou pozornost, víte? Prokazujeme vám jen službu."

Tate se opřel o opěradlo židle a znovu nakoukl do chodby.

Po chvíli se znovu podíval na policisty. Zavřel oči a povzdechl si.

"Vyhráli jste. Dobrá, vyhráli jste."

"Copak, pane?"

"Vzdám se svých práv a řeknu vám všechno, nač si vzpomenu. Žádné přiznání, ale prohlášení o mé dceři a Amy Walkerové. Chci ale kafe a potřebuji si odskočit."

Policisté si vyměnili pohled a přikývli.

"Půjdu s vámi," zamumlal první detektiv.

Tate se zasmál. "Deset let jsem pracoval jako státní zástupce. Nemám v úmyslu utíkat."

"Půjdu s vámi."

Tate si otráveně povzdechl a vykročil na prošlapanou chodbu, tolik podobnou prostorám škol na předměstích.

Pomalým krokem zašel až k toaletám a vešel dovnitř. Detektiv těsně za ním.

Stál nad pisoárem nezvykle dlouho. Když skončil, opláchl si ruce, rozrazil dveře od záchodu a vrazil do ženy, která žonglovala se třemi tlustými právníckými knihami a několika stohy kancelářského papíru.

"Promiňte," řekl Tate a sehnul se na zem, aby jí pomohl posbírat knihy.

Bett McCallová se na něj podívala a řekla: "Nic se nestalo," a vsunula mu do ruky revolver.

Tate ani na chvíli nezaváhal - prostě se otočil, zamířil revolverem Smith&Wesson na šokovaného detektiva a zatlačil ho zpátky na panský záchodek. Bett si zatím v klidu posbírala knihy.

Za minutu rozzuřeného policistu spoutal a sebral mu jeho pistoli. Odhodil ji do koše.

"Nemáte ta pouta moc těsná?" zeptal se Tate.

Detektiv na něj jen rozzlobeně civěl.

"Tak jsou moc těsná?"

Přikývnul.

Tate odsekl: "To je dobře."

Vykročil zpátky na chodbu a ze záchodku se v téže chvíli ozvalo dunění, jako při zemětřesení nejnižšího stupně Richterovy stupnice.

Detektiv se snažil rozbořit kabinku.

Když Tate před chvílí z vyšetřovny vykoukl na chodbu, nemohl uvěřit svým očím. Stála tam Bett a ukazovala mu, že má vyjít na chodbu.

"Jak ses sem dostala?" zeptal se jí, když svižně kráčeli k východu.

"Řekla jsem jim, že jsem právníčka."

"Citovala jsi nějaké případy?"

"Mohla jsem," usmála se. "Pamatovala jsem si názvy hned několika případů na tvém stole. Měla jsem v úmyslu seržantovi u vrátnice říct, že musím navštívit klienta ohledně přesunutí případu."

"Říká se předání nižší instanci," opravil ji Tate.

"Aha. Tak to jsem ráda, že se neptal."

"Nevím, jestli se tudy dostaneme ven. Přišel jsem sice sám, ale možná už seržanta informovali, že jsem zatčen." Ohlédl se. "Máme maximálně pět minut, než se po nás začnou shánět."

"Dostala jsi můj vzkaz?" zeptal se.

Přikývla. "Zavolala jsem Konniemu a jeho asistentka mi řekla, že tě zatkli. Chvíli jsem se nemohla rozhodnout, jestli ti mám shánět právníka, nebo radši zbraň. Pak jsem usoudila, že na nějakou obhajobu nemáme čas. Venku mám auto."

Stará Bett McCallová by celé dny meditovala a doufala, že dostane vnuknutí. Nová zamířila přímo pro Smith&Wesson. Zastavili se těsně před záhybem chodby u vrátnice. Zhluboka se nadechl. "Připravena?"

"Asi ano."

"Jdeme."

Vrátný se na ně sice podíval, ale oba se dostali bez nesnází ven.

Odepsali se v knize, napsali dobu odchodu - jeden jako falešný prokurátor a druhý jako obhájce, momentálně oba zločinci.

Aaron Matthews se řítí po silnici nejprve rychlostí sto deset, pak sto třicet. Jeho zlostnou náladu vystřídala lítost. Táž palčivá prázdnota, kterou pocíťoval v době, kdy zemřel Peter ve vězení. Lítost nad tím, že se mu plány vymkly z rukou. Matthews zaskočil do pronajatého domu na Trase 29, aby zjistil, zda se mu konečně podařilo Tatea Colliera zastavit. Věřil, že se mu podařilo zbavit se jeho prohnanych triků, slov i skvělého umění přesvědčovat. V záchvatu zuřivosti vytáhl ječící Walkerovou z kufru svého auta. Nic neříkal, o ničem ji nepřesvědčoval - prostě jen bodal, bodal a bodal... Všechn vztek ho přešel stejnou rychlostí, jakou stříkala krev z jejího těla.

Zavolał z budky na policii a pak spěchal domů.

V domku slyšel drnčet telefon. Nezvedl ho, ale vyslechl si zprávu, kterou mu na záznamníku nechal nějaký policista.

Nějaké žvásty o parkovacích lístcích. "Zavolejte nám, jakmile přijedete domů. Děkujeme."

Samozřejmě to neznamenal nic jiného, než že o něm vědí.

Nebo že je přinejmenším v podezření.

Jak se to mohlo stát? Proč prostě Tatea Colliera nezavřeli pod zámek a jeho nenechali na pokoji? Možná je právník přesvědčil o své nevině i o tom, že děvče unesl její rádoby terapeut. Ta zatracená Tateova výmluvnost. S Matthewsem opět cloumala špatná nálada.

Je jen otázkou času, než léčebnu v Blue Ridge najdou. Znají jeho jméno, zjistí si cestu a pak najdou Megan.

Chvíli zíral z okna. Pak zavřel oči.

V dokonalém světě vás nálada nespálí jako pochodeň, porota je nástrojem čisté spravedlnosti a hříšníky stihne trest odpovídající jejich zločinům. V dokonalém světě by si Matthews ponechal Megan navždy - jako náhradu za Petera.

Tate Collier by celý zbytek života prožil v zoufalství. Nikdy by se nedozvěděl, kam dcera zmizela. Věděl by jen to, že od něj utekla z naprosté nenávisti. Ted' však na podobnou dokonalost neměl šanci. Všechny naděje se mu zhroutily. Zbývalo jediné: zabít děvče a odjet. Uprchnout na západní pobřeží, do Nové Anglie nebo dokonce za oceán. Ztratil jsem syna, Tate Collier ztratí dceru, říkal si. Bude to způsob léčby, vykonání spravedlnosti a odplaty... Několik minut si balil věci, pak naskočil do auta a pospíchal po dálnici ke vzdáleným vrcholům hor, nad nimiž stál na temné obloze bledý srpek měsíce.

Čištění hlubokých ran bylo nejobtížnější.

Megan našla v ložnici levné šitíčko a v lékárně láhev lihu.

Joshua snášel stehy statečně (ačkoliv ona se při každém vpichu jehly do jeho kůže otrásla). Když mu nalila na ránu líh, Josh se rozechvěl bolestí.

"Promiň."

"Ne, ne," vyrazil zkomoleně. "Jen dál, slečno Krásná..."

Když zaslechla svou přezdívku, kterou jí dal ten večer, kdy se seznámili, oči se jí zalily slzami.

"I kdyby ses dostala ven, kolem psů neprojdeš. Má těch oblud pět."

"Určitě nemůžeš chodit?"

"Myslím, že ne," zachřel. "Ne."

"Dobře. Zůstaň tady. Všimla jsem si dveří do sklepa. Myslím, že na nich půjde rozbít zámek. Podívám se, jestli ze sklepa nevedou ven nějaké dveře nebo okna."

Přikývl a vydechl: "Já tě milu..." Větu však nedopověděl a omdlel.

Obložila ho tvánicemi, aby Matthews mladíka neviděl.

Chvilí poslouchala jeho pomalé a nepravidelné dýchání a pak s nožem v ruce vyrazila na chodbu.

Už byla skoro na křižovatce chodeb, když zaslechla cvaknutí zámku.

Někdo otevřel dveře a přibouchl.

Aaron Matthews se vrátil.

26

Tate s Bett projížděli mlčky chudými částmi okresu Prince William. Minuli zoraná pole s výhonky obilí, jejichž kořínky mizely v tmavé půdě s červeným nádechem. Místní zemědělské budovy lidé dávno opustili.

Zůstala po nich jen řada polorozpadlých bungalovů, které zbyly z nenaplněných snů poválečných farmářů, plechem pobité chatrče a auta na špalcích.

Projeli Manassasem, kde povstání rebelů začalo, a pak kolem vzdálených farem a hřbitova Konfederace.

"Byl to on; Tate," přerušila dlouhé mlčení Bett.

"Kdo?"

"Ten muž, který mě navštívil. Tvrdil, že je terapeut."

"Byl to Matthews?"

"Představil se jako Peters."

"Jeho syn se jmenoval Peter," zauvažoval Tate. "Asi proto si nejspíš vymyslel tohle příjmení." Podíval se na ni. "Co se stalo?"

Zavrtěla hlavou. "Svedl mě. Ve skutečnosti se nic moc nestalo, ale stačilo to... Bože, Tate, on se mi díval přímo do duše. Věděl, co chci slyšet. Říkal přesně to, co měl."

Dokážeš si slovem prokletit cestu k lidskému srdci a přimět lidi, aby udělali všechno, co chceš. Soudce či porotu, ty máš takový dar. Dar slova, Tate. Slova, která nejsou vidět, ale jsou nejnebezpečnější zbraní na světě. Buď opatrný, synu.

Bett pokračovala: "Zatelefonoval Bradovi. Myslím, že se představil jako policista a řekl mu, aby jel ke mně domů. Byli jsme spolu na gauči... Byla jsem opilá... Ach, Tate."

Položil jí ruku na koleno a něžně stiskl. "Nemohli jsme nic dělat, Bett. Je moc dobrý. Nějak všechny vyřídil. Doktora Hansona, Konnieho, pravděpodobně i Eckharda, toho učitele. Jen proto, aby se mi pomstil."

Dál jeli mlčky. Pak si Tate něco uvědomil.

"Přijela jsi na stanici moc brzy."

"Cože?"

"Nemohla jsi být v Baltimoru, když jsi dostala můj vzkaz."

"Nebyla jsem. Dostala jsem se k parku Takoma a vrátila se."

"Proč?"

Dlouhé ticho.

"Protože jsem se rozhodla, že to musí přestat." Instinktivně sklopila zrcátko a prohlédla si tvář. Píchla prstem do dvou vrásek. "Běžela jsem za Bradem a přitom jsem měla jít za Megan."

Pak pokračovala: "Něco jsem si uvědomila, Tate. Strašně jsem jí všechno zazlívala."

"Myslíš to, co jsme se o Megan doslechli v Coffee Shopu?"

"Bože, ne. Je to moje vina, ona za nic nemůže." Zhluboka se nadechla a sklopila zrcátko zpět. "Ne, Tate. Celá léta jsem jí něco zazlívala, a přitom jsem neměla co. Nebyla to její chyba. Narodila se jen v nevhodnou dobu na nesprávném

místě."

"To určitě ano."

"Zanedbávala jsem ji a nedělala to, co jsem měla... Chodila jsem na rande a nechávala ji samotnou. O základní věci jsem se samozřejmě postarala, ale děti poznají, co člověk cítí. Já jsem běhala za Joeem, Davem nebo Bradem a dceru nechávala doma."

"Je načase s tím přestat. Jen se modlím, aby nebylo příliš pozdě."

"Najdeme ji."

Cesty byly opuštěné a vzduch voněl kouřem z ohničků.

Volvo projelo kolem stopky. Tate prudce zabočil a pak zamířil na špatnou silnici.

"Jsme v průšvih, že?"

"To jsme. Snad už policie do zpráv nedává podrobné informace. Ovšem jestli to udělá, tak z nás bude hlavní zpráva večera."

"Mé auto neznají," podotkla Bett.

Zasmál se. "Zjistí si ho za třicet sekund. Koukni se támhle. To je jeho dům."

Matthewsův malý bungalov prosvítal v dálce mezi stromy. Po straně dvorku stála rezavá ohřívací nádrž a trsy nesekané trávy místy zcela zakrývaly narudlé bahno. Dům stál necelé tři kilometry od Tateovy farmy. Příhodné stanoviště pro chystané vloupání a únos, to musel Tate uznat.

"Co budeme dělat?" zeptala se Bett.

Neodpověděl ji. Místo toho vytáhl z kapsy revolver.

"Půjďme si pro dceru," řekl.

Pěťadvacet metrů, patnáct, deset. Tate se zastavil a poslouchal.

V Matthewsově domě bylo ticho.

Vdechoval vůni dýmu a představoval si, jak únosce sedí vedle krbu a spoutaná Megan s roubíkem v ústech mu leží u nohou.

Při pohledu na zchátralý dům ho zamrazilo u srdce. Podobná místa vídal velmi často. Příliš často. Jako státní zástupce - na rozdíl od prokurátorů z velkých měst - vždy navštěvoval místa činu osobně.

Odehrávaly se na nich přestřelky, vraždy, milostné scény, které se zvrhly v kruté násilí... Všechny domy si byly tak podobné: byly malé, špinavé, tiché a překypovaly jakousi nevýslovnou nenávistí.

Mercedes na příjezdové cestě nestál, takže snad Matthews zprávu od policie neslyšel. Možná je Megan uvnitř, leží spoutaná v posteli nebo ve sklepě. Možná tady vše skončí. Pohyboval se co nejtíšeji, nechtěl riskovat.

Nakoukl oknem dovnitř.

Obývací pokoj byl prázdný, jen uhlíky v krbu ještě žhnuly.

Dlouho naslouchal.

Ticho.

Okna byla zajištěná, zkusil proto kliku u dveří. Nebylo zamčeno.

Potlačil tedy do dveří. Jedno mu však nešlo na rozum: proč se topilo v krbu v tak teplou noc?

Ach ne! Ne! Skočil po klice, ale bylo příliš pozdě; dveře stačily převrhnout velkou nádobu s benzinem.

"Bože!"

Instinktivně se snažil ji zachytit, ale benzin již tekł po podlaze přímo ke krbu.

"Co je?" vykřikla Bett.

Benzin vzplál a celý pokoj zachvátily plameny.

"Megan!" vykřikl Tate a s hořícím rukávem prchal před dům.

Tam plameny na oděvu uhasil.

"Je Megan uvnitř? Je Megan uvnitř?" křičela zděšeně Bett a běžela k oknu.

Tate ji však strhl, aby ji ochránil před dalším vznícením benzínu. Přikryl si tvář dlaněmi a cítil, jak mu sálající horko upaluje chlupy na ruce.

"Megan!" vykřikla Bett.

Rozbila loktem okno. Nakoukla dovnitř, ale pak ucukla před plamenem, který vyšlehl z okna. Kdyby nestačila uskočit, oheň by jí sežehl tvář i vlasy.

Tate oběhl dům a rozbil okno jednoho z pokojů, který se začínal plnit hustým dýmem.

Po děvčeti ani památky.

Běžel do druhé místnosti - domek měl jen dvě -, ale tam Megan také nebyla. Plameny šlehaly zpoza dveří do pokoje, až se náhlým výbuchem rozletěly. Teprve díky světlu z plamenů si Tate všiml, že to není pokoj, ale kancelář. Všude se povalovaly výstřižky z novin, časopisy, knihy a pořadače. Mapy, tabulky a grafy.

V dálce houkaly sirény.

Bett šla za Tatem. Měla popálenou ruku, ale jinak se jí nic nestalo.

"Nemůžu ji najít, Tate!" ječela.

"Myslím, že tady není. Oba pokoje jsem prohlédl a dům nemá sklep."

"Ale kde potom je?"

"Tady někde je odpověď," křikl. "Matthews tady jen nastražil past, aby už nikdo nenašel vodítko k místu, kam ji unesl."

Zvedl několik cihel a rozbil skleněnou výplň okna.

"A sakra," zamumlal, když prolézal oknem dovnitř. O úlomky skla si rozřízl dlaň.

Uvnitř bylo nesnesitelné horko, kouř, uhlíky a útržky hořících papírů létaly vzduchem. Tate si však uvědomil, že

plameny nejsou největší problém - v tom horku a nedostatku kyslíku neměl šanci vydržet víc než několik minut. Běžel ke stolu, sebral všechny papíry a poznámkové bloky, které pobral, běžel s nimi k oknu a vyhodil je ven. Křikl na Bett:

"Odes je co nejdál od domu."

Pak se vrátil pro další. Odesl další dvě náruče lejster, ale žár začal být nesnesitelný. Prolezl oknem a odkutálel se po zemi z dosahu řítícího se stropu a plamenů šlehajících z oken.

Ležel vyčerpaně na zemi. V hlavě mu hučelo a všechno ho bolelo. Nechápal, proč kolem něj Bett tak legračně poskakuje.

Pak pochopil. Pořadač, který svíral pod paží, hořel a ona se snažila uhasit plameny.

Zvuk sirén se blížil.

"To je báječné," zamumlal. "Teď nám připočtou k ostatním zločinům i žhářství."

Bett mu pomohla vstát. Posbírali všechny záznamníky a pořadače, které vyhodil oknem na zadní dvůr. Pak s nimi běželi k autu.

Tate nastartoval a vyjel z příjezdové cesty, na silnici minul první příjíždějící hasičský vůz.

Zamířili na sever. Asi po deseti minutách jízdy Tate našel místo, kde je zaručeně nikdo nebude hledat. Zaparkoval vůz poblíž lomu v Manassasu. Bylo to ponuré, strašidelné místo, které vypadalo jako základna masových vrahů, ačkoli tady místní výrostci kromě kouření trávy a pití piva žádný větší zločin nespáchali.

Tate a Bett se soustředěně zahleděli do papírů a pořadačů a hledali nějakou stopu, podle níž by mohli zjistit, kam Matthews Megan odvezl.

Většinou to byly články, diagnostické psychiatrické zprávy, lékařská hodnocení. Našli tam také fotky Megan. Desítky jejích fotek.

A také Tateova a Bettina domu. Matthews si únos plánoval celé měsíce; některé fotografie udělal už v zimě. V jednom z diářů měl do nejmenších podrobností popsány všechny Meganiny každodenní aktivity.

Další poznámky o pacientech.

Další články.

Další diáře. Tate i Bett si je pročitali s třesoucí se rukou, ale nenašli žádné zmínky o jiných budovách, bytech nebo domech, v nichž mohl dívku ukrýt.

"Nic," vzdychla Bett zoufale. "Všechno jsme už prošli." Po tvářích jí stékaly slzy.

Tate se podíval na ožehnuté papíry a složky na klíně. Jeho pohled upoutala diagnostická zpráva nějakého pacienta.

Podíval se na další a rychle si je prolistoval. Pak si přečetl název a adresu nemocnice, v níž se léčili všichni pacienti.

Sebral mobilní telefon a zavolal na informace o telefonních číslech.

Požádal je o telefon do Psychiatrické léčebny v Blue Ridge.

"Prosím, ať je odpojený," šeptl.

"Proč, proboha?" zeptala se Bett.

Prosím...

"Je mi líto," ozval se elektronický hlas, "ale požadovaná stanice není v seznamu. Máte ještě další dotaz?"

Zavěsil. "Přesně tam je. Ve staré psychiatrické léčebně v shennandoahských horách." Poklepal na lékařské zprávy.

"Matthews byl cvokař. Řekl bych, že tam před několika lety pracoval. Léčebnu pak pravděpodobně zavřeli. Teď tam odvezl Megan."

"Víš to jistě?"

"Ne, ale nic jiného nemáme."

"Jedeme, Tate."

Vyrazili na dálnici. Smutně si uvědomili, že celou cestu budou muset dodržovat povolenou rychlost. Nemohli si dovolit, aby je zastavila hlídka.

Megan se skleněným nožem před sebou procházela chodbami.

Všude bylo ticho, ale pak se ozvaly šouravé kroky. Zase ticho.

Ticho je mnohem horší než jeho kroky, říkala si Megan.

Jsem tu s tebou, ozvala se Bláznivá Megan.

Pak zase kroky, ale z jiného místa, jako by byl útočník nějaký duch.

Uplynulo pět minut. Další zvuk, těsně za ní. Prudký dech.

Megan se rychle otočila. Aaron Matthews stál asi šest metrů od ní.

Vytřeštila oči překvapením. Couvla dozadu a narazila do stolu.

Zasyčela bolestí, protože se rohem stolu praštila do ledvin.

Navzdory bolesti však prudce vyskočila a zvedla výhružně nůž.

Předpokládala, že Matthews zaútočí. Neudělal to. Jen se zamračil a řekl:

"Proboha, Megan, jsi v pořádku?"

Prudce oddechovala, vrhala na něho zlostné pohledy a svírala v ruce látkou omotanou rukojeť vyrobeného nože.

Zírala do jeho tmavých očí, civěla na jeho široká ramena a dlouhé paže.

Proč na ni nezaútočil?

Ohlédl se za sebe.

"Počkej," řekl prosebným hlasem. "Prosím, neutíkej. Prosím."

Zaváhala.

Povzdychl si. "Vím, že se zlobíš, Megan. Vím, že máš strach... Nenávidíš mě a máš na to právo, ale prosím, jen mě

vyslechni." Zvedl ruce nad hlavu. "Nejsem ozbrojen. Nemám nůž ani pistoli. Vyslechněš mě, prosím?"
Měl upřímné oči, které vyzařovaly lítost, a tak důvěryhodný hlas...
"Prosím."
Megan stále svírala nůž pevně v ruce. Napřímila se. "Tak do toho," šeptla. "Poslouchám."
"Dobře," řekl a usmál se na ni.

27

"Nevěděl jsem, že ses dostala ven z pokoje," řekl Aaron Matthews.
"Z cely," opravila ho nepokrytě.
"Z cely," přiznal a pozorně sledoval její oči. "Ale mělo mě to napadnout." Zasmál se. "Jsi nezávislý typ. Přece se nenecháš jen tak zavřít! Je to také jedna z věcí, kterou na tobě miluji."
Všiml si, jak se mu upřeně dívala do očí. Při slově "miluji" se jí zakomíhaly světlé řasy.
Jak se jí to podařilo? zauvažoval. Vybíral celou tak pečlivě a zámek na dveřích zůstal neporušen. Dostala se snad ven stropem? Nebo zdí?
Měla na sobě jeho šaty, takže našla i jeho pokoj. Kolik toho ještě ta holka ví? Ať se stalo cokoli, Matthewse překvapila. Prokázala větší odvalu, než by od rozmazlené kňouralky čekal.
"Jsi v pořádku? Nic jiného mě nezajímá." Sjel ji pohledem shora dolů.
Bez odpovědi.
Pokračoval: "Omlouvám se za ty šaty, ale když jsi upadla po léku, který jsem ti podal, do bezvědomí... Měla jsi zkrátka nehodu. Je mi to líto. Nenapadlo mě, že by se něco takového mohlo stát. Vypral jsem je tady v prádelně. Teď se suší. Měly by být brzy připravené. Ani jsem se tě nedotkl, přísahám."
Pohlédl na nůž v její ruce. Dlouhý střep. Zpočátku si myslel, že bylo něco znepokojivého na samotném úlomku skla - na ostrém, zelenkavém okraji trojúhelníku. Pak však usoudil, že ho víc zděsila její tvář. Byla připravena - ne, dokonce žhavá svou zbraň použít.
A tolik se ovládala... Bude těžké ji zlomit. Těžší než v Hansonově kanceláři, kde se nemohla bránit a její sebedůvěra se pohybovala na bodu mrazu.
Popošel o kousek dopředu. "Ach, Megan, je mi to líto."
Hrot nože však rychlostí blesku zamířil proti němu a Matthews ztuhl.
Jako terapeut řekl co nejlidněji: "Takhle jsem si to opravdu nepředstavoval."
Zmlkl.
Aby přerušila dlouhé mlčení, zeptala se: "A jak tedy?"
"Tohle..." Ukázal paži do chodeb. "Kdybych to mohl udělat jinak, tak bych to udělal, to ti slibuji."
"Co tím myslíte?"
Se zavřenýma očima se opřel o zeď. "Neznáš mě, ale já znám tebe. Znáš tě už dlouho."
Zavrtěla zmateně hlavou a zamračila se. Mírně svěsila ruku s ostřím.
"Jmenuji se Aaron Matthews..."
Jistě se jeho pravé jméno dozvěděla, když si prohlížela jeho stůl. Ale říct někomu pravdu - bez ohledu na to, jak moc jste mu lhali v minulosti - znamenalo se k dotyčnému být jen o kousíček přiblížit.
Matthews hned pokračoval dál - věděl, že nejučiněji se dá člověk oblafnout, když jedná rychle.
"Minulý rok jsem s tvým otcem pracoval na jednom případě. Najal si mě, abych mu poskytl odborný posudek. Měl jsem napsat hodnocení podezřelého. Před soudním přelíčením jsme si povídali, prostě jsme se jen tak bavili. Ptal jsem se ho, jestli má děti, a on mi řekl..." Odmlčel se a zakabonil tvář. Pak pokračoval: "Je mi líto, zlato, ale řekl, že žádné nemá."
Megan vykulila své krásné oči. Šokovalo ji to. Pak posmutněly, stejně jako ráno v Hansonově kanceláři. Byly to oči zrazeného a opuštěného dítěte.
Co ti teď našeptávají medvědi?
"Protože jsem však zaslechl, jak se o tobě kdosi zmínil, zeptal jsem se ho na tebe. Tvářil se rozpačitě a přiznal, že dceru sice má, ale že prý žije s matkou. Tvrdil, že formálně jeho dítě jsi, ale prý nic víc. Svěřil jsem se mu o svém synu Peterovi. Následkem složitého porodu utrpěl vážnou duševní poruchu."
Další mihotání řas. Takže o Peterovi věděla také. Upřel pohled na zem a řekl:
"Přesto všechno jsem svého chlapce miloval a chtěl jsem, aby byl se mnou. Zmínil jsem se o tom tvému otci, ale neřekl na to nic. Ptal jsem se ho, jak často se s tebou stýká... Prý skoro nikdy. Když jsem se ho na něco o tobě zeptal; téměř nic o tobě nevěděl. A pak..."
Náhle se zasekl - jako člověk, který se ocitne na minovém poli.
"Copak?"
"Nic."
"Ne, povězte mi to," řekla zoufalým hlasem.
"Řekl mi o tobě pár věcí."
"Prosím." Ruku s nožem svěsila úplně dolů. Zarputilý výraz jí zmizel z tváře. "Chci to vědět."
"Řekl, že kdyby se s tebou více sblížil, bylo by to... nevhodné."
"Ne, to neřekl," šeptla. "Že tohle neřekl?"
"Nejsem si jist...", zajíkl se a zatvářil se jako bezbranné dítě.

Megan zamumlala: "Tvrdil, že by mu dítě bylo na obtíž, je to tak?"

"Ano," přiznal Matthews s povzdechem. "Je mi to líto, Megan, ale přesně tak to řekl. Když jsem to slyšel, doufal jsem, že máš aspoň hezký vztah s matkou. Doufal jsem, že aspoň někomu na tobě záleží. Bylo mi tě hrozně líto."

Zasmála se, ale pak jí úsměv zmrzl na rtech. "No jasně, moje matka."

Zvedl hlavu, poskytl jí další pohled plný pochopení a pokračoval: "Byl jsem ji jednou navštívit - když jsi byla ve škole."

"Vážně?"

Matthews se přisunul o pár centimetrů blíž. Usoudil, že Megan neovládne vztek jako v případě jejího přítele Joshe. Čím víc by ji rozzuřil, tím by mohla být nebezpečnější. Kdepak, aby se dostal přes její ochrannou bariéru, musel hrát na její samotu a lítost.

"Přiznávám, že jsem lhal, Megan. Tvrdil jsem Bett, že jsem pedagogický poradce. Chtěl jsem vědět, jak se ti daří.

Naprosto mě šokovalo, že ani ona na tebe nemá moc času. Mluvila o svém zasnoubení a o tom, jak se snaží ten vztah udržet. Že ji Brad zcela zaměstnává, takže prý nemá na nějaké... hlídání dětí čas."

"To že řekla?"

"Prý jsi velmi vyspělá a nepotřebuješ držet za ručičku."

"Jak to mohla vědět?" zamumlala.

Matthews se přisunul blíž, ale Megan se do očí opět vrátil chlad.

"Jenže proč jste mě sakra unesl?"

"Protože jsem ti chtěl dát ještě šanci, Megan."

"Tím, že jste mě unesl? Co to je za šanci?"

Upřel pohled k podlaze a začal se pohupovat na chodidlech.

Posunul se o hezkých pár centimetrů kupředu. "Ano, Megan, unesl jsem tě, ale nikdy bych ti neublížil. Na nic takového jsem rozhodně nepomýšlel." Jestli byla v mém pokoji, určitě našla i kuchyni, pomyslel si. "Můžu ti to dokázat. Ukážu ti kuchyni. Je plná jídla, které máš ráda. Zjistil jsem si, co ráda jíš, a koupil jsem to."

Přikývla. Její útočnost opět povolila. "To vy jste mě posledních pár týdnů sledoval."

"Ano, je to pravda. Sledoval jsem tě. A také jsem o tobě mluvil s učiteli, se studenty. Čím víc jsem se o tobě dozvídal, tím víc jsem nechápal tvé rodiče. Jsi kreativní, společenská, hezká, máš smysl pro humor, umělecky nadaná... Zkrátka taková, jaká by mladá dívka měla být. Proč tě tví rodiče nechtěli?"

Roztřásl se jí rty. Otřela si slzy.

"Není to fér," šeptl. "Chtěl jsem ti dát lásku, jakou ti oni nikdy nedali. Mluvím o rodičovské lásce. Doufám, že to víš...

Myslím, že jsi krásná, ale fyzicky po tobě netoužím." Kývl směrem k zamčené cele. "Kdybych chtěl, mohl jsem tě mít, když jsi byla v bezvědomí."

V Meganiných očích vyčetl, že si to uvědomuje. Vždyť na svém těle nenašla žádné stopy po dotecích ani nic mokrého.

Její pohled však opět ztvrdl. "Ale to není všechno, že? Má to i druhou stránku, nemýlím-li se?"

Usmál se. "Jsi chytrá, Megan. Moc chytrá. Ano, je tu i druhá strana mince. I já chtěl ještě mít šanci. O svém synovi jsem ti řekl. I o zmíněných problémech... Byly opravdu vážné. Má žena v těhotenství pila a pojídala valium. Snažil jsem se ji přimět, aby s tím přestala, ale neuspěl jsem. Můj syn měl poškozený mozek... Jak moc jsem toužil po normálním dítěti! Po někom, komu bych se mohl věnovat. S kým bych si hrál. Koho bych mohl rozmazlovat."

Vzpomněl si na něco, co mu předtím řekla Bett.

"Chtěl jsem mít s kým hrát hry, trávit Vánoce a Velikonoce, Dikuvzdání. Chtěl jsem pro někoho připravovat ovesnou kaši a lívance. A s někým jsem chtěl v neděli chodit běhat, číst noviny a hrabat listí."

Dokázal vypotit i slzu.

"Takže jste chtěl, abych byla vaší dcerou," řekla Megan tiše.

"Ano! Jenže ty bys s tím nikdy nesouhlasila. Ani bys mě nevyslechla. Jen by sis myslela, že jsem nějaký cvok, a zavolala na mě policii. Udělal jsem to, co jsem musel. Čekal jsem, až se mi naskytne příležitost - až onemocní matka doktora Hansona -, a domluvil jsem si s ním, že se my dva setkáme."

"Tahle část byla pravdivá?"

"Ach, ano. Jistěže je pravdivá. Hanson je můj přítel." Shovívavě se usmál. "I když si myslím, že jsem lepší terapeut než on. Jdu přímo k jádru věci."

"Ano, to je fakt," usmála se.

"Vím, že jsi ty dopisy nepsala ráda, ale chtěl jsem, abys viděla, jak moc se zlobíš na své rodiče. Musel jsem tě nějak přimět, abys poznala pravdu."

"Proto jste mě je přinutil napsat?"

"Ano."

"A co jste s nimi udělal? Poslal jim je?"

Zamračil se. "Ty dopisy? Ne, vyhodil jsem je. Psala jsi je pro sebe, Megan. Napadlo mě, že bychom se tady mohli trochu poznat. Doufal jsem, že tady zůstaneš tak týden, možná měsíc. Mohli bychom se odstěhovat do San Franciska, kde bys mohla začít na podzim studovat vysokou."

Znovu se přisunul o pár desítek centimetrů blíž. S pokorou a lítostí se díval do země. Už se rozhodl, jak Megan zabije: uškrtí ji.

Bude se dívat do jejích vytřeštěných očí a pozorovat, jak umírá.

Sebere ji skleněný střep a chytí ji pod krkem. Bude jej tisknout a tisknout, až se jí přestane chvět špička jazyka. Ale i pak ji bude ještě chvíli tisknout.

Zabije ji tak, jak Peter zabil tu couru, která se ho snažila svést.

Možná Peter zahynul stejně. Jeho tělo bylo tak zohaveno, že vězeňský lékař nedovedl s jistotou určit příčinu smrti. Oči dítěte na obtíž se zalily slzami.

"Ach, Megan, je mi to líto. Je mi to tak líto. Prostě mě napadlo, že si zasloužíš mnohem víc."

Celá se rozechvěla vzlyky.

"Otec, který se tě chtěl zbavit! Jak strašné... Chtěl tě vymazat ze svého života a vrátit se k těm směšným slečinkám, které proháněl. A tvá matka... Milá žena, ale je ještě sama dítě. Napadaly mě různé možnosti - jak tě adoptuji, předám pěstounům..."

"Skutečně?" zeptala se a otírala si přitom tvář. Odvrátila pozornost od skleněné dýky, kterou držela v ruce podél těla. V šeru chodby nepoznal, jestli ji stále nemá namířenou proti němu.

"Jistě. Hovořil jsem o adopci s právníkem. Tvrdil však, že nemám šanci, protože máš své pravé rodiče, bez ohledu na to, že tě zanedbávají." Měl něžný, konejšivý hlas.

Megan si znovu otřela tvář. "Jen jsem chtěla, aby mě měli rádi."

"A oni neměli, vid'? Nevěnovali ti žádnou lásku."

"Ne."

"Já bych dělal všechno jinak..., proto jsem se chopil téhle příležitosti. Riskuji život ve vězení jen proto, abych zkusil, zda by to mezi námi dvěma klapalo. Jen jsem chtěl, abys měla domov."

I on teď plakal. "Jen jsem chtěl rodinu! Nic jiného jsem si v životě nepřál!"

Neovladatelně se rozplakala a skryla si tvář do dlaní.

"Ano! Přesně tak. Domov. Nikdy jsem jej neměla. Tolik jsem chtěla mít tátu!"

Matthews přistoupil blíž, natáhl nejistě ruku a setřel dívce z tváře slzu. Začal si představovat, jak je potlučená a jak umírá.

Hodím ji psům, umínal si. Aby Tate Collier musel žít s hrůznou vzpomínkou na fotografie z místa činu.

"Mrzí mě, že jsem to nemohl udělat jinak," řekl. "Je to tady tak odporné, Megan, ale neměl jsem na vybranou."

"Já jen..."

Položil jí druhou ruku kolem ramen a pohladil ji po zádech.

"Jen jsem chtěla domov... mít domov." Snažila se nadechnout.

"Vždyť já vím."

Pravou rukou sjel z její tváře ke krku a levou rukou jí mezitím sjížděl po zádech až ke skleněnému střepe.

Něžně jej vzal z ruky.

A mám tě! pomyslel si.

Když však pohlédl dolů, zamračil se. Nebyl to žádný nůž.

V ruce držel plastikové pero. Vždyť jsem to ostří viděl... Podíval se jí do očí a spatřil, jak se na něj škodolibě usmívá.

"Tak sis to zkusil," šeptla a levou rukou ho vši silou bodla do boku. Pak zas a zas.

Celým tělem mu projela ostrá bolest. Matthews zaskučel.

Odtáhl se od ní a ostří se mu zachytilo o žebro. Kus střepliny mu uvízl v ráně.

Teď zaječela Megan - byl to šilený pokřik -, a když si doktor přitlačil ruku k ráně, udeřila ho otevřenou dlaní do tváře.

Ozvalo se prasknutí zlomené nosní kůstky, odkud mu ihned vytryskla krev. Klesl na kolena. Nakopla ho poblíž rány v hrudníku a Matthewsovi se bolestí zatmělo před očima.

Přiskočila k němu, ale on se brzy vzpamatoval a udeřil ji pěstí do brady, až narazila do zdi. Než však stačil vstát, zmizela mu ve tmavé chodbě.

Dotkl se bolestivé rány. Nebyla však nic proti strašnému šoku, který právě zažil. Tak ona mě oblafla! Přilákala mě, odpoutala pozornost od mé obranyschopnosti. Můj bože! Celou dobu jsem si myslel, jak si s ní pohrávám, a ona mě přitom zavedla přímo do pasti...

Pravá dcera svého otce, pomyslel si vztekle.

Klekl si na kolena a snažil se vytáhnout z rány úlomky skla.

Vychutnával přitom bolest: chtěl si ji zapamatovat. Chtěl totiž cítit totéž, co měla zažít i Megan.

28

Sklep...

Řítíla se po ponurých chodbách nemocnice a hledala dveře do sklepení, které tam předtím zahlédla.

Čelist i týl hlavy - v místě, kde udeřila o zeď - ji bolely. Na okamžik zaváhala, zda nemá šilenci pomoci, když ho viděla ležet se zkrvavenou košilí a zlomeným nosem. Vypadal jako napůl mrtvý.

Nebyla si však jistá, zda byl zraněn tak vážně, jak se na pohled zdálo. Mohl jen předstírat - když dokázal klamat slovy, mohl klamat i tělem.

Vyběhla tedy hledat dveře do sklepa.

Zaslechla Matthewsův nelidský výkřik, který otřásal zdi, a pak i jeho kroky.

Pomalů pobíhala chodbami, až nakonec dveře do sklepa přece jen našla.

Uchopila tvárnici a mrštila jí o zámek, který se lehce utrhl.

Megan rozrazila dveře a nahlédla do zatuchlé místnosti.

Chvilí zůstala stát jako přimražená.

Nemáš na vybranou, holka, povzbuzovala ji věčná průvodkyně Bláznivá Megan. Pohyb, pohyb.

Ale co Josh? protestovala tiše. Nemůžu ho tam nechat.

Když umřeš ty, umře i on. Jdi!

Seběhla ze schodů a ocitla se v bludišti chodeb. Pomalu klusala z místnosti do místnosti a opatrně obcházela kaluže stojaté vody, aby za sebou nezanechala stopy.

Prosím, ať tady jsou nějaké dveře, okno... Prosím.

O patro výš zaslechla vrzavé kroky - to se Matthews blížil ke dveřím, na nichž rozrazil zámek. Vtom našla dveře, které vedly ven, ale byly zamčené. Okna měla mříže. Další dveře. Zatlučené hřebíky.

Ať jde do hajzlu! vyhrkla Bláznivá Megan. Proč sakra pověsil na dveře do sklepa zámek, když se odsud stejně nedá dostat ven?

Megan se nenamáhala odpovědět. Tenhle problém nedokázala vyřešit.

Vrátila se tedy do místnosti pod schodištěm a znovu se podívala na jedno z oken. Mříže sice byly dál od sebe než v přízemních oknech, ale protáhnout by se jimi také nedokázala.

Ta tvoje pitomá prdel!

Nezačínej zas! zamumlala Megan tiše a otočila se. Pak se zarazila a ohlédla se. Možná se skrz mříže nedostanu, ale můžu předstírat, že jsem se ven dostala.

Rozbila okno a postavila pod něj plastický kbelík, aby to vypadalo, že prolezla ven.

Pak běžela zpátky bludištěm tmavých skladovacích prostor, aby se někde schovala.

Hromádky z kartonových krabic v místnostech však byly většinou příliš malé, aby ji skryly. A Megan neměla dost sil, aby se přitáhla k potrubí, které vedlo pod stropem.

Jeho kroky se stále blížily ke dveřím. Pak už slyšela, jak sestupuje po schodech dolů. Megan běžela do nejvzdálenější místnosti od schodiště. V nepořádku našla stejně malé krabice jako jinde.

U zdi však uviděla dlouhou kovovou truhlu. Ačkoli bylo zřejmé, že se jinam nemohla skrýt, byla daleko od místnosti, kde nastražila kbelík pod oknem. Navíc tady byla tma jako v hrobě.

Možná si Matthews truhly nevšimne.

Dá se otevřít? Je vůbec prázdná?

Megan si však musela přestat klást otázky. Matthews se už pohyboval po sklepení. Slyšela šouravé kroky, sténání bolesti i slova, která si pro sebe mumlal.

Ted! pošťuchovala ji Bláznivá Megan. Honem, děvče!

Megan z posledních sil nadzvedla těžké víko a truhlu otevřela.

Jedině silou vůle nezaječela, když spatřila její obsah - modrobílé tělo, připlácnuté vlasy, zavřené oči, tmavý, seschlý penis, dlouhé žluté nehty... Celé torzo mladého muže pokrývaly řezné rány a rýhy, ještě navíc zohavené pitvou. Ucho i paži mu neuměle přišli zpátky k tělu.

Byl to Matthewsův syn Peter. Poznala jeho děsivou tvář z novinového výstřižku.

Ach bože...! Můj bože... Tate, Bett... Kde jste kdo?

Kroky se blížily. Mohl být tak devět deset metrů daleko.

Do toho, ponoukala ji Bláznivá Megan. Udělej to!

Já nemůžu, pomyslela si Megan. Za nic na světě!

Vlez dovnitř, zajíkala se Bláznivá Megan. Musíš.

Bud' proti němu vyrazíš pěstmi, nebo se tady schováš. Máš jen tyhle možnosti. Chvilí váhala. Zdá se, že doktor stojí za dveřmi.

Zavřela tedy oči - jako by to mělo zmírnit její hrůzu a vlezla do truhly. Položila se zády na studené tělo. Rozechvěle pak přiklopila víko. Vzduch páchl nasládlým formaldehydem, který konzervoval tělo - připomněl jí též zápach z hodin biologie, které nesnášela.

Ted' by dala modré z nebe, kdyby se mohla posunout v prostoru a čase a vrátit se do školy.

Pod sebou cítila děsivý chlad.

Neexistuje nic chladnějšího než vystydlé lidské maso.

Pak poblíž zaslechla tichý sten. Aaron Matthews vstoupil do místnosti.

Blížili se k horskému masivu Shennandoah. Tate vyhlížel z Bettina vozu na potměšlé bungalovy a zchátralé farmy, opuštěné stodoly a černé jeskyně, které lemovaly cestu za shannendoahskými horami a Blue Ridge.

Ujížděli lesem suchých borovic, zakrsklých dubů a popínavých rostlin.

Tate si představil, jak na ně hledí desítky očí, a znovu si vzpomněl na Mrtvého Reba.

Asi za deset minut dojeli do Blue Ridge a Tate zastavil u benzinové pumpy. Když se postaršího pumpaře zeptal na ústav pro choromyslné, změřil si je pohledem.

"Myslíte tu starou nemocnici?" Zasmušile se podíval západním směrem.

"Kde ji najdeme?"

"Vraťte se na dálnici a pak dalším výjezdem..."

"Pokud to půjde, raději bychom jeli po vedlejších silnicích."

Státní pátrací hlídka je budou hledat na dálnici, ale o tom už se Tate samozřejmě nezmiňoval.

Muž zvedl hlavu a pokrčil rameny. "Jeďte támhle tudy. Myslím, že to je sedmdesátjednička. Směrem na západ, tak patnáct dvacet kilometrů k benzinové pumpě Buy-Rite. Za ní se dejte doleva na Palmer Road. Dovede vás na místo."

"A tu nemocnici poznáme?"

"Bez obav, poznáte. Nemůžete ji minout. Počkejte, až se rozední. V tuhle noční dobu tam raději nejezděte, pane. Ale ptal jste se mě na cestu, ne na můj názor."

Tate mu podal dvacetidolarovku a opět vyrazili na cestu.

Ujeli několik kilometrů, když se asi čtyřista metrů za nimi rozezvučela policejní siréna. Byla to místní pátrací hlídka. Tate ve zpětném zrcátku spatřil blikající maják. Prudce sešlápl plyn.

"Myslíš, že nás poznali?" zeptala se Bett.

"Jestli ne, tak si teď nechá zjistit značku." Znejistěl. "Co mám dělat?"

"Šlápní na to," zabručela Bett. "Pokus se jim ztratit."

Udělal, co mu řekla.

Chvilí se zdálo, že se jim podaří ujet. Švédové sice vyrábějí dobrá auta, ale s vylepšeným motorem plymouthu soupeřit nemohla.

"Nezvládneme to," řekl.

Povolil nohu na plyn. "Promluví s nimi. Snad alespoň pošlou do nemocnice auto."

"Ne," řekla Bett. "Zastav."

"Cože?" zeptal se Tate a zastavil smykem na štěrk.

Bett otevřela kabelku a zalovila uvnitř. Pak znehybněla, zhluboka se nadechla a podívala se na sebe do zrcátka.

Co asi zamýšlí? dumal Tate.

"Bett!" vykřikl, když vzala pilník na nehty a škrábala se jím přes celou tvář.

Z hluboké rány jí vytryskla krev.

"Au," zasípala Bett. "To bolí."

Tate zíral na tmavou krev, která jí stékala po krku v jemných obrazcích až na hrud'

"Vystupte z vozidla!" ozvalo se z tlampače policejního vozu.

Mladý policista stál vedle otevřených dveří auta a černomodrou pistolí mířil Tateovi na hlavu.

"Vystupte z vozidla s rukama nad hlavou!"

Chvilí se ani jeden z nich nepohnul.

Pak Bett otevřela dveře tak prudce, že si Tate myslel, že ji snad někdo z auta vytáhl. Ale ne - vyskočila ven sama a se srdceryvným ječením se svalila na travnatý okraj silnice. Kožené ucho kabelky měla omotané kolem zápěstí, jako by byla svázaná. Jelikož měla ruce za zády, dopadla ztěžka na zem s tváří potřísněnou krví a prachem.

"Pomozte mi!" křičela. "Unesl mě!"

"Nehýbejte se. Nikdo ani hnout!" zvolal policista a zamířil hlavě na Bett.

Tate svíral volant rukama a ani se nepohnul.

Bett se škrábala k policistovi.

"Má nůž!" křičela. "Pomozte mi, prosím! Pořezal mě. Krvácím! Pomozte mi!" ječela hlasem vyděšeného dítěte a potácela se kupředu. "Chtěl mě znásilnit! Vemte mě pryč! Prosím... ach, prosím..."

Policista dal na své instinkty. "Tady jste v bezpečí. To je ten chlápek z Prince William, že? Ten, který zabil to děvče? Kde má nůž?"

"Za pasem. Sebral mě na odpočívadle," plakala. "Unesl mě!"

"Ruce nad hlavu!" zvolal policista do mikrofону. "Ihned!"

Tate poslechl.

"Co se stalo?" zeptal se policista Bett a šinul se blíž.

"Pořezal mě..., potřebuju doktora..., její slova se ztrácela mezi vzlyky.

"Vy v tom autě! Pravou ruku držte vzhůru a levou otevřete dveře od auta."

Tate se nehýbal.

"Nebudu vám to opakovat! Mám..."

"Odhoďte zbraň!" ozval se Bettin drsný výkřik několik centimetrů od jeho ucha.

Mířila policistovi revolverem na hlavu.

"A sakra."

"Pohyb!"

"Mám ho na mušce, paní. Jestli mi něco uděláte, je po něm. Zastřelím ho. Přisahám...", řekl nepřesvědčivě, když Bett zajechla:

"Jedeme za dcerou! Jestli to bude nutné, zabiju vás!"

Policista zavrčel a odhodil zbraň do bláta.

Bett od muže ustoupila. Když viděl zuřivý pohled v její tváři, napadlo ho, že měl asi namále. Sklesle se opřel o auto.

"Dobře," zamumlala Bett. "Lehněte si břichem na zem. Táhle."

Tate mezitím vystoupil z auta a běžel k nim.

"Za mnou jede další pátračka, paní. Za pár minut jsou tady."

"Další důvod, proč byste měl pohnout!"

Položil se na zem. Bett podala Tateovi policistovu pistoli.

"Spoutej ho a jedeme," řekla.

Tate jí však položil ruku na rameno. "Ne. Ty zůstaneš tady."

"Ne, Tate," řekla Bett a přitiskla si ke zkrvavené bradě kapesníček. "Chci jet taky."

Co jí měl říct? Že ona už nemůže nic dělat a že se potřebuje soustředit na Meganinu záchranu - pokud to je ještě vůbec možné? Že je důležité, aby policii přesně vysvětlila, co se stalo, a poslala je k léčbě? Byly to dobré argumenty, ale Tate jí odpověděl pravdivě.

"Nechci riskovat, že bych tě ztratil."

Podívala se na tmavou krev v kapesníčku a pak na Tatea.

Přikývla.

"Teď mě poslouchej," řekl vážně. "Až sem přijedou posily, odhod' zbraň a zvedni ruce nad hlavu. Budou nervózní. Mohli by tě postřelit. Udělej přesně to, co ti řeknou, slyšíš mě?"
Přikývla. Dotkl se její tváře a otřel jí trochu krve.
"Sexy žena s jízvou - nebude chlapa v okolí, který by po tobě nejel."
"Přivedeš ji, že, Tate?"
"Přivedu."

Políbil ji na čelo a vyběhl k autu.

Sešlápl plyn k podlaze, až bláto a štěrk za jeho koly odletěly k policejnímu vozu. Podíval se do zrcátka a viděl, jak si Bett dřepla k policistovi. Nepochybně se mu upřímně omlouvala.

Pistoli však svírala stále oběma rukama a mířila mu neochvějně na hlavu.

Dál už prostě nemohla.

Bláznivá Megan se vytratila, usnula věčným spánkem.

Vzduch byl tak vydýchaný, že se začala dusit. Pach rozkladu i nasládlých konzervačních látek jí stahoval hrdlo.

Už to bylo zlé, ale pak z malého prostoru navíc začala panikařit.

Klaustrofobie.

"Ne, ne, ne," řekla, nebo si to jen myslela. "Ne, ne... pust' mě ven, pust' mě ven, pust'..."

Najednou ji netrápilo, že venku čeká Matthews. Na tom jí už nezáleželo; nemohla už prostě zůstat uvnitř ani chvíli.

Zatlačila do víka rakve.

Ani se nepohnulo.

Vší silou zatlačila znovu. Nic.

"Ach, prosím," zalapala po dechu. "Prosím, bože, to ne..."

Zamkl ji uvnitř! Zabušila na víko, ale zvenčí zaslechla jen šílený smích. Pak slova, kterým nerozuměla. Další smích. Další slova, hlasitější:

"...vy dva si užíváte..., líbíš se mu... Peterovi se líbíš..."

"Pust' mě ven, pust' mě ven!"

Celé tělo se jí chvělo v prudkých křečích a pronikavým hlasem se rozkřičela: "Ty hajzle, ty hajzle! Pust' mě sakra ven-ven-ven-ven-ven!"

Oběma pěstmi bušila do víka, až krvácela. Mlátila do něj hlavou a s hrůzou vnímala Peterovu tvář na svém krku, i jeho studený penis na svých stehnech.

Aaron Matthews také bušil zvenčí na víko. Pak se ozval další chechtot. Nakonec slyšela ťukání, které dokonale ladilo s rytmem jejích pronikavých výkřiků.

Tate Collier dojel na konec Palmer Road a spatřil před sebou budovu ústavu pro choromyslné. Zamířil Bettiným autem k bráně, zrychlil na sedmdesát a přeletěl přes kmeny a výmoly v zanedbané zahradě.

Všiml si neslavně známého šedého mercedesu pod přístřeškem s nápisem Jen pro zaměstnance. V jednom z oken zahlédl slabé světlo.

Kromě zřejmého plánu neměl žádný jiný. Přejel padlou borovicí, srovnal vůz ke konečnému útoku na bránu a sešlápl plyn až k podlaze.

Přitiskl ruce na volant a zabořil se do sedadla. Auto protrhlo kovový řetěz na bráně. S ohlušující ranou však v autě vystřelily air-bagy. Na tohle Tate nepomyslel a nestačil ani zavřít oči. Na chvíli ho balony oslepily a ztratil vládu nad vozem. Když se mu podařilo oči rozlepit, zjistil, že vůz sjel smykem stranou a těsně minul mercedes. Volvo šikmo narazilo do hromady tvárnic.

Vyskočil z auta a běžel k prvním dveřím, které uviděl. Pevně v ruce sevřel pistoli a vší silou narazil do dvojité výplně vstupních dveří.

Čekal, že budou uzamčeny. Dveře se však rozletěly prakticky bez jakéhokoliv odporu. Nahlédl do šera velké chodby.

Uviděl stíny, obrysy nábytku, rohy stěn, nerozsvícené lampy a prach poletující ve vzduchu.

Nevšiml si však palky, železné obruče či čehosi, co zasvištělo za jeho zády a udeřilo ho těsně nad uchem do hlavy.

IV

MLČENLIVOST SKUTKŮ

29

Něčí ruka ho hladila po hlavě.

Tate, položený na boku na studenou podlahu, pomalu otevřel oči, které ho štipaly vlastním potem. Snažil se zaostřit zrak na obličej před sebou. Chvilí se domníval, že to jsou Bettiny něžné prsty; byla prvním člověkem, který ho napadl, když přišel k vědomí.

Modré oči, do nichž hleděl, však patřily Megan.

"Ahoj, zlato," řekl skřipavým hlasem.

"Tati." Měla pobledlý obličej, vlasy přilepené potem k hlavě.

Ruce jí krvácely.

Nacházeli se v hale zchátralé nemocnice. Tate měl ruce svázané za zády provazem, který ho nesmírně štípal na podřeném kůži.

Viděl rozmazaně. Vstal a málem omdlel bolestí, která mu vystřelovala do spánku.

Aaron Matthews seděl opodál v křesle a pozoroval své bezmocné vězně.

Jaké má úžasné černé oči, pomyslel si Tate. Jako lasery. Dívají se na vás, jako byste byl jediným člověkem ve vesmíru.

Tak proto mu pacienti vyzradili cokoliv. Už chápal, proč mu Bett neodolala. A Konnie. A Megan.

Pak si všiml, že Matthews je raněn. Košili měl na boku potřísněnou krví. Potil se. Nos měl také od krve. Tate pohlédl na Megan.

Unaveně se na něj usmála a přikývla na dotaz v očích, zda má Matthewsovo zranění na svědomí ona. Položil si hlavu na dívčino rameno.

Po chvíli vzhlédl.

"Shodila jsi ty tři kila, které jsi chtěla shodit," řekl jí. "Jsi štíhlá jako proutek."

"Chtěla jsem shodit pět," zažertovala.

Matthews nakonec řekl: "Tak, Tate Colliere. No..."

Jaký má sytý baryton, postřehl Tate. Ani úlisný, ani protáhlý. Zní přirozeně, konejšivě. Pacienti jistě hltali každé jeho slovo.

"Jen jsem dělal svou práci," řekl mu Tate nakonec. "Myslím při Peterově soudním přeličení. Existovaly důkazy a porota jim uvěřila."

Megan se zamračila. Tate jí vysvětlil, co se stalo u soudu, a pak jí řekl i o chlapcově smrti ve vězení.

Děvče se zakabonilo a vybařilo na Matthewse:

"Hned jsem věděla, že jste s ním nikdy na žádném případě nepracoval. Byly to jen další lži."

Matthews si jí nevšímal. Zkřivil paže.

"Pravděpodobně to nevíte, Colliere, ale při soudních líčeních jsem vás sledoval. Po Peterově smrti jsem se chodil dívat na vaše obžaloby. Celé hodiny jsem sedával vzadu na balkoně. Víte, co mě zarazilo? Připomínal jste mi mě samotného při psychologických sezeních. Jako když jsem hovořil s pacienty. Dovedl jsem je až tam, kam dojít vůbec nechtěli. Vy jste činil totéž se svědky a porotou."

Tate neřikal nic.

Matthews se zasmál.

"A dozvěděl jsem se mnohé o právech a zákonech. Mens rea. I o stavu vrahovy mysli - musí mít úmysl, aby ho uznali vinným z vraždy. Přesně tak jste se u Peterova líčení zachoval vy. To vy jste mého syna zavraždil. Vy jste měl v úmyslu ho nechat umřít."

"Mým úkolem bylo vést obžalobu co nejlépe."

"Kdyby to byla pravda, proč byste nechával práce státního žalobce?" pustil se do něj Matthews. "Proč jste vzal do zaječích?"

"Protože jsem litoval toho, co se stalo vašemu synovi," odpověděl Tate.

Matthews sklonil zpocenou neoholenou tvář.

"Podíval jste se na mého syna a řekl jste si: 'Jsi mrtvý.' Povstal jste před soudem a cítil, jakou nad ním máte moc. A ten pocit se vám ohromně líbil."

Tate se rozhlédl po místnosti. "Co všechno máte na svědomí vy? Šel jste i po ostatních - po Konniem, Hansonovi a Eckhardovi? Po Bett také."

"Po mámě?" špitla Megan.

"Je v pořádku," ujistil ji Tate.

"Musel jsem vás zastavit," řekl Matthews. "Nedal jste si pokoj. Neposlouchal jste. Nechoval jste se, jak jste měl."

"Tady vás hospitalizovali, že?"

"Jeho?" zeptala se Megan. "Myslela jsem, že tady pracoval."

"Myslel jsem si to taky," řekl Tate, "ale pak jsem si vzpomněl na svědectví z Peterova líčení. Ne. On sice byl terapeut, ale to jeho tady hospitalizovali." Kývl k Matthewsovi. "Ne Petera."

Vzpomněl si na soud:

Pan Bogan: Mohl byste nám nyní, pane Rothsteine, říct váš názor na příčinu a povahu Peterových potíží?

Doktor Rothstein: Jistě, pane. Peter má problémy se socializací. Cítí se lépe ve společnosti kreslených výtvarů - příběhů, knih, obrázků a podobně - než mezi lidmi. Trpí také tím, co nazýváme deficit citového vnímání. Na základě zkoumání lékařských záznamů je patrné, že jeho příčinou byl zřejmě fakt, že ho otec zamykal v pokoji trávil v něm týdny, dokonce i měsíce - a kromě otce Aarona nebyl s nikým jiným v kontaktu. Dokonce mu ani nepovolil styk s matkou.

Peter se proto ponořil do světa knih a televize. Do kontaktu s matkou a ostatními lidmi se hoch dostal jen tehdy, kdy otce na soudní příkaz odeslali do ústavu pro choromyslné s diagnózou bipolární osobnosti. Trpěl depresemi a halucinogenními představami.

Matthews řekl: "Byl jsem tady celkem šestkrát. Dohromady jsem v těchto zdech strávil asi čtyři roky. Připadal jsem si tady jako právník ve vězení, Colliere. Jakmile se pacienti dozvěděli, že jsem terapeut, začali za mnou docházet."

"Takže vy jste 'pacient Matthews'," řekla Megan s vytřeštěnými očima.

"Ve zprávách se uvádělo, že tady mnoho pacientů zemřelo."

"To je celá Megan," řekl Matthews.

Vysvětlila Tateovi: "Bláznec zavřeli kvůli řadě sebevražd. Myslela jsem, že je měl na svědomí Peter."

"Má diagnóza zněla: sociopat, ovšem dnes se tomu říká asociální osobnost. Jak citlivé! Věděl jsem, že nemocniční

dohled dlouho hledal záminku, aby ústav, jako byl tento, mohl zavřít. Prostě jsem jim jen trochu vypomohl. Bylo tady příliš málo personálu. Zaměstnanci většinou nebyli dost kompetentní, aby pacienti uchránili před sebevraždou. Nemocnici pak zavřeli."

"Pro vás to byla jen hra, že?" zeptala se Megan s odporem. "Chtěl jste prostě vědět, kolika pacientům se vám podaří namluvit, aby spáchali sebevraždu."

Matthews pokrčil rameny a pokračoval: "Odtud jsem se dostal do přestupní stanice a jednoho hezkého slunečného dne jsem odešel hlavním vchodem. Přestěhoval jsem se do Prince William, hned vedle vaší farmy, a začal plánovat, jak vás zničím."

Matthews sebou škubl a přitlačil si ruku na bok. Rána se však nezdála tak vážná.

Tate si vzpomněl ze soudního líčení ještě na další věc, a proto se zeptal: "A co vaše žena?"

Matthews mlčel, ale pohled v očích mluvil jasně.

Tate pochopil. "Byla vaší první obětí, že? Namluvil jste jí, aby spáchala sebevraždu? Nebo jste jí prostě jen během večere hodil do vína nějaké prášky?"

"Byla zranitelná," odpověděl Matthews. "A váhavá, jako většina terapeutů."

Tate se zeptal: "O co se snažila? Chtěla vám sebrat Petera?"

"Ano, přesně tak. Chtěla ho nechat v ústavu. Neměla se do toho plést. Já jsem Peterovi rozuměl jako nikdo jiný."

"Jenže to vy jste z Petera udělal podivína," vyhrkla Megan. "Odrhl jste ho od světa."

Měla pravdu. Tate si vzpomněl na svědeckou výpověď soudního znalce obhajoby, doktora Rothsteina. Potvrdil, že když dítě do osmi let věku izolujete, zastavíte jeho vývoj a sociální - a komunikační - schopnosti se u něj již nikdy nerozvinou. V zásadě takové dítě navždy zničíte.

Tate si vzpomněl, jak si se svědectvím poradil při líčení.

Soud: Státní zástupce může začít křížový výslech.

Collier: Doktore Rothsteine, děkuji vám za ten výlet do smutné minulosti obžalovaného. Ale dovolte mi, abych se vás zeptal: Je obžalovaný psychicky schopen spáchat úkladnou vraždu?

Doktor Rothstein: Peter Matthews je narušená...

Collier: Vaše důstojnosti?

Soud: Odpovězte prosím na otázku.

Doktor Rothstein: Já...

Collier: Je obžalovaný schopen spáchat úkladnou vraždu?

Doktor Rothstein: Ano, ale...

Collier: Nemám další otázky.

"Nepotřeboval nic než mě!" rozzuřil se Matthews. "Nepotřeboval v životě nikoho jiného. Trávili jsme spolu hodiny - když se ho moje žena nesnažila ukrást."

"To jste ho tolik miloval?" zeptal se Tate.

"O tom vy nemáte ani ponětí, že? Dovedete si představit, co mezi námi bylo? Mezi mnou a Peterem? Povídali jsme si o všem. O hadech, o hvězdách, povodních, sondách, letadlech, myšlení..."

Dovedu si představit, jaké to byly halucinogenní žvýstý, říkal si Tate. Chudák Peter, osamělý a zmatený chlapec, kterému bezpochyby nezbyvalo než poslouchat.

Přesto si v hloubi duše s lítostí uvědomil, že něco takového on s Megan nedělali. Vůbec si nepovídali. Nikdy.

A teď už to nikdy nenapravíme, uvědomil si. Tuhle šanci jsme navždy ztratili.

Jejich únosce ztichl, zahleděl se do rohu nemocniční haly, pohroužen do vzpomínek nebo nějakých zmatených představ.

Nakonec Tate řekl: "Takže, Aarone, řekněte mi, o co vám jde. Přesně." Zavřel oči a snažil se přemoci úpornou bolest hlavy.

Po chvíli Matthews řekl: "Chci spravedlnost. Prostou a čistou. Mám v úmyslu zabít vaši dceru a vy se na to budete dívat. A s tím výjevem budete žít po celý zbytek života."

Takže to došlo až sem...

Tate si povzdechl, a jak to často dělával cestou k lavici porotců nebo k řečnickému pultu, pomyslel si: Tak jo, je načase pustit se do práce.

"Nevím, jak dosáhnete spravedlnosti, Aarone," řekl Tate. "Já to prostě nevím. Za celá léta právnické praxe..."

Matthews zkrivil odporem tvář. "Přestaňte s tím."

"Cože?" zeptal se Tate nevinně.

"Slyším ten mrštný jazyk, ta vaše uhlazená slova," řekl psychiatr. "Jistě máte řečnický dar..., to víme, ale já ho mám také. Jsem vůči vám imunní."

"Nebudu se vám snažit namluvit vůbec nic, Aarone. Nezdáte se mi jako typ..."

"Nebude to fungovat! Na mě právnické kličky neplatí. Ani triky terapeutů. Tohle je personalizace rozhovoru. ‚Aarone sem, ‚Aarone‘ tam. Snažíte se mě přimět, abych o vás přemýšlel jako o specifickém člověku, o Tateovi. Jenže tohle nebude fungovat, Tate. Tate Collier je totiž člověk, kterým opovrhují."

Tate se nedal odradit a pokračoval. "Byl Peter vaše jediné dítě?"

"Proč se vůbec pokoušíte?" zakoulel Matthews očima.

"Chci se jen odsud dostat a zachránit naše životy. Je to snad překvapivé?"

"Skvělý příklad řečnické otázky. Ne, není to překvapivé, ale nemůžete říct nic, co by věc nějak změnilo."

"Snažím se zachránit i váš život, Aarone. Policie o vás ví. Předpokládám, že jste si poslechl detektivovu zprávu na záznamníku. Nemýlím se, že?"

"Možná nakonec zjistí, kde jsme, ale jelikož jste tady sám jako uprchlý zločinec, myslím, že mám trochu času."

"Cos myslel tím uprchlým zločincem?" zeptala se Megan.

Neviděl důvod jí právě teď vyprávět, že její přítelkyně Amy je mrtvá.

Zavrtěl hlavou a pokračoval: "Promluvme si, Aarone. Jsem bohatý člověk. Budete muset opustit stát. Dám vám peníze a vy nás pustíte na svobodu."

"Vyťáhl jste nejslabší argument. Neznamená to snad, že jste diskusi prohrál? Přesně tohle jste říkal na pásku, který jsem si pořídil ze schůzky Sdružení amerických soudců."

Z Tateovy tváře ani na chvíli nezmizel nepatrný úsměv. "Viděl jste můj dům, mé pozemky," pokračoval. "Víte, že mám prostředky."

V Matthewsových očích se zračilo opovržení.

"Kolik chcete?"

"Jen klamete řečí. Snažíte se zapůsobit falešnými skutky abyste odvrátil pozornost," usmál se Matthews. "Dělám to také. Nejprve u pacienta zlomím odpor, snížím obranyschopnost a pak prásk ho! Rána do hlavy. Ale jděte, já jsem to očividně nedělal kvůli výkupnému."

"Ať byl váš motiv jakýkoliv, Aarone, okolnosti se změnily. Policie o vás ví, ale máte šanci vycestovat ze země. Můžu vám nabídnout půl milionu v hotovosti. Jen tak. A až zastavím dům, tak ještě víc."

Matthews neřekl nic. Pomalu začal chodit sem a tam a hleděl na Megan, která na něj vrhala vzdorovité pohledy.

Tate samozřejmě věděl, že o peníze vůbec nejde; ani neměl v úmyslu Matthewsovi pomáhat při útěku. Chtěl jen muže znejistit a zlomit jeho odpor. Matthews měl pravdu - šlo mu o odvrácení jeho pozornosti.

Přestože Aaron jeho úmysl odhalil, Tate se domníval, že tato technika funguje.

"Neudělám z vás boháče, ale můžu vám zajistit pohodlný život."

"Máte to marné," řekl Matthews a pokyvoval hlavou, jako by byl zklamán.

"Nemůžete nic změnit, Aarone," pokračoval Tate. "Peters už vám to nevrátí. Proč nás prostě nepustíte?"

"Konkrétní dotaz. Obžalovaný má moc jej splnit," recitoval Matthews. "Vyžaduje pouze kladnou, či zápornou odpověď. Stále jste ve formě, Colliere. Moje odpověď je však záporná."

"Vy mi povídejte, že vám jde o spravedlnost," pokrčil Tate rameny. "Napadá mě, jestli vám ve skutečnosti nejde o něco jiného."

Spatřil v lékařových očích záblesk.

"Přemýšlel jste někdy o tom, proč tohle všechno doopravdy děláte?" zeptal se Tate.

"Jistě."

"Tak proč?"

"Já..."

Tate mu rychle skočil do řeči. "Abyste se zbavil bolesti, že?"

Matthews začal pohybovat rty, jako by mluvil sám se sebou, se zemřelou manželkou či s mrtvým synem. Možná nemluvil vůbec s nikým.

Člověk může pochybovat o tom, co slyší. o tom, co vidí...

Tate se snažil potlačit úpornou bolest hlavy, naklonil se k Matthewsovi a šeptl: "Přemýšlejte o tom, Aarone."

Přemýšlejte. Je to moc důležité. Co když se mýlíte? Co když zabít Megan bolest ještě znásobí?"

"Hezký pokus," vykřikl Matthews. "Postavení slameného strašáka."

"Nebo co když účinek nebude žádný? Co když je tohle vaše jediná šance, abyste se zbavil bolesti - a nebude účinná? Napadla vás někdy tahle možnost?"

"Snažíte se jen rozptýlit mou pozornost!"

"Ztratil jste někoho, koho jste miloval. Ležíte celé hodiny na zádech a jste otupělý bolestí. Probouzí se ve dvě v noci a říkáte si, že se zblázníte, že mám pravdu?"

Matthews zmlkl. Tate poznal, že zasáhl citlivé místo.

"Tyhle pocity znám, protože jsem je sám zažil." Posunul se blíž a bez přetvářky se podíval do Matthewsových očí se stejnou bolestí. "Zažil jsem to. I já jsem ztratil někoho, koho jsem miloval víc než svůj život. Přišel jsem o manželku. Čtu ve vaší tváři, Aarone, protože vím, jaké to je. Nejsou to žádné špinavé triky. Vy se chcete jen zbavit bolesti. Nevraždíte z neovladatelné touhy, Aarone. Nevraždíte pro potěšení. Nejste nájemný vrah. Zabíjíte jen tehdy, pokud k tomu existuje důvod. Vaším důvodem je zbavit se bolesti!"

Ke svému úžasu Tate za sebou zaslechl ženský hlas. Čistý kontraalt.

Megan se zahleděla Matthewsovi do očí a řekla:

"Dokonce i pacienti, které jste tady zabil, Aarone... Nechtěl jste je zabít. Mýlila jsem se. Nebyla to pro vás hra. Jen jste jim chtěl pomoci, aby už netrpěli."

Výborně, pomyslel si Tate. Jsem na tebe hrdý, děvče.

"Bolest," pokračoval právník. "Jde jen o bolest, které se chcete zbavit."

Matthewsovy oči znejistěly, dokonce začaly tékat. Jak nesnášíme všechno neznámé a nejasné. Jak rádi vyhledáváme lidi, kteří nám poskytují odpovědi prosté jako dětské kresby.

"Povím vám, Aarone, že ode dne, kdy mi řekli o smrti vašeho syna, jsem s bolestí musel žít i já. Známi dobře. Vími, co jste prožil. Já..."

Náhle Matthews vyskočil, chytil Tatea za košili a zuřivě jím mrštil o podlahu. Megan vykřikla a vyrazila k nim, ale šílenec ji odstrčil zpátky na zem. Rozkřičel se na Tatea:

"Vy že to víte? Vy? Nemáte o tom ani ponětí! Celé dny, týdny, měsíce jsem nebyl schopen dělat nic jiného než ležet na zádech, zírat do stropu a přemýšlet o soudním líčení. Víte, co jsem viděl? Neviděl jsem Peterovu tvář. Měl jsem před

očima jen vaše záda. Viděl jsem, jak stojíte v soudní síni zády k mému chlapci. Poslal jste ho na smrt a přitom jste se na něj ani nepodíval! Kromě poroty pro vás v místnosti nikdo neexistoval, že?"

Byli to pro mě jediní lidé v celém vesmíru, uvědomil si Tate.

Matthewsovi řekl: "Je mi vás líto."

"Nepotřebuji tu vaši ztracenou lítost." Opět ho přepadla zuřivost.

Zdvíhl Tatea mohutnými pažemi a mrštil jím zády na podlahu. Vytáhl z kapsy vystřelovací nůž a sklonil se k Tateovi.

"Ne!" vykřikla Megan.

Matthews strčil ostří do Tateových úst. Právník v puse ucítil chladivý kov a ostrou špičku nože na jazyku. Nehnul brvou.

Pak se Matthewsovi kolem očí udělaly drobné vrásky, jako by ho něco pobavilo. Zdálo se, že mluví sám se sebou.

Vytáhl Tateovi nůž z úst.

"Ne, Colliere. Vás já nechci."

"Ale proč ne?" šeptl Tate rychle. "Proč ne? Řekněte proč!"

"Protože prožijete zbytek života bez dcery. Stejně jako já svůj bez syna."

"A tím zaženete bolest?"

"Ano!"

Právník přikývl. "Tak to ji budete muset pustit na svobodu."

Snažil se potlačit triumfální podtón v hlase - vždycky si na to dával pozor před soudem i u řečnického pultu.

"Tak to ji budete muset pustit a zabít mě. Je to jediné možné řešení."

"Tatínku," zakňourala Megan. Takto ho oslovila snad poprvé za deset let.

"Jediné řešení?" zeptal se Matthews nejistě.

Tate věděl, že k tomu stejně jednou dojde. Netušil však, že na takovém místě a v takovou dobu.

Všechny kočky vidí ve tmě.

Proto Půlnoc vidí ve tmě.

Opřel se hlavou o dívčinu tvář. "Ach, zlato..."

Megan se zeptala: "Co to znamená? Co?"

Pokud Půlnoc není slepá.

Tate spustil. Hlas mu přeskočil, a proto musel začít znovu.

"To, co chcete, Aarone, dává smysl. Jenže..." Pohlédl do Meganiných očí, nikoliv na svého únosce a řekl: "Jenže já nejsem její otec."

30

Matthews zřejmě civěl na své vězně, ale jeho pohled byl ukrytý ve tmě, takže Tate neviděl, kam směřují jeho oči.

Meganina pobledlá tvář v nejasném světle nesla stopy zranění. Obličej i ruce měla potřísněny krví. Mračila se.

Matthews se zasmál, ale Tate viděl, že jeho bystrá mysl zvažuje fakta a vyvozuje hypotetické závěry.

"Jsem zklaman, Colliere. Je to prostoduché a příliš zřejmé. Lžete."

"Když jste Megan sledoval - jak často jste nás viděl spolu?"

"To nic neznamená."

"Jak dlouho jste nás sledoval?"

Matthews na okamžik zapochyboval. Tate stejný záblesk pochybnosti viděl v očích snad tisíců svědků.

Terapeut odpověděl: "Šest měsíců."

"Kolik se mnou Megan za tu dobu strávila víkendů?"

"Na tom přece..."

"Tak kolik?"

"Myslím, že dva."

"Vloupal jste se do mého domu, abyste tam nastrčil dopisy. Kolik jejích fotografií jste u mě viděl?"

"Tati..."

"Kolik?" zeptal se Tate důrazně a děvčete si nevšímal.

Matthews nakonec řekl: "Žádnou."

"Jak vypadá její pokoj?"

Další zaváhání. Pak: "Jako skladiště."

"Kolik láskyplných projevů jste mezi námi zpozoroval? Připadal jsem vám jako otec? Mám tmavé vlnité vlasy a tmavé oči. Bett je má kaštanové. Megan je blondýna, probůh! Copak je mi podobná? Podívejte se jí do očí! Podívejte se!"

Poslechl. Nejistě řekl: "Přesto vám nevěřím."

"Ne, tati! Ne!"

"Byl jste navštívit mou ženu," pokračoval a stiskl Megan nohu, aby ji umlčel.

Doktor přikývl.

"Jste terapeut. Co měla Bett vepsáno ve tváři, když jste s ní mluvil? Co v ní měla, když vám povídala o nás a o Megan?"

Matthews si vzpomněl: "Viděl jsem... vinu."

"Přesně tak," řekl Tate. "Pocit viny."

Matthews se podíval z jednoho svého vězně na druhého.

"Před sedmnácti lety..." začal Tate pomalu a otočil se k Megan.

Konečně jí musel vyjít pravdu, kterou před ní celá léta tajili.

"...jsem pracoval na případech, dělal si jméno. Washington Post o mně tenkrát psal jako o nejžhavějším mladém kandidátovi na post státního prokurátora. Bral jsem všechny případy, které se mi dostaly na stůl. Pracoval jsem osmdesát hodin týdně. V nejlepším případě jsem se dostal domů ke tvé matce o víkend. Stávalo se, že jsem třeba tři nebo čtyři dny ani nezavola. Snažil jsem se být jako můj dědeček. Právník-farmář-patriarcha. Chtěl jsem být místní celebritou. Představoval jsem si, že budu mít velkou rodinu a staré panské sídlo. Už jsem viděl ty nedělní obědy, rodinné sešlosti, dovolené..."

Zhluboka se nadechl. "V té době měla tvá teta Susan první vážný infarkt. Celý měsíc strávila v nemocnici a pak byla téměř stále upoutaná na lůžku."

"Co to říkáš?" šeptla Megan.

"Susan byla vdaná. Na jejího manžela si jistě vzpomeneš."

"Strýc Harris."

"Ve svém dopise jsi měla pravdu, Megan. Tvá matka opravdu trávila péčí o sestru hodně času. A Harris také."

"Ne," vyhrkla Megan. "Tomu nevěřím."

"Harris chodil s Bett do nemocnice, obědvali spolu, večereli. Chodili nakupovat. Někdy mu Bett v ateliéru vařila, pomáhala mu s úklidem. Tvá teta byla ráda, že o něj někdo pečuje. Mně to nevadilo, měl jsem aspoň čas na své případy."

"Ona ti o tom řekla?" zeptala se Megan. "Máma?"

S tupým výrazem ve tváři pomalu odpověděl: "Ne. Udělal to Harris. V den svého pohřbu."

V ten podivně horký listopadový večer před lety byl Tate nahoře v domě. Pohřební hostina na Collierově farmě skončila. Stál tehdy u okna z ložnice a díval se na dvorek. Vdechoval horký vzduch naplněný prachem. Cítil vůni cedru z šatníku.

Chvilí předtím zkontroloval tříletou spící Megan a šel otevřít okna v pokojích, v nichž měli spát někteří příbuzní. Vyhlédl z okna a zadíval se na Bett v dlouhých černých šatech. Vyhrnula si sukni a vylezla na nový zahradní stůl, aby sundala lampionky.

Tate se snažil otevřít okno, ale zaseklo se. Svlékl si proto sako, aby se mohl do okna pořádně opřít. Zaslechl zašustění papíru v kapse. Při pohřbu mu jeden z Harrisových právníků předal obálku.

Stálo na ní: Důvěrné. Harris zřejmě napsal dopis předtím, než se zastřelil. Tate na něj málem zapomněl. Otevřel tedy obálku a krátký dopis, který našel uvnitř, si přečetl. Pak pomalu papír poskládal, sešel dolů a vyšel ven.

Vzpomněl si, že v dálce bylo slyšet píseň Loretty Lynnové.

Vzpomněl si na šumění horkého vánku nad hnědou travou a ostřicí.

Vzpomněl si na křivku Bettiny štíhlé paže, kterou natáhla po oranžové lucerničce. Podívala se na něj.

"Musím ti něco říct," řekl.

"Co?" šeptla. Když uviděla pohled v jeho očích, zoufale se zeptala: "Co, co?"

Slezla z lavičky. Tate přišel blíž, ale místo aby ženu objal kolem ramen, jako by asi v takový smutný den měl, podal jí dopis.

Přečetla si jej.

"Proboha."

Nepopírala nic, co v něm bylo psáno: ani Harrisovo vyznání z hluboké lásky k Bett. Ani to, že spolu měli poměr a že Megan byla Harrisovou dcerou. Ani to, že se Bett odmítla za něj provdat a že mu pohrozila, že děvče odveze pryč, pokud svou nevěru někdy přizná sestře Susan.

Dopis končil zmateným sdělením, že už prostě nedokáže takovou bolest dál snášet.

Ani jeden z nich neplakal, když si Tate ještě téhož večera sbalil kufr a odešel. Od té chvíle spolu nikdy nestrávili noc pod jednou střechou.

Přes přítomnost šilence s nožem, který držel pár desítek centimetrů od něj, se Tate soustředil plně na dívku. K jeho překvapení však dívčina tvář vyzařovala nikoli hrůzu, šok či zlobu, ale pochopení.

Něžně se dotkla jeho nohy. "Tolik jsi trpěl. Je mi to líto, tati. Je mi to líto."

Tate se podíval na Matthewse a řekl: "Proto ten váš argument nemá smysl, Aarone. Když mi ji vezmete, nedosáhnete svého."

Matthews mlčel. Upřeně civěl do okna a pozoroval, jak venku svítá.

Tate řekl: "Znáte klasické důvody trestání zločinů, Aarone? Má snad trest odstranit podmínky pro špatné chování?"

Tak to nefunguje. Zastráší? To je k ničemu. Napravit dotyčného? To je snad vtip. Chránit společnost? Jen tehdy, když zločiny popravíme nebo zavěsíme nadosmrti. Kdepak! Znáte pravý důvod, proč trestáme? Stydíme si to přiznat, ale - nám se to líbí! Je to stará dobrá biblická odplata! Krvavá pomsta je jediný poctivý motiv pro potrestání ničemů. Proč? Protože jejím účelem je zbavit oběť bolesti. Přesně to chcete vy, Aarone. Získáte to však jediným možným způsobem. Že zabijete mě. Není to dokonalá msta, ale nic jiného vám nezůstane."

Megan vzlykala.

Matthews si opřel hlavu o okno. Slunce již stálo vysoko na obloze a jeho paprsky prosvítaly skrz mraky pohybující se rychle k východu.

Zdálo se, že je pokořen a zklamán.

"Pusťte ji," zašeptal Tate. "Nemá smysl zabíjet ji jako svědku. Stejně už o vás vědí."

Matthews se sklonil k Megan. Zvedl hřbetem ruky její tvář k sobě a díval se na lesklou stopu po slzách. Políbil ji do vlasů.

"Dobrá, souhlasím."

Megan začala protestovat, ale Tate věděl, že vyhrál. Nemohla už ničím změnit doktorovo rozhodnutí.

"Zavřu psy. Za pět minut jsem zpátky."

31

"Je to pravda?" zeptala se. Na tvářích se jí leskly slzy.

"Ano, zlatíčko, je to pravda."

"Nikdy jsi mi nic neřekl."

"Shodli jsme se na tom s tvou matkou. Chtěli jsme ti to říct až po Susanině smrti. Víš dobře, jak jsou si s Bett blízké. Bett si přála, aby se o jejich poměru Susan nikdy nedozvěděla - bylo by to pro ni příliš kruté. Lékaři jí dávali jen rok či dva života."

"Ale...", šeptla Megan.

Mdle se usmál. "Je to tak. Je stále naživu."

"Ale proč jste mi to neřekli třeba loni nebo předloni? Byla jsem dost stará na to, abych si to nechala pro sebe."

Prohlížel si rány na jejích dlaních. Přitiskl k nim své ruce.

Zpočátku nemohl promluvit. Nakonec řekl: "Prostě uplynula ta správná chvíle."

"Celá ta léta jsem si myslela," šeptla, "že jsem něco musela provést." Svěsila hlavu. "Muselo to být pro tebe strašné. Připomínala jsem ti to."

"Byl bych rád, zlato, kdybych ti mohl říct něco jiného, ale nemůžu. Napůl jsi pro mě byla nejmilovanější osobou pod sluncem a napůl nejnenáviděnější."

"Jednou jsem mámě odsekla," řekla s pláčem. "Byla jsem tehdy s tebou o víkendu a máma se mě ptala, jak jsem se měla."

Řekla jsem jí, že to šlo, ale co by prý mohla čekat od adekvátního otce? Myslela jsem, že mě seřeže. Hrozně se rozzuřila. Tvrdila, že jsi ten nejlepší muž, kterého kdy potkala, a že už to nikdy - nikdy - nesmím opakovat."

Tate se usmál. "Byl jsem adekvátním otcem dítěte na obtíž."

"Proč jste to vy dva spolu nikdy nezkusili znovu?"

"Prostě minul ten správný okamžik."

"Jak moc jsi ji musel milovat!"

Tate se kysele zasmál ironii osudu. Dítě, které manžely rozdělilo, je teď zase spojilo - byť jen na jediný den.

Jak vzácná je láska, pomyslel si. Jak zřídka máme všechno tohle najednou: dítě, důvěru, touhu, příhodný okamžik a potřebu sdílet s někým každou minutu. Když láska funguje, je to zázrak.

Prohlédl si ji od hlavy až k patě a řekl si, že ony dvě, jeho bývalá žena a její dcera, budou v pořádku. Teď, když se konečně dozvěděla pravdu. Trvalo to dlouho, ale lepší pozdě než nikdy.

Ano, budou se mít fajn.

Skřípavé kroky se blížily.

"Teď mě poslouchej," řekl rychle. "Až tě pustí, najdi telefon a zavolej Tedovi Beuridgeovi z fairfaxské policejní stanice. Pověz mu, že tvá matka je pravděpodobně ve vězení v Luray nebo ve Front Royal..."

"Cože?"

"Není čas na vysvětlování, ale je to tak. Vyříd' mu, ať sem pošle policisty. Ona jim sice řekla, že jsme tady, ale možná jí nevěřili."

Děvče na něj upřelo oči tolik podobné matčiným. Neměla samozřejmě Bettin jedinečný fialkový odstín, ale unikátní kombinaci čehosi nadpozemského a zemského.

Matthews se objevil ve dveřích.

Oba se otočili k hrůzostrašnému muži, který si tiskl svalnatou rukou zakrvácené břicho.

"Tak jo, běž," řekl Tate. "Utikej jako o život."

"Jdi," řekl Matthews a chtěl ji chytit za paži.

Vykroutila se mu však a pevně Tatea objala. Přitiskla se tváří k němu. Così mu šeptala. Proud vřelých slov, který pramenil v srdci a mysli sedmnáctileté středoškolačky.

"Megan...", začal.

Uchopila však jeho tvář do dlaní a řekla: "Psst, tati. Pamatuj si, že medvědi mluvit neumějí."

Matthews ji znovu chňapl a odtáhl ji. Odvedl ji ke dveřím. Odemkl a pustil ji ven. Dveře se pak za ní zaklaply a špinavým zamřížovaným oknem Tate viděl, jak sprintuje po příjezdové cestě k bráně.

"Takže," řekl Collier a vzhlédl k Matthewsovi.

"Takže," zopakoval.

"Půjdem ven?" zeptal se právník, když se rozhlédl po deprimující chodbě nemocnice. "Raději bych šel ven. Šlo by to?"

Matthews chvíli váhal, ale pak rozhodl: Proč ne?

"Ano, to by šlo."

Odemkl opět dveře a oba vykročili k parkovišti, obešli budovu kolem kotců rotvajlerů.

Matthews zavzpomínal na dobu, kdy se tady léčil. Vzpomněl si, jaké tady byly tehdy krásné trávníky a zahrady. Proč by také nebyly? Stačí dát pětistovkám cvoků prostor, o který mohou pečovat, a získáte výstavní plochu. Celé hodiny trávil povídáním s pacienty a - v představách - i s mrtvým Peterem.

Někdy hoch odpovídal, někdy ne.

Slunce se stále skrývalo za horizontem, ale nebe bylo jasné.

Kráčeli bok po boku vysokou travou, zlatobýlem a klejichou a před jejich kroky rychle odlétaly vážky a odskakovaly luční kobylky. Psi zběsile pobíhali a skákali kolem drátěného plotu, snažili se dostat ven, aby mohli skočit na vetřelce, který krácel vedle jejich pána.

"Podívejte se kolem," řekl Matthews ležérně a mávl rukou dokola. "Pamatuji si to jako včera. Vzpomínám si na ty divné věci, které mi ti lidé říkali. Paranoidní, depresivní i halucinogenní. Byli to prostě cvoci - víte, Colliere, psychiatrie není exaktní věda, ať si Diagnostická a statistická příručka říká, co chce. Někteří lidé jsou prostě cvoci a nic víc se o nich nedá říct. Ale vždycky jsem si je vyslechl. Vždyť lidi se vám nabízejí jako reklamní vzorky v nějakém obchodě. Podávají se vám jako na talíři. A co k tomu používají? Slova. Nejsou slova nejúžasnější věci na světě?"

Collier řekl: "To si pište, že ano."

Nezbývá moc času, uvědomil si Matthews. Odhadoval tak hodinu či dvě, než na místo dorazí policie. Megan se dostane k telefonu nejdřív za dvě hodiny. To je dost času na to, aby spálil Petera a dostal se do Dulles na letadlo do Los Angeles. Možná by prostě mohl jet autem na západ a skrýt se v kopcích v Západní Virginii.

Zhluboka se nadechl. "Tady zastavte."

Ocitli se u mělké jámy. Bude to pro Colliera dobrý hrob. Rozhodl se, že právníka zabije jedinou střelou do hlavy. Bez bolesti a trápení. Ani nenechá jeho tělo rozsápat psy. Z úcty k důstojnému protivníkovi.

Pak ho právník překvapil. Zavřel oči a šeptem začal odříkávat modlitbu. "Pane náš..."

Matthews počkal, až ji odříká celou, zasmál se a zeptal: "Vy věříte v Boha?"

Collier přikývl. "Proč vás to překvapuje?"

"Když jsem vás viděl u soudu, zdálo se, že vašimi bohy je porota a soudce."

"Ne. Věřím v jeho existenci. I tomu, že je milosrdný a spravedlivý."

"Spravedlivý?" zeptal se Matthews skepticky.

"On zapřičinil to, že už lidi neposílám na smrt... A vy? Věříte v Boha?"

"Nejsem si jist," řekl Matthews.

"Víte, vždycky jsem chtěl dostat šanci dokázat jeho existenci v diskusi."

"Jak byste to udělal?" zeptal se zvědavě Matthews. "Usnesení: Bůh existuje. Nezačínají diskuse takhle?"

Collier vzhlédl k temné obloze. "Znáte Voltaira?"

"Ani ne. Ne."

"Použil bych jeho argument: Tvrdil, že Bůh musí existovat, protože by si nedokázal představit hodinky bez hodináře."

Matthews přikývl. "Ano, chápu. Je to dobré. Přesvědčivé."

"Pak by samozřejmě přišly všechny ty argumenty proti. Druhá strana mince."

"Jako například?"

"Vzájemně se nesnášející náboženské sekty, interpretace Písma svatého, které se později ukázaly jako špatné, chybějící empirické důkazy o uskutečnění zázraků, křížácká tažení, etická a světská sobeckost, terorismus... Byla by to obtížná bitva, to je fakt."

"Na tyhle věci nemáte odpověď?"

"Ale jistě, mám."

Matthews najednou fascinovaně poslouchal. Po Peterově smrti se celých šest měsíců noc co noc modlil. Věřil, že mu hoch na některé z těchto otázek odpovídal. Získal tak pocit, nikoli však důkaz, že se Peterova duše vznášela někde poblíž.

"Co to je? Jak zní odpověď?" zeptal se nedočkavě.

"Ty hodinky," odpověděl Collier pomalu, "- bez ohledu na to, jak dobře byly vyrobeny - nikdy nemohou pochopit hodináře. Když budeme tvrdit, že Bohu rozumíme, všechno se nám zhroutí. Pokud Bůh existuje, pak je nepoznatelný a duše - vaše, má, Meganina, Peterova - jsou za hranicí našeho chápání. Když vytváříme instituce, které mají zastupovat Boha, jsou zákonitě špatné, takže On musí existovat mimo naše nedokonalé představy o Něm."

"Ano, dává to smysl. Jak prosté, jak dokonalé."

"Vy jste o podobných otázkách také přemýšlel, že? Kvůli Peterovi?"

"Ano."

Collier upřel oči na Matthewse a řekl: "Moc vám chybí, že?"

"Ano."

Matthews se zahleděl do země. Přesně na stejném místě stál před dvěma třemi lety a zkoumal slimáky, hovnívály nebo mravence a dlouhé hodiny přemítal, jak dokáží ve světě beze slov vyjadřovat své obavy a vášně.

"Mohu vám pomoci, Aarone. Ještě není příliš pozdě. Půjdete do vězení, ale přesto můžete být spokojení. Najdu vám lékaře, který vám pomůže - někoho stejně dobrého, jako jste byl vy."

"To si nemyslím. Na to už je příliš pozdě. Pochopil jsem jednu věc - člověku nemůžete vymluvit jeho povahu."

"Povaha je vaším osudem," řekl Collier.

Matthews se zasmál. "Herakles."

Tenhle aforismus si zapamatoval z jedné z Collierových závěrečných řečí. Namířil na právníka pistoli.

Collierovy oči mírně zajiskřily. "Nepůjdete do sebe?" zeptal se Collier.

"Ne."

"To je mi líto," řekl právník.

Matthews se zamračil. "Co tím myslíte?"

"Je mi to opravdu líto."

Za ním se zničehonic ozvalo cvaknutí.

Matthews se otočil. Stála tam Megan a v ruce držela Collierův revolver. Matthews jej nechal na chodbě a zapomněl na něj.
Stála asi tři metry od šilence a mířila mu na hrudník.
Matthews se v duchu ušklíbl. Ach, ano... Pochopil. Vzpomněl si, jak Tateovi cosi šeptala, než vyšla z chodby ven. Tohle spolu naplánovali. Collier měl za úkol hrát na čas - svým řečením o náboženství - a Megan předstírala běh, ale zatím se vrátila pro zbraň.
Vzpomněl si, jak Tate protestoval, když ho objímala.
Bylo však po jejím.
Třebaže nebyla jeho vlastní dcerou, v té chvíli byla jako on.
Podíval se jí do očí.
"Odhod' zbraň," přikázala mu.
Neposlechl. Napadlo ho, jestli to Megan zvládne. Bylo jí teprve sedmnáct, a přestože měla v srdci zlobu - která stačila na to, aby na něj zaútočila nožem -, věřil, že nestačila k zabití.
Povaha je tvým osudem..
Viděl v jejích očích slitování, strach i slabost. Dokážu ji zastavit, usoudil. Přiměji ji sklopit zbraň na dost dlouho, abych ji stačil zastřelit.
"Megan, vyslechni mě," začal klidným hlasem a zahleděl se jí do modrých očí - tolik nepodobných Tateovým. "Vím, co si myslíš. Vím, čím jsi prošla, ale..."
První kulka ho zasáhla do boku poblíž řezné rány. Vnímá, jak mu zlomila žebro. Už se chystal otočit zbraň proti ní, když ho druhá zasáhla do ramene a paže.
Collier klesl na kolena, aby uhnul z palebné čáry.
Megan přistoupila blíž.
"Peter...", šeptl Matthews a snažil se udržet zbraň v ruce.
Megan si proklestila cestu travou až k němu.
Matthews svíral zbraň a díval se Megan do očí.
Vždycky oči..
Zbraň znovu vystřelila a za okamžik před očima uviděl tisíc sluncí, v uších se mu rozezněla změt' zvuků - snad hlasů.
Možná byl Peterův hlas mezi nimi.
Pak už nastalo jen ticho a všude byla tma.

32

Pláž v San Cristo del Sol v Belize je jednou z nejkrásnějších v Latinské Americe.
Dokonce i teď v květnu je tady vzduch spalující, ale lehký větřík od moře příjemně chladí skupiny turistů při nekonečných procházkách od klimatizovaných barů a stánků s mořskými specialitami k bazénům na plážích a zase zpátky. Díky windsurfingu, paraglidingu a jízdě na vodních lyžích je hladina tyrkysové vody neustále v pohybu. V zátoce se stovky plavců se šnorchly a rekreační potápěči noří pod hladinu v elegantním podvodním tanci.
Město je také vyhlášenou oblastí pro ty, kteří chtějí navštívit zříceniny Mayů; dochovala se tady dvě nádherná města vzdálená asi pět kilometrů od hlavního tahu v San Cristo.
Nejluxusnější čtyřhvězdičkový hotel ve městě, The Caribe Inn, postavili ve stylu koloniální španělské haciendy. Pyšnil se řadou ocenění, které hrdě vystavoval nad recepcí, před níž stál Tate Collier a doufal, že recepční hovoří anglicky. Naštěstí se ukázalo, že anglicky mluví. Tate mu tedy vysvětlil, že má v hotelu rezervaci, položil na stůl pasy a kartu American Express.
"Vy jste skupina...?" zeptal se recepční.
"Dvojice."
"Aha," odpověděl recepční. Tate vyplnil neohrabanými tahy registrační kartu.
"Tak vy jste z Virginie," řekl recepční. "Poblíž Washingtonu?"
"Sí," odpověděl sebevědomě Tate.
"Navštívil jsem Virginii několikrát."
"Sí," pokusil se Tate znovu, přestože zapomněl všechny zdvořilostní fráze - i slova, která se naučil v letadle. Na člověka, který prorazil ve světě mluvením, měl Tate ve znalosti cizích jazyků propastné mezery.
Pozoroval, jak se recepční podíval na rezervaci a chvíli se v jeho hezké snědé tváři objevil nechápatý výraz. Tate věděl proč.
Recepční si dobře prohlédl atraktivní ženu, s níž Tate před chvílí vešel do hotelu, a přestože již tady zřejmě viděl ledacos, nemohl za nic na světě pochopit, proč tihle dva chtějí oddělené pokoje. Muž je koneckonců muž... A dvacetiletý věkový rozdíl..., to přece nic neznamená.
Megan vyšla z telefonní budky v hale a přišla k recepci právě ve chvíli, kdy recepční Tateovi ukazoval na obrázku přehled volných pokojů. Tate ukázal na dva z nich - první menší pokoj a pak rohový větší s výhledem na pláž.
"Já si vezmu tenhle. Má dcera ten rohový pokoj."
"Ne, tati. Ty si zaber ten hezčí."
"Tohle je vaše dcera?" zeptal se recepční. Konečně uspokojil svou zvědavost. "Mělo mě to hned napadnout."
"Prosím?"
"Chci říct, ta podoba! Slečna je celá po vás."

Podezření se mu však vloudilo zpátky do duše, když si všiml, jak si ti dva hosté vyměnili pohledy a snažili se potlačit výbuch smíchu.

Tatea napadlo, že vytáhne řidičské průkazy, aby dokázal, jaký je mezi nimi skutečný vztah, ale pak usoudil, že tomu chlapovi do toho nic není. Kromě toho je záhada vždycky zajímavější než dokumentovaný fakt.

Dostali klíče a následovali po verandě hotelového poslíčka do pokojů.

"Joshova terapie se prý vyvíjí skvěle," řekla Megan Tateovi.

"To rád slyším."

"Ale zmiňoval se spíš o tom, že 'ta nová terapeutka' je báječná. Myslíš, že je stará a tlustá?"

"Za šest dní jsme zpátky, takže to můžeš zjistit sama. Kdy se říká de nada?"

"Když ti někdo poděkuje. Znamená to: Není zač."

"Oni řeknou gracias a já de nada." Tate si opakoval ta dvě slova několikrát, jako by byl chodící páskou s jazykovým kurzem.

"Pak jsem volala Bett," pokračovala Megan. "Je ráda, že jsme dobře dojeli. Máme udělat spousty fotek."

"Zavolám ji později."

"Dneska večer má jet k Bradovi, ale říkala to nějak divně. Jako by se něco dělo. Děje se něco?"

"Nemám ponětí."

Megan pokrčila rameny. "Prý mluvila s Konniem. Staví se u tebe v úterý v devět v kanceli, aby s tebou probral celý případ."

Týden předtím Tate poprvé po pěti letech stál před trestním soudem - zastupoval Konnieho. Na soudcův prostý dotaz odpověděl prostými slovy:

"Můj klient je nevinný, vaše důstojnosti."

Celou obhajobu si už naplánoval. Případ nazval "indukovaná otrava alkoholem", a přestože Megan slíbil, že celý týden nebudou dělat nic než navštěvovat památky a chodit na večírky, přibalil si do kufru tři právnické knihy. Předpokládal, že v poslední den jejich výletu bude mít aspoň hrubý nástin zahajovací řeči - ne-li celý projev.

Věděl, že jakmile se Megan seznámí s mladým hezkým surfařem - což se stane pravděpodobně už při večírku téhož dne -, bude mít po většinu večerů aspoň pár hodin pro sebe.

Přišli až k pokojům.

"Gracias de nada," řekl Tate a strčil zmatenému poslíčkovi nezvykle štědré spropitné.

Za půl hodiny už oba s Megan stáli v khaki šortkách, tričkách a slamácích na chodbě. Každým coulem los turistas.

Sešli dolů k recepci a zeptali se, jak se dostanou na kolech k nejbližším ruinám. Recepční jim zajistil půjčení kol a ukázal směr. Bylo právě po odpolední siestě a většina turistů mířila k plážím s bílým pískem. Tate a Megan však sundali ze stojanu před hotelem dvě otlučená kola a chystali se vyrazit z města.

"Kterým směrem?" zavolala.

Ukázal rukou a oba naskočili na sedla.

Přes davy pěších, šlapajících v protisměru, a přes strašlivé vedro rychle vyrazili po popraskaném asfaltu přímo do husté, pestré džungle.

Za hurónského řevu a smíchu spolu závodili, jako by pro ně byl každičký okamžik hrozně důležitý, jako by si chtěli vynahradit dlouhé hodiny, které proměškali.

Z anglického originálu SPEAKING IN TONGUES,
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, New York 2000,
přeložila Milada Suderová

Odpovědní redaktoři: Jana Šafaříková, Martin Pilař - Redigo

Technický redaktor: Martin Pěch

Sazba: Dušan Žárský

Obálka: Radek Urbíš

První, přepracované vydání

Výtiskla tiskárna Finidr, spol. s r.o., Český Těšín

Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, 702 00 Ostrava, v roce 2001

ISBN 80-7303-024-1